

Giới thiệu Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot

Mười sáu tuổi là một lứa tuổi đầy mộng mơ với những cuốn sách ngôn tình, xuyên không... và cô cũng không ngoại lệ.

Cô có một cái chết vô cùng "Đặc biệt" là số phận đã đưa cô đến một nơi xa lạ để cô tiếp tục sống.

Người ta xuyên qua thì cũng là trở về quá khứ, vào truyện tranh hay đến thế giới khác nhưng cô lại đến tương lai, trở thành một cô gái nửa người nửa robot.

Cô làm gì để thích nghi với cuộc sống mới đây?

Anh ấy đang lo lắng vì em gái anh bệnh nặng, có thể rời khỏi thế gian bất cứ lúc nào. Anh nghĩ nếu công nghệ cao có thể thay đổi cuộc sống, vậy cũng có thể cứu em gái anh. Anh đã đưa em gái về nhà, bắt đầu công trình nghiên cứu. Nghiên cứu ngày đêm, cuối cùng anh đã có thể cải tạo lại cơ thể của em gái để cô có thể tồn tại dưới lớp vỏ bọc trí tuệ nhân tạo...

* * *

Tác giả: truyện được lấy ý tưởng từ bộ trang phục "ài hoang phế" của game ngôi sao thời trang. Mọi người nhớ cho ý kiến nha! Hãy bấm nút theo dõi để ủng hộ tác giả và nhận được thông tin sớm nhất khi có chương mới

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Cái chết ngớ ngẩn - Xuyên không

Hy Mã Kỳ vừa đọc đi vừa đọc sách. Cặp kính dày trước mũi tạo sự nhút nhát nhưng không cách nào xóa được nét sắc bén trên khuôn mặt cô.

-Tại sao nhân vật này lại ngốc như vậy chứ? Rõ ràng trước mắt vẫn không nhìn ra!

Hy Mã Kỳ mắng nhân vật hư cấu trong quyển sách, đi lướt qua cái máy bán nước tự động. Cô dừng lại, lùi vài bước, rồi mất khỏi trang sách.

-Vừa hay, mình đang khát nước!

Hy Mã Kỳ lục túi lấy ra một đồng xu, nhét vào máy rồi chọn loại mình thích. Bấm bấm mấy lần, vẫn không có lon nước ngọt nào rơi ra.

-Sao thế này? Cái máy chết tiệt!

Hy Mã Kỳ chống hông, đá nhẹ cái máy để cho nó hoạt động. Cô đá mấy cái đến đau cả chân, thế nhưng cái máy vẫn im lìm. Hy Mã Kỳ nổi nóng, quyển sách được bỏ lên trên cái máy bán nước tự động. Cô xắn tay áo, thị uy với cái máy bán nước tự động như một con điên. Cái máy vẫn làm ngơ, không rung lay một cái. Cô bức tức, hung hăng đá nó một cái rồi mạnh.

Cái máy hơi rung, Hy Mã Kỳ nhất thời vui mừng cúi đầu xuống. Cuối cùng nó cũng chạy lại rồi!

Nhưng chẳng có gì cả. Hy Mã Kỳ kinh ngạc nghiêng đầu qua một bên khó hiểu. Cái máy này sao thế?

"Bình"

Một lon nước ngọt bay ra, đúng lúc đâm vào đầu Hy Mã Kỳ rồi rơi xuống đất. Cô lão đảo xoay mấy vòng rồi ngã xuống đất. Trước mắt cô, một vệt máu chảy xuống...

* * *

Giữa bóng tối u ám, một bóng người tỏa ra ánh sáng nhân nhật đang bước đi vô định không mục tiêu. Đó là một cô gái, dưới đôi mắt kính là một ánh mắt vô hồn nhìn vô định vào không gian phía trước. Bỗng nhiên "Bùm!" một tiếng, cô gái chớp mắt lắc đầu một cái, ánh mắt liền thay đổi.

-Đây là chỗ nào vậy? Mình nhớ rõ ràng là đang mua nước mà. Hình như lon nước vắng trúng đầu mình. Sau đó...

Hy Mã Kỳ hồi tưởng, mặt vẫn ngơ ngác. Trước mặt cô, đột nhiên hiện lên một người.

Đó là một cô bé đúng chất lolita dễ thương. Mặt mày cô bé lạnh ngắt, dáng bộ thì lười biếng. Cô bé nhìn Hy Mã Kỳ, cúi đầu viết gì đó vào quyển sổ trên tay.

-Hy Mã Kỳ tam tiểu thư tiểu gia tộc họ Hy, chết vì bị một lon nước ngọt văng trúng đầu. Mình từng nghe qua nhiều cái chết nhưng chưa từng thấy cái chết nào ngớ ngẩn như thế này. Hình như bọn tay sai này làm quá rồi, tuổi thọ cô ta còn rất nhiều cơ mà. Hay chúng mang nhầm người?

Hy Mã Kỳ ngơ ngẩn. Vậy là cô chết rồi? Chỉ vì một lon nước ngọt văng trúng đầu?

-Được rồi, cô gái. -Cô bé lolita đóng quyền sở lại, nhìn Hy Mã Kỳ -Ta là vị Thần quản lí sống chết, mọi người gọi ta là Lăng Tự Tiên. Hiện tại số mệnh của cô còn rất nhiều mà lại phải chết, là do sự nhầm lẫn. Nếu như chưa tới số mạng, sẽ không có chỗ cho cô ở lãnh địa người chết để chờ đầu thai. Để giải quyết thì ta sẽ tìm một nơi mới cho cô để cô sống tiếp phần tuổi thọ còn lại. Cô còn muốn hỏi gì không?

Hy Mã Kỳ vẫn chưa tiếp thu hết, Lăng Tự Tiên cũng rất thông cảm đứng đợi cô tiêu hóa xong.

-Vậy -Hy Mã Kỳ khó khăn nói -bây giờ tôi chết rồi?

-Chính xác. -Lăng Tự Tiên gật đầu.

-Vậy sao không cho tôi sống lại? Cái chết của tôi đâu phải do xe đâm gì đâu mà không thể...

-Không thể hồi sinh, vì xác của cô -Lăng Tự Tiên đột nhiên nói -đã bị hỏa táng rồi.

-Hỏa táng? -Hy Mã Kỳ ngạc nhiên -Nhanh như vậy...

-Ngoài kia đã qua một tháng. -Lăng Tự Tiên lật quyền sở -Nếu tính chính xác là ba mươi tám ngày chín tiếng hai mươi ba phút tám giây, năm chín, sáu mươi, hai mươi bốn phút, một giây, hai giây, ba giây... Thôi bỏ đi, hiện tại cô muốn thế nào? Nếu không muốn xác tiếp tục sống thì linh hồn của cô sẽ lang thang trong khoảng không vô định, chịu muôn vàn đau khổ.

Hy Mã Kỳ tất nhiên biết cái nào thiệt hơn, nên cô nhanh chóng đưa ra câu trả lời:

-Tôi muốn tiếp tục sống!

Lăng Tự Tiên mỉm cười, lại nhìn vào quyền sở.

-Hiện tại để cô có thể mượn xác sống lại có ba người. Một là người khác giới, ngoại hình không được đẹp lắm, là một người tham lam, nổi tiếng với nhiều việc làm xấu xa. Ta nghĩ chắc cô không chọn hắn đâu nhỉ?

Hy Mã Kỳ gật đầu biểu thị sự tán thành. Lăng Tự Tiên lại tiếp:

-Người thứ hai là một cô bé bảy tuổi mới bị tai nạn giao thông sắp chết. Đợi nó chết rồi cô sẽ thế chỗ, thế nào?

Hy Mã Kỳ há hốc mồm. Cô đã mười sáu tuổi, nếu sống thay nó thì quay về bảy tuổi à? Sao thích nghi nổi? Với cả, chờ bao nhiêu năm cô mới qua được tuổi dậy thì, giờ phải quay lại á? Còn lâu!

Nghĩ ngợi một lát, Hy Mã Kỳ phát phát tay.

-Cô nói tiếp người thứ ba đi.

Lăng Tự Tiên cười cười.

-Khoan hãy vội quyết định. Người thứ ba là một cô gái mười sáu tuổi, chết được hơn một năm. Nhưng nếu cô muốn chọn cô ta thì yên tâm, ta không có ý định cho cô làm xác sống đâu!

Hy Mã Kỳ trầm ngâm suy nghĩ. Vẫn là cô gái số ba tốt nhất!

-Tôi chọn người thứ ba.

Lăng Tự Tiên cười thâm ý nhìn Hy Mã Kỳ.

-Cô chắc chắn? Nếu đã chọn thì không đổi được đâu.

Hy Mã Kỳ gật đầu. Lăng Tự Tiên sáng khoái cười một tiếng, có vẻ rất thích thú.

-Vậy ta nói cho cô một số quy định của việc mượn xác sống lại. Thứ nhất, cô có thể chọn hoặc giữ kí ức cũ, hoặc biết kí ức kí chủ, hoặc nửa này nửa nọ. Nếu chọn thứ ba, ta có thể châm chước ít nhiều cho cô. Thứ hai, tuyệt đối phải giữ bí mật việc cô mượn xác sống lại, nếu không cô tự chịu trách nhiệm. Thứ ba, cô phải liệu mà giữ mạng, không được chết trước khi hết số mạng, nếu không linh hồn của cô sẽ không được mượn xác sống lại nữa, mãi lang thang trong khoảng không vô định, chịu muôn vàn đau khổ.

Hy Mã Kỳ nhận ra sự nghiêm túc trong lời nói của Lăng Tự Tiên, gật đầu.

-Tôi hiểu rồi. Về kí ức tôi chọn cả hai.

Lăng Tụ Tiên nghe nói cười thích thú, thân thể tan ra.

-Vậy ta thành toàn cho cô.

Hy Mã Kỳ giật mình. Nụ cười của Lăng Tụ Tiên là có ý gì vậy?

Giữa bóng tối xuất hiện một luồng lốc xoáy vô hình cuốn Hy Mã Kỳ vào trong. Cô cảm thấy đau, nhưng cô không thể phát ra bất kì âm thanh nào cả. Ý thức của cô trở nên mơ hồ.

-Đã hoàn tất chưa?

-Vâng thưa chủ nhân, đã sẵn sàng để khởi động.

* * *

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Xuyên đến tương lai

-Thưa chủ nhân, đã sẵn sàng để khởi động.

Đó là một giọng nữ, mặc dù rất trong nhưng nghe lại vô cảm, còn rất cứng nhắc. Giọng nữ vừa dứt, lại có tiếng thở dài. Liền đó, liền có giọng nam vang lên:

-Ngắt kết nối đi, NR-001.

Im lặng một lát, rồi giọng nữ lại đáp lời:

-Đã ngắt kết nối, thưa chủ nhân.

Hy Mã Kỳ cảm thấy có cái gì đó đang rút ra khỏi người cô. Cô rất muốn mở mắt xem cái quái gì đang xảy ra ở đây. Nhưng cô không mở mắt được, vì mí mắt nặng trĩu. Cô không hiểu tại sao lại như vậy nữa. Rõ ràng xuyên không thì cơ thể là của mình, có thể tự do điều khiển cơ mà!

Nhắc lại xuyên không, Hy Mã Kỳ lúc này mới nhớ. Hiện tại ngoại trừ tên, tuổi, thông tin cá nhân của Hy Mã Kỳ cô kiếp trước và một số chuyện vui vẻ thì chỉ còn lại lần nói chuyện với Lăng Tụ Tiên là cô còn nhớ. Xem ra đúng là chỉ giữ có một nửa kí ức cũ. Nhưng còn kí ức của kí chủ thì sao?

Đột nhiên một dòng điện chạy qua làm Hy Mã Kỳ tê cả người, theo đó ký ức đổ vào trí não. Chậm rãi tiếp nhận tất cả ký ức của thân thể này, Hy Mã Kỳ lẳng lặng sắp xếp lại những việc xảy ra.

Cô gái này tên gọi là Dạ Sở Kỳ, tự nhiên mà trùng hợp, tên cô cũng có một chữ "Kỳ". Dạ Sở Kỳ có một anh trai là Dạ Sở Hiên. Cô ta từ bé đã mang trong mình bệnh tật, đến mười lăm tuổi thì không thể tự đi đứng hay hoạt động nữa, chỉ có thể ngồi một chỗ. Bệnh của cô ngày một nặng, có thể rời khỏi thế gian bất cứ lúc nào. Anh trai cô đã đưa cô về nhà, nhưng cô ngay lập tức chết sau đó.

Hy Mã Kỳ cơ bản chỉ biết tới đó, mà những kí ức lúc trong bệnh viện hay cái gì mà thời gian thân thiết cùng anh trai hay người thân cũng không có. Xem ra đúng là thiếu cái này thêm cái nọ, lấy một chút kí ức cũ đổi lấy kí ức của kí chủ.

-Cập nhật thông tin.

Giọng nam vang lên, kèm theo một tiếng động máy móc kéo dài. Một luồng điện chạy qua người Hy Mã Kỳ làm cô thấy đau. Linh hồn đang không lay động được thể xác, nếu không Hy Mã Kỳ cô nhất định sẽ đập chết tên nào dám đem cô ra châm điện.

-Chủ nhân, cập nhật hoàn tất.

-Vậy để nó đứng dậy đi. Sau đó thì kiểm tra các khớp và ngắt nguồn điện.

-Vâng.

Cô gái dứt lời, luồng điện hành hạ Hy Mã Kỳ cũng mất. Cô cảm nhận được có gì đó đang nâng cô lên, các khớp tay chân đều tự cử động. Một lúc sau, xung quanh đều im lặng. Hy Mã Kỳ thử mở mắt, và suýt hét lên. Cô làm chủ được cơ thể này rồi!

Bình tĩnh lại và nhìn quanh, Hy Mã Kỳ ngạc nhiên. Chỗ này thật sự rất rất rất hiện đại. Máy tính thì như trong phim khoa học viễn tưởng, là một hình ảnh

áo màu xanh lơ lửng trước mặt người dùng, những sợi dây dẫn năng lượng màu xanh chạy khắp căn phòng, tại chỗ cô đang đứng là một bục cao riêng. Cô tròn mắt nhìn quanh.

Phía dưới có một nhóm người người, nhưng Hy Mã Kỳ thấy nổi bật hơn hết chàng trai và một cô gái. Cô gái trạc tuổi với Hy Mã Kỳ, rất xinh đẹp với mái tóc đen dài mềm mượt, nhưng đôi mắt nâu lại rất vô cảm. Chàng trai khoảng hơn hai mươi, dáng bộ tương đối, nhưng nhìn hơi tùy tiện với cặp mắt kính lệch một bên và mái tóc rối bù xù. Đôi mắt đen láy của anh ta tỏ ra nét vui mừng như điên, song lại cố kiềm chế.

-RN-001, mau đi gọi cho nhà tài trợ báo cáo đi. Lần thí nghiệm thứ 28 đã khởi động thành công rồi.

-Vâng, thưa chủ nhân.

Cô gái cúi đầu chào rồi đi ra ngoài. Nhìn theo cô ta biến mất sau cánh cửa, chàng trai thở phào. Rồi anh ta nhìn về phía Hy Mã Kỳ, kích động tiến lại.

-Nghiên cứu suốt một năm, cuối cùng cũng thành công rồi! Tiểu Kỳ, cuối cùng anh cũng cứu được em!

Tiểu Kỳ... hình như là cách mà Dạ Sở Hiên gọi Dạ Sở Kỳ. Đây không lẽ là anh trai của Dạ Sở Kỳ?

Trong phút chốc Hy Mã Kỳ hiểu ra. Thì ra người anh trai này của Dạ Sở Kỳ là vì muốn dựa vào công nghệ cứu em gái nên mới đưa cô từ bệnh viện về nhà. Anh ta không cam lòng nhìn em gái ngày một yếu nằm chờ chết trong bệnh viện với ánh mắt khao khát được chạy nhảy nhìn ra ngoài.

Hy Mã Kỳ rất muốn khóc. Kiếp trước, cô là tam tiểu thư của tiểu gia tộc họ Hy, có một anh trai và một chị gái. Anh trai của cô, rất cưng chiều cô, rất thương yêu cô. Cô có nhớ lúc nhỏ một lần ương bướng cãi nhau với anh rồi chạy ra đường. Kết quả là anh cứu cô bị xe đâm trúng, bị thương nặng phải bỏ học một năm. Vì thế với anh trai Hy Mã Kỳ rất yêu quý, từ đó không dám làm trái ý anh nữa.

-Anh Hai!

Nghe hy Mã Kỳ nói, Dạ Sở Hiên ôm lấy cô.

-Ừ, anh đây! Từ giờ em có thể chạy nhảy như em mơ ước rồi.

-Anh...

Hy Mã Kỳ nhất thời không biết làm gì. Thẻ xác này hiện tại cử động không được tốt lắm.

-Sở Hiên, anh bình tĩnh đã. Tiểu Kỳ được cứu rồi còn gì...

Cô gái duy nhất trong nhóm người phía dưới lên tiếng. Dạ Sở Hiên gật đầu, buông Hy Mã Kỳ ra.

-Ừ, em nói đúng. Anh kích động quá rồi.

Cô gái mỉm cười thông cảm. Tiến lên một bước.

-Chắc em đang thắc mắc. Dù sao lúc trước em cũng chưa gặp qua anh chị. Để chị giới thiệu, bọn chị là bạn của Sở Hiên, cùng tổ nghiên cứu với anh ấy. Chị tên là Tã Y Y, nghiên cứu chung các sinh vật sống.

Hy Mã Kỳ đảo mắt qua một lượt. Thấy ánh mắt của cô, mọi người đều tự giới thiệu. Đầu tiên là một người trạc tuổi Dạ Sở Hiên, có vẻ rất thân thiện.

-Anh nghiên cứu tế bào và động vật, La Từ Ân.

Người tiếp theo, có vẻ nhỏ hơn Dạ Sở Hiên một chút. Anh ta có vẻ hơi ít nói.

-Nghiên cứu vi mạch điện tử, hacker, Lã Phi Điềm.

Người sau đó là một người có vẻ tùy tiện với vẻ ngoài luộm thuộm. Anh ta nở nụ cười.

-Lần đầu tiên nói chuyện với em nhỉ? Anh là Lưu Giai Từ, anh nghiên cứu các bộ phận khớp của robot.

Cuối cùng là một người lạnh lùng, trông thì chỉ lớn hơn Tã Y Y mà thôi. Cặp mắt kính của anh ta dày cộm, từ đầu đến cuối chẳng liếc nhìn Hy Mã Kỳ cô lần nào.

-Chuyên chế tạo các bộ phận robot, nghiên cứu máy móc hiện đại, Khâu Thiết Hàn.

Mọi người mỗi người đều muốn nói một câu, nhưng cô gái lúc trước đi ra đã trở vào.

-Chủ nhân, dữ liệu đã được lưu trữ. Ngày 48 tháng 10 năm 4045, thử nghiệm thành công.

Dạ Sở Hiên gật đầu, tỏ vẻ không có gì lạ. Nhưng Hy Mã Kỳ lại nghe như sét đánh bên tai. Năm 4045? Vậy... cô là xuyên đến tương lai?

Chương 3: Tôi là robot!

Hy Mã Kỳ, không, giờ phải gọi là Dạ Sở Kỳ, đang rất hoang mang. Bây giờ là thời đại nào thế?

-Tiểu Kỳ, em sao thế? -Tà Y Y hỏi -Có phải không quen không?

Dạ Sở Kỳ bất đắc dĩ gật đầu. Tà Y Y cười cười. Dạ Sở Hiền quay qua cô gái vừa bước vào.

-Vẫn còn chưa giới thiệu với em. Đây là Robot android the and NR-001, robot trí tuệ nhân tạo dạng người tân tiến nhất. NR-001, nói xin chào đi.

Cô gái gật đầu, cúi chào.

-Xin chào AL-003, tôi là Robot android the and NR-001. Rất vui được làm quen.

Dạ Sở Kỳ hơi giật mình, quay qua nhìn qua Dạ Sở Hiền.

-Anh Hai, sao NR-001 lại gọi em là AL-003?

Trước ánh nhìn của Dạ Sở Kỳ, cả sáu người đều nhìn nhau, ánh mắt né tránh. Dạ Sở Kỳ bước chân ra khỏi vị trí, lại gần Tà Y Y.

-Y Y, chị giải thích đi? Có việc gì thế? Đã xảy ra những gì từ sau khi em xuất viện?

Dạ Sở Hiền bước theo sau Dạ Sở Kỳ. Anh nhìn cô, nhẹ nhàng nói:

-Tiểu Kỳ, em phải bình tĩnh. Không có gì đâu.

La Tử Ân đặt tay lên vai Dạ Sở Hiền, nói giọng khuyên bảo.

-Sở Hiền, cậu đừng giấu nữa. Trước sau gì tiểu Kỳ cũng sẽ biết thôi. Dù sao nhà tài trợ cũng sẽ sớm tới khảo sát, tiểu Kỳ nên biết để chuẩn bị tinh thần.

Dạ Sở Hiền gật đầu, nhưng anh vẫn thấy khó mở lời. Anh nhìn qua Dạ Sở Kỳ, lại quay đi. Cuối cùng, anh thở dài.

-Tiểu Kỳ, em có thấy tầm nhìn của em có gì khác lạ không?

Dạ Sở Kỳ bây giờ mới để ý. Tầm nhìn của cô, ở phía trên có một khối vuông, giống như biểu thị pin trong điện thoại vậy. Gần đó có ghi giờ, và một vài kí hiệu khác nữa. Dạ Sở Hiền quay qua NR-001.

-NR-001, tắt chế độ chặn tìm kiếm đi.

-Đã tắt, thưa chủ nhân.

Dạ Sở Hiền gật đầu, quay qua Dạ Sở Kỳ chờ ở cô một phản ứng kịch liệt.

Những người trước mắt Dạ Sở Kỳ đều xuất hiện một vòng tròn có con trỏ phía trong, bên cạnh xuất hiện một dòng chữ "Tìm kiếm thông tin" nhỏ. Sau đó, trước mặt cô xuất hiện một loạt các dòng chữ. Dạ Sở Kỳ sững người. Đây...

-Xin lỗi, tiểu Kỳ. Vì muốn cứu em, không có cách nào khác, anh đã cải tạo lại cơ thể em. Thành... một robot.

Dạ Sở Kỳ sững người. Là robot?

Robot thì không có quyền như con người, chỉ là một cỗ máy mà thôi. Robot thì có bị phá hỏng, hay nhìn theo hướng của Dạ Sở Kỳ là chết, thì cũng chẳng sao. Chẳng qua là bị ghép vào tội phá hoại tài sản của người khác. Là một robot, thua kém con người rất nhiều.

Dạ Sở Kỳ mỉm cười. Những người có mặt đều giật mình, không tính robot NR-001. Khi tức giận đến quá độ, đôi khi người ta lại cười.

-Không sao. Dù có hơi buồn, nhưng không phải là em vẫn là Dạ Sở Kỳ sao? Anh vì em mà làm nhiều như vậy, em không trách anh.

Nhìn theo hướng một con người ngày ngày phải ngồi tại một chỗ mà nhìn ra duy nhất một cảnh vật buồn tẻ, chỉ cần được chạy nhảy thì dù là thành robot cũng không sao. Dạ Sở Kỳ biết Dạ Sở Hiền là muốn cứu cô nên mới làm như vậy. Vốn cô nghĩ anh chỉ dùng các thiết bị tân tiến chữa bệnh cho cô, không ngờ là sửa chữa cô thành một robot. Mặc dù cô có chút không vui, nhưng cũng không biểu thị ra ngoài. Cô đã thật sự yêu mến người anh này rồi,

không muốn làm anh buồn.

Dạ Sở Hiền thở ra. Anh sao lại không hiểu suy nghĩ của em gái chứ?

-Em ở lại đây suy nghĩ một lát, cũng là cử động cho quen đi. Anh phải đi gặp nhà tài trợ. Anh sẽ để NR-001 ở lại, nếu có việc gì thì em cứ hỏi cô ấy là được. Cô ấy cũng có thể liên lạc với anh nên chỉ cần em yêu cầu thì sao cũng được. Vậy thôi, anh đi đây.

Nói rồi Dạ Sở Hiền quay người đi ra ngoài. Tả Y Y vội chạy theo anh, những người khác cũng đi theo. Dạ Sở Kỳ vui vẻ cười giờ tay vẫy chào.

Khi cánh cửa phòng đóng lại, Dạ Sở Kỳ mới thôi cười. Cô không hề vui như biểu hiện, nhưng cô cũng không quá buồn. Chẳng qua...

-Lăng Tự Tiên, xem như cô lợi hại. Không có ý định cho tôi làm xác sống thì cô cho tôi làm robot à? Tôi sẽ nhớ đấy!

Lắm bả mắng Lăng Tự Tiên, Dạ Sở Kỳ lại tò mò cử động các khớp trên cơ thể. Đây với cô là một trải nghiệm thú vị và nó làm cô rất thích thú. Rất đáng ngạc nhiên là mặc dù cơ thể cô không còn bao nhiêu bộ phận con người, hầu hết là máy, nhưng cử động vẫn rất êm và chân thực đến lạ lùng. Ngay cả khi cô chạm vào một vật gì đó, cô cũng cảm nhận được. Tương lai đúng là tương lai, những bộ phận robot này thật sự rất tân tiến!

-NR-001, cô nói xem làm sao tôi có thể cảm nhận được? Thậm chí nếu không có sự khác biệt trong tầm nhìn thì có lẽ tôi cũng không nhận ra tôi có một nửa là robot. Thật sự là quá thần kỳ rồi!

-Các bộ phận trên người cô -NR-001 trả lời -đều được gắn thiết bị cảm ứng. Các bộ phận máy móc đều làm dựa trên cơ sở con người. Ngoài ra, các vi mạch điện tử có thể nhanh chóng đưa các thông tin cảm giác, cô có thể cảm nhận hương vị, thậm chí là ăn cũng có thể cảm nhận được mùi vị.

Dạ Sở Kỳ cười thích thú.

-Vậy tôi còn có thể làm được những gì?

Đôi mắt nâu của NR-001 xẹt qua một tia sáng. Giọng nói vô cảm của nó lại vang lên:

-Như một robot, cô có khả năng truy cập mạng thông tin toàn cầu. Cô có thể nhận định bất kì thứ gì. Vì mạch điện tử được cấy ghép tại một phần trong não bộ của cô sẽ tự động phân tích bất cứ thứ gì cô muốn. Cô có thể tự điều khiển một số phần mềm đã được cài đặt trong bộ máy chính. Cô được điều khiển bằng bộ máy vận hành chính phía kia và có quyền chống lệnh vì cô là robot trí tuệ nhân tạo độc lập. Tuy nhiên, nếu chống lệnh nhiều lần, cô sẽ tích tụ lỗi và virus. Khi đã quá nhiều lỗi phần mềm, các bộ phận của cô sẽ ngừng hoạt động. Ngoài ra, cô cần được sạc pin và kiểm tra hàng tháng.

Dạ Sở Kỳ cảm thấy không vui với việc này. Cô hỏi:

-Vậy về mặt con người thì sao?

-Cô có thể cảm nhận mọi giác quan. Việc ăn uống không gặp bất kì vấn đề gì. Cô có thể ngủ, đặc sắc hơn là cô có thể khóc, vì cơ quan này không được thay bằng máy. Mắt của cô, có thể tắt màn hình máy tính để có tầm nhìn giống con người.

Dạ Sở Kỳ vui vẻ.

-Vậy thì có khác gì con người đâu chứ!?

NR-001 im lặng. Bỗng nhiên lại nói:

-Cô không có quyền con người!

Dạ Sở Kỳ lặng đi. Cô thở dài.

-Cô nói đúng. Tôi là robot!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Hành tinh khác - Thế giới của tương lai

Ngắn người nghĩ về phận người máy của mình, Dạ Sở Kỳ thở dài. Cô lại nhớ, hiện tại là năm 4045.

-Không biết đã có gì xảy ra nhỉ?

-Cô muốn biết cái gì?

Nghe giọng nói thờ ơ được sử dụng để nói câu quan tâm của NR-001, Dạ Sờ Kỳ thờ dài.

-Lịch sử thế giới từ thế kỷ XXI đến nay.

-Truy cập mạng thông tin toàn cầu đi. Cô có thể tìm thấy được.

Dạ Sờ Kỳ sáng mắt, nhìn qua.

-Làm sao để truy cập? Có máy tính không?

-Chỉ cần cô muốn, một lệnh phát ra từ não bộ có thể làm vi mạch điện tử trong não cô sẽ tự động truy cập và tìm kiếm. Thông tin sẽ hiện trước mắt cô.

Dạ Sờ Kỳ gạt đầu ra vẻ hiểu. NR-001 nhìn cô, bỗng nhiên nói:

-Bây giờ là mười sáu giờ, giữa trưa. AL-003, cô có muốn ăn gì không?

Dạ Sờ Kỳ nhú mày. Mười sáu giờ mà là giữa trưa. Xem ra lịch sử có thay đổi gì đó rất lớn. Cô cũng đang cần tìm kiếm một chút, nên cho NR-001 ra ngoài.

-Cô nấu ăn được không?

-Có thể. Tôi và chủ nhân Tả Y Y thường thay phiên nấu ăn.

Dạ Sờ Kỳ gật gù.

-Vậy cô làm món gì đó để ăn đi.

-Vậy tôi ra ngoài. Có việc gì cô có thể phát lệnh. Chúng ta được liên kết bằng một loại mã điện tử, cô có thể gọi tôi.

-Ừ, cô đi đi.

NR-001 ra ngoài. Dạ Sờ Kỳ nhú mày, tập trung suy nghĩ. Nhanh chóng, một loạt thông tin hiện trước mắt cô. Cô nhú mày đọc qua. Qua những thông tin đó, cô có một số kết luận lập được về lịch sử từ thế kỷ XXI đến nay.

Từ thế kỷ XXI, môi trường bắt đầu ô nhiễm nặng. Năm 2348, những cơn mưa axit không còn là điều khó thấy nữa. Nước lẫn axit đất liền do hiện tượng nhiệt độ nóng lên toàn cầu. Năm 2394, một cột mốc quan trọng của lịch sử loài người, Trái Đất đã bị hủy hoại hoàn toàn. Không còn sự sống, các sinh vật tự nhiên đã chết. Sớm đoán trước sự suy tàn của Trái Đất, một số nhà khoa học đã chuẩn bị một cỗ máy vũ trụ cho sự sinh tồn lâu dài trong không gian trống rỗng của vũ trụ. Một số lượng ít người sống sót được đưa lên vũ trụ và bắt đầu những ngày tháng lưu lạc trong không gian. Con tàu được cài đặt sẵn máy đo thời gian cùng máy tính tọa độ trong vũ trụ. Con tàu vũ trụ lưu lạc không gian trong một thập kỷ, cuối cùng bị hút vào trong lỗ hổng vũ trụ.

Tại môi trường siêu không gian trong lỗ hổng vũ trụ, con tàu lưu lạc rất lâu. Các bộ phận của bộ máy bắt đầu hỏng và con đường tồn tại bị dập tắt. Nhưng may mắn, con tàu đã đi hết được chiều dài của siêu không gian và đi ra một ngân hà khác. Vì lý do hồng học nặng, con tàu đã phải đáp khẩn cấp xuống một hành tinh. Hành tinh nằm gần lỗ đen vũ trụ đó chính là Trái Đất thứ hai của con người. Hành tinh này nhanh chóng trở thành nơi con người trú ẩn.

Dân số dần tăng lên sau đó. Một thời gian sau, công nghệ phát triển rực rỡ, con người lại nghiên cứu về hành tinh này và không mất quá nhiều thời gian để dựa trên những kiến thức có sẵn ở Trái Đất để hiểu rõ hành tinh này. Nhìn ra vấn đề cũ, e ngại tai họa môi trường lại tiếp diễn, năm 3821, các nhà khoa học đã cho ra đời một loại máy lọc không khí. Loại máy này được phổ biến rộng rãi trên toàn cầu. Với tác dụng lọc không khí và làm đèn đường, loại máy này nhanh chóng được lắp đặt khắp mọi nơi. Các loại nhiên liệu được tinh lọc kỹ càng, không gây quá nhiều ô nhiễm cho môi trường. Cây cối được trồng nhiều và một loại năng lượng ở hành tinh này gọi là năng lượng xanh blue elitic-flup được dùng nhiều vì đây là năng lượng sạch.

Từ năm 3962, robot trí tuệ nhân tạo dạng người bắt đầu được chế tạo. Robot trí tuệ nhân tạo dạng người đầu tiên có thể nhận biết tình trạng thái độ của con người là Robot the gift an-gf8000. Theo đó, trong sự nghiệp chế tạo robot xuất hiện những thành tựu rực rỡ, ngày càng đi lên. Tuy nhiên, vẫn còn nhiều e ngại trong việc thử nghiệm robot trí tuệ độc lập tự có ý thức tình cảm riêng.

Thống kê lại một số các dữ liệu cơ bản về hành tinh này, Dạ Sờ Kỳ thờ dài. Hai thiên niên kỷ, thế giới đã phải trải qua nhiều việc như vậy...

-AL-003, đã nấu xong rồi. Cô muốn ăn ngay không?

Dạ Sờ Kỳ quay qua NR-001 đang đứng trước cửa, chạy lại.

-Tất nhiên rồi! Sau khi ăn xong, cô dẫn tôi ra ngoài được không?

-Không. Chủ nhân đã dặn không cho cô ra ngoài nếu không được sự cho phép. Tuy nhiên, cô có thể đi dạo trong vườn.

Dạ Sờ Kỳ thầm kêu ca khó chịu. Không phải cải tạo cô thành robot là để chạy nhảy hay sao? Một khu vườn thì có thể rộng bao nhiêu chứ?

Nhưng Dạ Sờ Kỳ cô đã nhầm. Khu vườn còn rộng hơn khu rừng, toàn hoa thơm cỏ lạ. Mà "lạ" là theo đúng nghĩa đen của nó. Dạ Sờ Kỳ kiếp trước hay mơ mộng, giàu trí tưởng tượng. Cô đã từng tưởng tượng nhiều thế giới khác nhau, nhưng cô chưa bao giờ thấy thế giới như thế này. Phải nói là nó rất đặc sắc...

Cây có thân màu đen, như gỗ mun. Những chiếc lá, đừng nói là ảo tưởng, mỗi chiếc đều có hai màu, tùy theo từng loại cây. Còn cây hoa, thân thảo có màu đỏ, lá cây cũng là hai màu. Bông hoa thì màu sắc rất rực rỡ, không có mấy khác biệt với Trái Đất cũ, chỉ là cánh hoa nhìn rất lạ mắt. Cỏ? Màu tím đấy! Còn màu xanh lá thì chỉ có rêu là có màu đỏ thôi.

-Thật sự... quá thần kỳ rồi!

-Có gì lạ sao, AL-003? Máy tính không phân tích được ý trong câu nói của cô.

Dạ Sờ Kỳ mặt mũi không vui nhìn qua.

-NR-001, cây cối như thế này, cô vẫn thấy không lạ?

-Không lạ. Những thứ này từ trước đến nay đều vậy. Theo dữ liệu được nhập, Dạ Sờ Kỳ đã từng trong bệnh viện nhìn ra ngoài, không phải những thứ này đều nhìn quen mắt sao?

Lúc này Dạ Sờ Kỳ mới nhớ lại đây không phải Trái Đất của thế kỉ XXI nữa. Cô thở ra một hơi, có vẻ buồn rầu.

-Cô đang không vui.

-Ừ.

-Vì cô không thích cây cối?

Dạ Sờ Kỳ phì cười. Robot đúng là robot, vậy mà cũng nói ra được.

-Cô cười rồi.

-Ừ. Mà NR-001, tôi hỏi cô một chút. Thế giới này có bao nhiêu loại cây hay hoa khác những cây này?

-Hiện tại có trên 2000 loại cây và 1752 loại hoa khác nhau. Ngoài ra, việc cấy ghép lai tạo giống đang phát triển, sẽ tạo ra nhiều loại cây khác nữa.

Dạ Sờ Kỳ thở dài. Xem ra cô phải nghiên cứu nhiều một chút, tránh cho sau này ra đường thấy cái gì cũng ngạc nhiên.

Dạ Sờ Kỳ đi cùng NR-001 dạo quanh khu vườn, thật sự rất rộng. Đến chiều tối, Dạ Sờ Kỳ cùng những người khác quay về. Ngồi trên bàn ăn cùng mọi người, Dạ Sờ Kỳ trở mắt nhìn đồng hồ ăn. Dạ Sờ Kỳ sau khi nói chuyện phiếm thì đột nhiên nói:

-Tiểu Kỳ, anh có việc quan trọng, em chú ý một chút đi.

Dạ Sờ Kỳ quay lại nhìn anh. Anh thở dài.

-Vài ngày nữa nhà tài trợ sẽ cho người tới khảo sát.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Khảo nghiệm

Dạ Sờ Kỳ trở mắt nhìn đồ ăn trên bàn. Hồi trưa cô ăn là rau trộn, nên không thấy lạ, chẳng qua màu sắc hơi bắt mắt một chút. Lúc đó cô nghĩ do chất làm màu hay gia vị gì gì đó. Sau khi thấy mấy cái cây trong vườn thì cô mới hiểu. Nhưng giờ nhìn đồng canh hay thịt cá, cô dờ khóc dờ cười.

Cá chiên, nhìn qua con cá thì có răng, nhìn hết sức hung dữ. Đừng nói ăn, nhìn nó thôi là đủ muốn xỉu rồi. Còn thịt, nếu như người nào đó ở thế kỉ XXI nhìn thấy, Dạ Sờ Kỳ có thể đảm bảo người đó sẽ nói chắc chắn đây là thịt sống. Rau, cùng với màu nước tím làm nhìn như thuốc độc, còn chưa kể nó nằm trên bếp cháy âm ỉ để giữ nóng nên nổi bong bóng lên sùng sục. Không biết là có ngon hay không, nhưng nhìn rất không ngon, và có vẻ rất khó ăn.

Cầm đôi đũa sắt chọc chọc miếng thịt nhìn như còn chưa được chế biến nằm trong chén của mình, sắc mặt Dạ Sờ Kỳ hơi đen. Vài dòng hắc tuyến chảy xuống, không khí quanh cô trở nên hơi u ám. Cô cuối cùng là có nên ăn không đây?

Dạ Sờ Kỳ gác đôi đũa ngồi ngắm hành động kì quái của em gái. Một năm, không, hơn một năm qua, anh chưa từng thấy cô cầm được đôi đũa, càng chưa

thấy hành động này của cô. Cô đáng yêu như vậy, nhưng thật đáng tiếc, cuộc sống của cô không còn giống một người thường nữa.

-Tiểu Kỳ, giờ hoạt động được rồi thì em muốn làm gì? -Anh chợt hỏi.

-Muốn làm gì? -Dạ Sở Kỳ tròn mắt nhìn anh trai.

Dạ Sở Hiền gật đầu. Dạ Sở Kỳ trầm ngâm. Nghĩ lại thì ở nhà không thì đúng là buồn chán. Nhưng là một robot, cô có thể làm gì?

-Bỏ đi, -Dạ Sở Kỳ lại chọc chọc tới con cá và mấy cái răng nhọn hoắc của nó -em chẳng biết làm gì cả. Nhưng chiều nay anh đi gặp nhà tài trợ gì đó, là nói về gì vậy?

Dạ Sở Hiền cùng mấy người Tà Y Y nhìn nhau. Dạ Sở Hiền thở dài, một lát lại nói:

-Tiểu Kỳ, anh có việc quan trọng, em chú ý một chút đi.

Dạ Sở Kỳ quay lại nhìn anh trai. Anh thở dài.

-Vài ngày nữa nhà tài trợ sẽ cho người tới khảo nghiệm.

-Khảo nghiệm? Là thế nào? -Dạ Sở Kỳ buông đũa, đẩy đĩa cá đi ra xa.

Tà Y Y quay qua NR-001, yêu cầu:

-NR-001, giải thích!

NR-001 gật đầu, quay qua Dạ Sở Kỳ.

-Để cứu Dạ Sở Kỳ, chủ nhân đã thay đổi hầu hết các bộ phận cơ thể của cô, thay bằng máy móc. Để làm được việc này cần có một khoảng tiền rất lớn. Để có thể tiến hành, chủ nhân đã tìm đến tập đoàn tài chính KM. Tập đoàn đã đồng ý tài trợ công trình với điều kiện khi công trình thành công, tuyên bố ra bên ngoài dưới danh nghĩa là người dưới quyền công ty. Điều này đồng nghĩa, nếu thí nghiệm thành công, chủ nhân trở thành một thành viên của công ty và AL-003 sẽ là sản phẩm mẫu không được bán của công ty. Vì lý do này, công ty sẽ cho người đến khảo nghiệm AL-003. Cô đã hiểu chưa?

Dạ Sở Kỳ hơi ngần ra. Cũng đúng! Giờ cô là robot, phải làm đúng như một robot. Là robot của tập đoàn KM, người ta cho người đến khảo nghiệm sản phẩm là chuyện thường tình. Nhưng...

-Vậy em phải làm sao? -Dạ Sở Kỳ lưỡng lự -Một robot thì phải thế nào?

Dạ Sở Hiền, lắc đầu.

-Về robot dạng người, thế giới nhiều vô số. Em là robot đặc biệt, nếu không sao có thể thuyết phục tập đoàn tài chính lớn như KM đồng ý tài trợ? Anh nói với họ, em là robot trí tuệ nhân tạo độc lập, có suy nghĩ riêng và có thể quan tâm đến người khác như con người. Vì thế, em làm sao cũng được.

-Nhưng em không được lưu loát quá. -Tà Y Y thêm vào -Vì nếu như vậy sẽ bị nghi ngờ. Robot dù thế nào thì cũng nên cứ nhắc một tí.

-Em hiểu rồi. -Dạ Sở Kỳ lẩm bẩm -Cứ nhắc một tí...

Dạ Sở Hiền bật cười, thoải mái cầm đũa gắp một miếng cá.

-Em ăn đi, đừng nghĩ nữa. Dù sao thì cũng còn tới mấy ngày nữa.

Dạ Sở Kỳ nghe nói, vui vẻ gật đầu, sau đó cô quay qua chén của mình, lại đen mặt. Thôi vậy, thì phải ăn thôi. Dù được sạc pin, có thể hoạt động bình thường và không hề chết đói. Nhưng nếu như không ăn, cô thật sự sẽ bị cảm giác đói giày vò cho đau khổ. Cái này thật không tốt tí nào.

Thế nhưng ăn vào thì Dạ Sở Kỳ mới biết mình nhầm. Đồ ăn ngon khiếp đi được!

Món cá nặc dù nhìn không đẹp mắt lắm, ít nhân là con mắt thế kỉ XXI của Dạ Sở Kỳ thấy như vậy, nhưng thật sự rất ngon. Vị cá tươi hòa quyện cùng gia vị một loại vị ngào ngạt. Vừa cắn vào lớp da cá, từng tiếng rộp rộp vang lên, lớp da cá được chiên giòn nên không hề có chút cháy khét, dưới lớp da cá là từng mảng thịt thơm mùi, béo ngậy.

Thịt càng là hấp dẫn. Nhìn thì chưa chín nhưng thật ra là đã chín rồi. Thịt rất mềm, độ dai vừa đủ. Kết hợp với đó, vị mặn và ngọt vừa đủ khiến món ăn càng thêm ngon. Đó là còn chưa kể đến nước sốt đậm đà làm tăng mùi vị. Mùi hương đứng nên bàn thì hơn, quả thật rất thơm. Nếu không phải đáng về của nó làm Dạ Sở Kỳ ngại không chú ý mùi hương, nói không chừng mười đĩa còn không đủ cho cô ăn.

Ăn no rồi, về mặt của Dạ Sở Kỳ lại giống như đang tiếc mình không ăn được nữa vậy. Dạ Sở Hiền nhìn thấy, không khỏi bật cười. Lúc trước Dạ Sở Kỳ bị bệnh, ngoài cháo ra thì không ăn được gì nhiều, nhất là khi khẩu vị cô lúc đó không tốt. Nhìn cô thế này, anh rất vui.

Những ngày sau, Dạ Sở Kỳ một mực bám theo và xem xét cách thức hoạt động của NR-001. Tà Y Y nói cô nên cứng một chút, thế nên cô học tập NR-001 sao cho mình hành xử giống robot một chút. Có hôm cô thử nghiệm bằng cách giả làm robot trước mặt Dạ Sở Hiền, làm anh tưởng hệ điều

hành lần át nhận thức của cô nên sợ xanh mặt. Lần đó cô bị mắg một trận ra trò, làm Luru Giai Từ cười cả ngày, cứ đem chuyện này ra trêu chọc cô.

Cứ như vậy qua mấy ngày, cuối cùng cũng tới ngày khảo sát. Hôm đó, Dạ Sở Kỳ mới ngủ dậy nhìn xuống từ trên phòng thấy có một chiếc xe như ô tô đậu dưới sân, vội vàng vệ sinh cá nhân rồi chuẩn bị sẵn sàng. Vừa xong, NR-001 lên gọi cô xuống.

Dạ Sở Kỳ theo NR-001 đi xuống dưới nhà. Ở đó chờ có một người đàn ông trung niên mặt mày nghiêm nghị, mặc một bộ vest đen. Theo sau ông ta là một cô gái mặc đồ công sở, mang theo một xấp tài liệu, xem chừng là thư kí. Dạ Sở Kỳ lúc này mới mở mang tầm mắt, kín đáo thờ ra. Vừa hay thời trang không thay đổi nhiều, nếu không cô nhìn cũng không nhận ra ai làm cái nghề gì.

Thấy Dạ Sở Kỳ theo sau NR-001 đi xuống, người đàn ông đánh giá qua một lần, gật gù. Cô thư kí cũng nhìn, rồi cúi đầu viết viết gì đó. Người đàn ông nói:

-Nếu AL-003 đã xuống đây rồi thì bắt đầu khảo nghiệm thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Đi học!?

-Nếu AL-003 đã xuống đây rồi thì bắt đầu khảo nghiệm thôi.

Người đàn ông nói, Dạ Sở Hiên gật đầu. Anh quay qua Dạ Sở Kỳ, nói:

-Giới thiệu qua một chút đi.

-Tôi là Robot android the and AL-003, mã số hệ thống là: AF6FJL69FA5FHF7H58GHCF42MKGH.

-Được rồi AL-003, trước tiên là kiểm tra một chút các khả năng của cô. Nói đi, cô có những khả năng gì?

-Tôi có thể làm bạn với người dùng. -Dạ Sở Kỳ trả lời rành mạch -thực hiện mọi yêu cầu. Tôi có khả năng thực hiện mọi phép tính, tìm kiếm thông tin, truy cập mạng thông tin toàn cầu, điều khiển từ xa các thiết bị điện tử, xâm nhập các chương trình có chế độ bảo mật từ thấp đến cao, phiên dịch hơn năm trăm thứ ngôn ngữ khác nhau trên toàn cầu. Tôi biết nấu ăn, có thể tiếp xúc với nước, có vị giác, xúc giác và toàn bộ các giác quan khác của con người. Ngài còn muốn biết thêm điều gì?

Người đàn ông gật gù, thì thầm mấy câu với cô thư kí. Cô ta có vẻ đồng tình, cúi đầu viết viết gì đó. Người đàn ông lại quay qua Dạ Sở Kỳ.

-Mấy thứ khả năng cơ bản của robot, bằng vào tài năng của cậu Dạ Sở Hiên đây thì chắc tôi không cần kiểm tra nữa. Có một câu hỏi tôi dành cho cô đây. Nếu người dùng ra lệnh cho cô trái ngược với yêu cầu của bộ máy vận hành thì cô sẽ làm gì?

-Tôi bắt buộc phải nghe lệnh của bộ máy vận hành, vì nếu không sẽ sinh ra lỗi. Tuy nhiên, tùy thuộc vào tình huống, tôi có thể chống lệnh của bộ máy vận hành. Các lỗi của bộ máy có thể từ từ loại bỏ.

Người đàn ông gật gù, ra hiệu bộ hài lòng. Ông ta còn hỏi một vài câu hỏi khó và yêu cầu một vài động tác phức tạp để thử độ linh hoạt. Dạ Sở Kỳ nhờ các hệ thống máy tính và vi mạch điện tử được cấy ghép trong não bộ, thành công vượt qua các thử thách. Cuối cùng, cô thư kí đóng tập tài liệu và người đàn ông nói:

-Rất tốt. Đây chính là thứ mà chúng tôi mong đợi ngay khi cậu đến tìm chúng tôi yêu cầu tài trợ, Dạ Sở Hiên. Robot rất linh hoạt, các phần mềm chạy rất tốt, và như cậu nói, trí tuệ nhân tạo độc lập. Rất tuyệt vời. Tuy nhiên, tôi vẫn chưa thể quyết định được công trình này đã thành công chưa. Tôi sẽ viết bản báo cáo gửi cho cấp trên, và sẽ thông báo cho cậu ngay khi có kết quả. Nhưng cậu yên tâm đi, vì kết quả rất tốt. Tôi tin sản phẩm này có thể thuyết phục ngài chủ tịch.

-Cảm ơn ngài, giám đốc. -Dạ Sở Hiên gật đầu.

-Vậy thôi, tôi còn có một cuộc họp với công ty đối tác, xin phép đi trước.

-AL-003, em mau tiễn khách đi. -Dạ Sở Hiên quay qua Dạ Sở Kỳ.

Dạ Sở Kỳ nghe nói, vội quay qua người đàn ông, làm động tác mời.

-Mời ngài đi hướng này.

Người đàn ông lắc đầu, xua tay cười.

-Thôi, tôi tự đi là được rồi.

Dạ Sở Kỳ bối rối quay qua Dạ Sở Hiền, khi anh gạt đầu cho phép cô mới lùi ra sau. Người đàn ông cùng cô thư kí đi ra ngoài, lái xe đi. Dạ Sở Kỳ cũng không rõ ông ta đi như thế nào, chỉ nghe "vui" một tiếng, ra ngoài đã không thấy đâu nữa.

Dạ Sở Kỳ thở phào một tiếng, ngồi xuống ghế trong phòng khách. Dạ Sở Hiền cười nói với cô:

-Em làm rất tốt, yên tâm đi.

-Đúng rồi đó. -Luu Giai Từ không biết xuất hiện từ lúc nào -Em không cần làm robot để dọa Sở Hiền nữa đâu.

Dạ Sở Kỳ nghe nhắc lại chuyện cũ, đỏ mặt. Dạ Sở Hiền thấy cô như vậy, quay qua nạt Luu Giai Từ:

-Cậu còn đùa như thế, xem anh làm sao chinh lại cậu. Đi đi đi, xuống dưới phòng thí nghiệm lo cái máy của cậu đi!

Luu Giai Từ nghe anh nói, vâng vâng dạ dạ rồi đi xuống dưới phòng nghiên cứu. Còn Dạ Sở Hiền, mặc dù bên ngoài nạt nộ, nhưng biểu thị rất rõ anh chỉ diễn cho cô xem mà thôi, chứ thật ra đang đồng tình. Dạ Sở Kỳ nhìn hai người, bực bội bỏ đi tìm Tã Y Y và NR-001.

Dạ Sở Kỳ từ đó hờn dỗi mấy hôm, không thèm nói chuyện với Dạ Sở Hiền và Luu Giai Từ, chỉ bám theo Tã Y Y với NR-001. Hai người biết đùa lên đùa xuống, làm cô giận nên cũng tìm cách dụ dỗ cho cô hết giận. Dù sao, cả nhà cô là nhỏ nhất, mà còn là người quan trọng nhất, được cưng chiều cũng phải.

Hai người Dạ Sở Hiền và Luu Giai Từ làm đủ trò, cũng không làm Dạ Sở Kỳ hết giận, cuối cùng phải cầu cứu Tã Y Y. Tã Y Y đưa ra một biện pháp rất đơn giản, nhưng rất hiệu quả. Cuối cùng, Dạ Sở Kỳ phải chịu thua vì một cây kem.

Dạ Sở Hiền và Luu Giai Từ hai người bọn họ đem kem ra dụ dỗ cô. Cây kem mát lạnh, có hình con thú gì đó rất đáng yêu, màu sắc thì rất đẹp mắt, lại bay mùi trái cây, rất có sức cám dỗ. Dạ Sở Kỳ đầu hàng, đổi lấy cây kem.

Dạ Sở Hiền không biết tính tình Dạ Sở Kỳ trẻ con như vậy, chỉ biết cô thích kem mà thôi. Nhưng có vẻ được chạy nhảy khiến cô thay đổi. Một đứa trẻ mới biết đi, tất nhiên sẽ thích đi lung tung để chứng minh nó đã có thể quậy phá.

Khoảng nửa tháng sau ngày khảo nghiệm, tập đoàn KM đã gửi tới một thông báo. Vì lí do muốn thử độ linh hoạt cũng như cách ứng biến của robot trí tuệ nhân tạo độc lập AL-003, họ muốn cho cô đến trường học tư nhân do họ xây dựng và quản lí. Họ sẽ cử người quan sát các hoạt động của cô tại trường học. Thật ra họ muốn cho cô một công việc, nhưng vì ngoại hình mới 17 tuổi chưa được phép lao động theo pháp luật thì cô chỉ có thể làm học sinh mà thôi.

Dạ Sở Hiền thấy việc này cũng không phải vấn đề lớn nên đã đồng ý. Khi anh nói lại với Dạ Sở Kỳ, cô rất thích thú. Cô muốn biết việc học hiện tại và thế kỉ XXI có bao nhiêu khác biệt. Kiếp trước cô chưa hoàn tất cấp bậc phổ thông trung học, kì chủ thi chưa bao giờ đến trường. Nhìn hướng nào thì cô đồng ý cũng đều hợp lí còn gì!?

Vì thế, Dạ Sở Hiền quyết định để Dạ Sở Kỳ đi học. Anh đã yêu cầu tập đoàn KM giữ bí mật cô là robot và đăng kí nhập học cho cô dưới tên Dạ Sở Kỳ. Yêu cầu được chấp thuận, và Dạ Sở Kỳ có thể đến lớp ngay vào ngày hôm sau.

Dạ Sở Kỳ nghe tin này vô cùng háo hức. Là đi học đó!!!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Trường học - Thế giới của tương lai

-Y Y, trường học là nơi như thế nào? -Dạ Sở Kỳ leo đèo theo sau lưng Tã Y Y, hỏi.

-Tiểu Kỳ à, -Tã Y Y dừng việc đang làm, quay sang nhìn Dạ Sở Kỳ -đây đã là lần thứ n trong ngày em hỏi câu này rồi. Ngày mai đi thi sẽ biết thôi, em háo hức như vậy để làm gì?

Dạ Sở Kỳ biết Tã Y Y vì một câu hỏi này sắp phát điên, chỉ đành gạt đầu rồi trốn đi. Cô lại theo sau Dạ Sở Hiền, tại phòng thí nghiệm vừa nhìn món đồ anh đang làm vừa hỏi:

-Anh Hai, trường học là nơi như thế nào?

"Bùm!!!"

Tiếng nổ vang lên lần thứ n khi Dạ Sở Kỳ dùng cùng câu hỏi đó lần thứ n. Gân xanh trên trán Dạ Sở Hiền giật giật mấy cái, anh đem Dạ Sở Kỳ giao cho

NR-001, đóng cửa phòng thí nghiệm không cho cô vào. Anh dặn NR-001 hướng dẫn cô mấy thứ cần thiết và trả lời câu hỏi của cô. Mặc dù anh tỏ ra khó chịu như vậy, nhưng trong mắt anh lại toát ra ý cười. Đạo này anh với Lã Phi Diễm hai người cứ ở mãi trong phòng thí nghiệm, không biết là lại muốn chế tác ra cái gì.

Bị mọi người bỏ rơi, Dạ Sở Kỳ buồn bức ngồi trong phòng. Cô khó chịu nhìn NR-001 lục lọi đồng hồ mà Tà Y Y mang về từ mấy hôm trước. Dạ Sở Kỳ hỏi:

-NR-001, có gì ở đó vậy?

-Một vài thứ đồ lặt vặt, ví mạch điện tử, và một bộ đồng phục cho cô.

Dạ Sở Kỳ nghe lập tức có hứng thú:

-Đồng phục?

-Đúng vậy. -NR-001 máy móc đáp -Đồng phục do nhà trường gửi tới.

Nói rồi NR-001 đem đồ bỏ trước mặt Dạ Sở Kỳ, cô tròn mắt kinh ngạc. Thật là quy mô đó nha!

Bộ đồng phục, được thiết kế theo kiểu cách kì lạ. Một chiếc đầm ngắn khá giống phong cách thủy thủ của thế kỉ XXI với cách thiết kế kín đáo không thiếu sự gợi cảm cùng màu vải như ngôi sao thoát ẩn thoát hiện rất sinh động. Đi cùng đó là một chiếc thắt lưng đen có điểm tinh tú sáng tắt hết như một bầu trời sao dán vào. Chiếc đầm kết hợp với đôi giày gầy giống boot cao gót cổ cao nhưng rất mềm bó sát tới tận đùi với những đường hoa văn xanh đậm chất "tương lai" kèm theo tất quần màu trắng trở thành một sự kết hợp hoàn hảo. Nơ đeo cổ xanh có kẻ caro màu trắng thỉnh thoảng lại phát sáng như đèn neon nhấp nháy. Còn có cả một chiếc đồng hồ trắng mang phong cách thanh lịch rất sang trọng. Nhưng bỏ đi, vì Dạ Sở Kỳ không biết xem đồng hồ.

Đến nơ, tất, giày, rồi đồng hồ cũng thành đồng phục, quá bất ngờ luôn. Dạ Sở Kỳ thích đến không chịu nổi cứ ngồi ngắm, thật sự rất đẹp mắt!

Dạ Sở Kỳ một ngày háo hức, đợi đợi chờ chờ mãi, cuối cùng cũng tới ngày mai. Trời ơi, trường học của tương lai đó! Cô cuối cùng cũng có thể từ bỏ thể chế học tập buồn chán của thế kỉ XXI mà cô luôn không thích để được đến một môi trường tốt hơn. Thật hạnh phúc mà!

Dạ Sở Kỳ tròn mắt đứng nhìn cô gái lạ không cách nào lạ hơn được nữa ở trong gương. Suýt chút cô quên mất cô đã xuyên không, và đây là thân thể của ký chủ. Từ hồi xuyên qua tới nay, cô cũng chưa để ý mặt mình trông ra làm sao, vì thời gian rồi cô thường ngồi đọc tiểu thuyết. Giờ nhìn thấy thì cũng không tệ lắm. Nhưng kí chủ này...

Không phải là giống quá rồi đó chứ?

Khuôn mặt này có đến bảy, tám phần mười giống với Dạ Sở Kỳ cô kiếp trước. Mặc dù giống, nhưng kiếp trước khuôn mặt của cô chỉ nằm ở hạng trung thôi, còn đây là đỉnh cấp, mình chứng tốt nhất cho hai từ "nữ nữ". Mặc dù chỉ khác cô kiếp trước một chút thôi, nhưng đã đủ gỡ bỏ tất cả những yếu tố không đẹp trên gương mặt của kiếp trước kia rồi. Thân hình thì hoàn hảo, thêm một chút thì mập, ít một ít thì ốm, muốn nhô chỗ nào thì nhô, muốn lõm chỗ nào thì lõm. Quá đẹp luôn!

Dạ Sở Kỳ nhâm tính, Dạ Sở Kỳ thương em gái như vậy, tất nhiên sẽ không tùy tiện sửa chữa thân hình của cô đi. Theo kí ức cô có, kí chủ rất ghét sự thay đổi. Ví dụ như tính cách một con người hay sự thay đổi bề mặt quá mức của một thứ máy nào đó. Vậy thì đây hẳn là hình dáng thật của kí chủ.

Dạ Sở Kỳ chép miệng. Người đẹp như vậy mà chết sớm, thật tội nghiệp. Dù sao giờ cô cũng xuyên qua rồi, thay cô ta sống tiếp con đường tươi đẹp vậy.

Tà Y Y xem xét lại Dạ Sở Kỳ. Cô giúp Dạ Sở Kỳ thay quần áo, vì trước giờ Dạ Sở Kỳ quen mặc đồ đơn giản, mấy thứ cầu kỳ này không quen. Nhìn Dạ Sở Kỳ cứ lăm lăm, Tà Y Y nhu mày.

-Tiểu Kỳ, em sao thế?

-Không sao. -Dạ Sở Kỳ vội đáp -Xong chưa ạ?

Tà Y Y nghi ngờ nhìn Dạ Sở Kỳ, không thấy có gì khả nghi, quay người đi.

-Đi thôi, Sở Kỳ đợi em ở dưới đó. -Tà Y Y đưa cho cô một túi đồ.

-Vâng!

Dạ Sở Kỳ cầm theo túi đồ Tà Y Y đưa cho, lon ton chạy xuống sân. Dạ Sở Kỳ đã đợi sẵn ở đó, với một chiếc xe... Xe gì đây?

Giống xe ô tô của thế kỉ XXI, nhưng lại không có bánh mà bay lơ lửng. Ngay lập tức phát lệnh tìm kiếm, Dạ Sở Kỳ biết được chiếc xe này bay được nhờ nguyên lí từ trường. Nhưng cái gọi là từ trường của hành tinh này hơi khó hiểu, nên cô vút qua một bên chờ nghiên cứu sau.

Dạ Sở Kỳ bước lên xe, chiếc xe lao lên không trung. Cô mắt tròn mắt dẹt nhìn ra ngoài qua cửa xe. Xe bay tấp nập, hết như trong phim khoa học viễn tưởng kiếp trước cô vẫn hay xem.

-Tuyệt lắm đúng không? -Dạ Sở Hiền cười nói.

Dạ Sở Kỳ gật đầu, anh cười, nhún ga chạy nhanh. Chẳng mấy chốc, chiếc xe đáp xuống tại một công trình kiến trúc đồ sộ trên không trung. Dạ Sở Kỳ xuống xe, hệ thống nhanh chóng phân tích.

Đây là trường tư phổ cấp, dạy toàn bộ các khối lớp. Nó nằm ở trung tâm, vô cùng rộng lớn. Kiến trúc rất tỉ mỉ, đậm chất "tương lai" với sân trường nằm cách không một đoạn so với dãy phòng học được nối bằng mấy miếng đá bay lơ lửng làm đường qua. Phòng học sơn trắng với vài vạch xanh, dưới đất lát gạch trắng toàn bộ đến nỗi ngoài mấy bồn hoa hay cây cối ra thì không có một hạt cát nào. Nhắc tới cây cối, nhiều vô số đến nỗi đếm cũng không hết, hoa thì bạt ngàn. Học sinh thì khôi bản, đồng như kiến.

Dạ Sở Kỳ choáng ngợp trước khung cảnh này, nhanh chóng bước vào trong. Thấy cô đã vào trong, Dạ Sở Hiền cho xe phóng đi.

Dạ Sở Kỳ đi dạo quanh trường, đột nhiên tiếng chuông vang lên làm cô giật mình. Các học sinh liền vào lớp của mình, Dạ Sở Kỳ lảo đảo nhìn:

-Thật là... cái tội tò mò. Đáng lẽ phải tìm phòng hiệu trưởng trước chứ! Giờ thì ai cũng vội chạy vào lớp, làm sao đây?

Dạ Sở Kỳ cũng là người thông minh, liền định kéo một người lại hỏi. Nhưng liền lúc đó, có một tiếng gọi làm cô ngừng lại:

-Hy Mã Kỳ!!!

Dạ Sở Kỳ quay đầu lại thì mới nhận ra mình vấp phải một sai lầm rất lớn.

Cô là Dạ Sở Kỳ, không phải Hy Mã Kỳ!!!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Nam chính lên sân

Dạ Sở Kỳ vừa nhận ra sai lầm của mình, liền quay mặt đi, tự mắng bản thân sơ xuất. Nhưng cũng không trách được, vì cô vẫn chưa quen với tên mới. Ở nhà thì mọi người gọi cô là tiểu Kỳ, chẳng khác gì tên của kiếp trước. Thế nên cô chưa quen với cái tên này. Vậy mà có người gọi tên kiếp trước mà cô vốn đã quen, không quay lại mới lạ.

Người mới gọi là một chàng trai, xem chừng lớn hơn Dạ Sở Kỳ một chút. Hắn có khuôn mặt siêu cấp đẹp trai, làn da trắng và thân hình chuẩn. Khuôn mặt nghiêm nghị, ánh mắt sắc bén hẹp dài, hàng mi cong với đôi mày tán quạt. Chiếc mũi cao cùng với đôi môi mỏng đang tạo thành một đường cong tuyệt mỹ. Nói chung là đúng chất nam thần. (bạn đọc thông cảm, tг không biết nên miêu tả thế nào)

Hắn thấy Dạ Sở Kỳ quay đi, vội vàng chạy tới nắm tay cô kéo lại.

-Hy Mã Kỳ, tại sao em lại trốn tránh tôi? Tôi đã tìm em rất lâu rồi.

Dạ Sở Kỳ bối rối quay lại, cố rút tay ra. Cô cúi đầu.

-Xin lỗi anh, nhưng tôi không phải Hy Mã Kỳ. Anh nhận nhầm người rồi.

Dạ Sở Kỳ cúi đầu, dáng bộ lúng túng giống như đang vụng về phân bua. Hắn nhìn cô, nhíu mày. Sao có thể nhầm được? Giống đến cả dáng người, rồi còn dáng bộ. Thế gian này có người giống nhau đến vậy sao?

-Em đừng trốn tôi nữa. Chẳng lẽ thế gian này lại có hai người giống nhau như đũa sáo? Lời nói dối của em thật không có cơ sở!

Dạ Sở Kỳ nhíu mày. Người này nói chuyện thật không biết lý lẽ. Cô biết là làm cho hắn hiểu nhầm nên đã xin lỗi. Cô ngẩng đầu nhìn hắn, dáng vẻ không vui. Cô rút tay ra, lạnh lùng nói:

-Xin lỗi, tôi không phải Hy Mã Kỳ. Hơn nữa, tôi cũng không nhớ đã gặp anh.

-Nếu như không phải Hy Mã Kỳ, vậy em là ai chứ? -Hắn vẫn cố níu kéo.

-Tôi? -Dạ Sở Kỳ giật mình, suy nghĩ một chút rồi đáp -Tôi là Dạ Sở Kỳ.

-Dạ Sở Kỳ? -Hắn ngẩn người. -Cũng có một chữ "Kỳ"...

Dạ Sở Kỳ bỏ đi. Cô đã quyết định từ bỏ quá khứ, lựa chọn bản thân là Dạ sở Kỳ. Hiện tại cô sống là Dạ Sở Kỳ, không được để quá khứ chen vào hiện

tại. Nếu sớm biết trước cái này, có lẽ...

Hắn thất vọng đứng nhìn cô đi vào dãy phòng học rộng lớn, thờ dài. Nhưng liền đó, cô lại xuất hiện trước mặt hắn, làm hắn nhất thời vui mừng. Cô hỏi:

- Xin lỗi đã làm phiền anh, nhưng có thể cho tôi hỏi phòng hiệu trưởng ở đâu không?

Hắn nghe câu nói của cô, dờ khóc dờ cười. Là vì vậy nên cô quay lại phía anh sao?

- Đi thẳng hướng đó -Hắn chỉ qua một hướng -rồi rẽ phải. Phòng số 192.

- Cảm ơn anh.

Cô cười, nắm cánh tay phải hắn lắc lắc rồi chạy theo hướng hắn chỉ. Đúng thật là may mắn mà!

Hắn nhìn theo cô, tay trái hắn sờ tay phải, mỉm cười.

- Nếu em không nhớ tôi, tôi sẽ làm em nhớ!

* * *

Dạ Sở Kỳ tìm thấy phòng hiệu trưởng, gõ cửa.

- Vào đi. -Bên trong vọng ra tiếng nói.

Dạ Sở Kỳ mở cửa bước vào. Trên bàn làm việc là một người đàn ông trung niên. Ông ta đẩy chồng tài liệu qua một bên, tay sửa lại kính nhìn Dạ Sở Kỳ.

- Em là Dạ Sở Kỳ, người mà tập đoàn KM đã ra mặt bảo đảm về lý lịch để đăng ký nhập học?

- Vâng. -Dạ Sở Kỳ ngoan ngoãn gật đầu.

- Họ đã chọn sẵn lớp cho em. -Ông hiệu trưởng lục lọi lấy ra một tập tài liệu rồi mở ra, tìm kiếm gì đó. -Dù sao đó cũng là tập đoàn kinh tế lớn nhất thế giới, tôi không phản đối nếu họ đem danh dự bảo đảm cho lý lịch của em. Lớp của em là lớp S1, lầu 5, phòng số 562. Em có thể đi.

Nói rồi ông thầy hiệu trưởng lại quay lại làm việc. Từ ngoài cửa, một quả cầu máy bay vào, bay vòng vòng trước mặt Dạ Sở Kỳ, ra dấu đi theo. Cô đi theo nó, nó dẫn cô đi tới một tấm sắt tròn màu trắng thật lớn. Cô đứng lên trên, một dãy số từ 1 đến 143 hiện lên. Dạ Sở Kỳ nghĩ đây có lẽ là thang máy nên nhấn số 5, lập tức miếng sắt này phóng lên với tốc độ chóng mặt.

Khi nó dừng lại, Dạ Sở Kỳ vội bước ra ngoài, lao đảo mấy vòng rồi cố gắng ổn định lại dáng bộ. Quả cầu máy dẫn cô tới đây, phát ra một chuỗi các thứ tiếng máy móc rồi bay đi mất. Bộ máy của Dạ Sở Kỳ nhanh chóng phân tích âm thanh, dịch nghĩa: "Đây là tầng năm, phòng của cô nằm trong số các phòng trên hành lang. Chúc may mắn!"

- Đồng loại nên dịch được lời nói hả!? -Dạ Sở Kỳ chép miệng.

Dạ Sở Kỳ vừa đi vừa nhìn vào số phòng trên hành lang rộng lớn. Cô thầm chửi rủa cái nơi này, thật đáng ghét. Rộng quá làm gì chứ?

Chịu thua, Dạ Sở Kỳ mở hệ thống, nhờ quét qua sơ đồ các phòng. Ở nhà, Dạ Sở Kỳ đang làm việc, nhìn thấy thông báo gửi về, cười thích thú. Đúng là lần đầu tiên ra khỏi nhà có nhiều rắc rối mà. Nếu không có hệ thống máy tính hỗ trợ, không biết cô sẽ làm gì nữa.

Sơ đồ được gửi vào bộ nhớ, Dạ Sở Kỳ theo đó nhanh chóng đi tới phòng 562. Cô đứng lấp ló bên ngoài nhìn vào phòng học rộng rãi. Không có bảng đen phấn trắng gì cả. Trước mặt các học sinh là màn hình máy tính ảo, và bảng cũng giống vậy. Giáo viên đang giảng dạy, và hệ thống nhanh chóng tìm kiếm lý lịch của người này.

Lục Hà Di, một giáo sư phần mềm xuất sắc đã từng học qua rất nhiều các ngành nghề, một trong những giáo viên xuất sắc nhất của nhà trường. Là một người phụ nữ trung niên, nhưng cô không hề mất đi vẻ đẹp mà ngày càng thành thực.

Nhanh chóng, Lục Hà Di phát hiện Dạ Sở Kỳ lấp ló trước cửa, cô dừng lại.

- Em vào đây.

Dạ Sở Kỳ ngoan ngoãn nghe lời bước vào.

- Em là học sinh lớp nào? Sao lại đứng đây? -Cô nghiêm khắc hỏi.

- Em là học sinh mới. -Dạ Sở Kỳ lễ phép -Thầy hiệu trưởng nói lớp của em ở đây, nhưng đang trong tiết học nên em không dám vào.

Về mặt của Lục Hà Di dịu đi, vì sự lễ phép của Dạ Sở Kỳ mà cô phần nào cảm thấy thích cô bé này. Cô nhẹ nhàng bảo:

- Em tự giới thiệu với lớp và chọn chỗ ngồi đi. Sau đó thì cùng học.

Dạ Sở Kỳ vâng lời, quay xuống nở nụ cười.

- Xin chào mọi người, tôi tên là Dạ Sở Kỳ, học sinh mới. Hi vọng mọi người giúp đỡ trong thời gian tới.

Nói rồi Dạ Sở Kỳ cúi đầu, rồi chọn cho mình một chỗ. Các bàn của học sinh rất lớn, có bàn phím và một màn hình ảo. Các bàn cách xa nhau nên học sinh cũng không nói chuyện ồn ào được. Ở đây ai cũng có khuôn mặt nghiêm nghị, rất trí thức luôn. Dạ Sở Kỳ ngồi nghe cô giáo giảng, một chữ cũng không lọt được vào đầu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Hết năng lượng

Tiếng chuông báo hết giờ vang lên, Lục Hà Di gấp tập tài liệu lại và ra khỏi lớp. Dạ Sở Kỳ tắt màn hình máy tính và bàn phím ảo được phát từ quả cầu nhỏ trên bàn, nằm dài. Máy thứ kiến thức này hoàn toàn khác xa những gì cô đã từng học, hoàn toàn chưa biết qua. Cũng may đầu óc robot của cô không cần nhồi nhét mấy cái này vào, nếu không thì đảm bảo cô trốn đi luôn cho coi.

- Này học sinh mới!

Tiếng gọi làm Dạ Sở Kỳ nhìn lên. Một nhóm học sinh nữ của lớp xúm quanh bàn cô, nhìn. Cô ngồi dậy, tròn mắt ra ý hỏi.

- Dạ Sở Kỳ, đúng không?

Dạ Sở Kỳ gật đầu, càng khó hiểu. Cô nghiêng đầu, mắt mở to thắc mắc. Một cô bạn từ đám người, lao tới ôm cô.

- Trời ơi, đáng yêu quá đi!

Dạ Sở Kỳ vẫn ngồi vững, nhưng chưa kịp tiếp thu. Ngay cả máy tính cũng không phân tích được hành động này luôn.

- Anh Anh, không phải đã nói là dọa cậu ấy một chút sao? - Một cô khó chịu nói.

Cô gái được gọi là Anh Anh cười hi hi, quay qua Dạ Sở Kỳ.

- Mình là Vũ Anh Anh, rất vui đường làm quen.

Dạ Sở Kỳ lúc này mới hiểu, cười gật đầu. Mấy cô bạn xúm xít quanh cô, mỗi người nói một câu.

- Cậu đến từ đâu?

- Cậu bao nhiêu tuổi?

- Tóc cậu mượt thật đó!

- Mặt cậu cứ như là búp bê vậy, đáng yêu quá!

- ...

Dạ Sở Kỳ đây là lần đầu biết tới bạn bè. Cô trước giờ ít giao tiếp, kiếp trước cũng chỉ làm quen qua loa được mấy người, không biết thế nào là đám đông náo nhiệt.

Giờ nghỉ trưa, tất nhiên phải ăn trưa. Dạ Sở Kỳ ngồi cùng đám bạn mới, cười đùa vui vẻ. Tương lai cũng thật tốt, mọi người đều rất thân thiện.

- Sở Kỳ, chiều nay đi đâu chơi không? - Anh Anh hỏi.

- Đi chơi? - Dạ Sở Kỳ tròn mắt, lại lắc đầu - Không được!

Vũ Anh Anh nhún mày, tỏ ra không vui, giận dỗi hỏi:

- Sao thế?

- Mình không biết đường, với lại chiều anh mình tới đón.

Vũ Anh Anh mày càng nhũn chặt. Theo Dạ Sở Kỳ nói, cô 17 tuổi. Mười bảy tuổi mà ra khỏi nhà cũng còn cần có người đưa đón sao? Không phải quá ẻo là chứ?

-Cậu đúng là giống một con búp bê thủy tinh được nâng niu mà!

Dạ Sở Kỳ chỉ cười không đáp, nhưng ánh mắt toát ra vẻ buồn. Nếu không phải cô là robot, cần được giám sát cẩn thận, thì có lẽ Dạ Sở Hiền cũng sẽ để cô tự do tìm hiểu thế giới.

Đội ổn định việc với tập đoàn tài chính KM, Dạ Sở Kỳ cô sẽ tự tìm cho mình một lối đi riêng. Chỉ sợ... tốn không ít thời gian...

* * *

Dạ Sở Kỳ vui vẻ hướng phía cổng trường chạy ra. Không biết Dạ Sở Hiền đã tới chưa, nhưng cô rất háo hức muốn kể anh nghe những gì cô đã thấy được trong hôm nay.

Một bàn tay kéo Dạ Sở Kỳ dừng lại, làm cô suýt ngã. Thêm một chút lực, lập tức cô nằm trong lòng người -nào -đó.

-Cẩn thận chứ, đây là đây.

Dạ Sở Kỳ nhìn xuống dưới, nuốt nước bọt. Cô quên mất sân trường cùng dãy phòng học nằm cách không với vài miếng đá lờ lững. Chợt nhớ mình đang trong vòng tay người ta, cô liền giật mình quay lại. Là người lúc sáng.

Tư thế hai người đang tương đối ái muội, làm thu hút không ít ánh mắt. Cô tay ôm lấy cổ hắn, còn tay hắn thì ôm dưới eo cô, xem chừng muốn giờ trò.

Dạ Sở Kỳ liền đẩy anh ta ra, bối rối cúi đầu. Cô gượng cười, lúng túng nói:

-Xin lỗi... À không, cảm ơn anh đã giúp tôi.

-Không sao, phía dưới đã có một lớp năng lượng bảo vệ rồi, chỉ là ngã sẽ rất đau. -Hắn cười -Dạ Sở Kỳ đúng không? Tôi là Hạ Cảnh Dục.

Dạ Sở Kỳ ngẩng đầu nhìn, con trai hình tròn trên hệ thống tầm nhìn robot liền chỉ vào trước mặt anh ta, thông tin hiện lên.

Hạ Cảnh Dục, mười chín tuổi, con trai của chủ tịch tập đoàn tài chính KM. Sớm được xác định sẽ thừa kế gia sản khổng lồ của Hạ gia, cùng ngoại hình điển trai, hắn trở thành nam thần số một trong mắt các cô gái.

Dạ Sở Kỳ giật mình. Con trai chủ tịch tập đoàn tài chính KM, hắn là người giám sát cô. Cô nên cẩn thận mới được.

-Chào anh... -Dạ Sở Kỳ lúng túng.

-Sở Kỳ!!!

Tiếng gọi như cộng rom cứu mạng Dạ Sở Kỳ, cô liền quay lại. Là Vũ Anh Anh.

-Đó là bạn của tôi. Tôi xin phép đi trước.

Dạ Sở Kỳ chào Hạ Cảnh Dục một tiếng, nhanh chân chạy trước làm hắn không vui nhìn Vũ Anh Anh. Tới chỗ Vũ Anh Anh, cô vội kéo đi. Vũ Anh Anh đẩy tay cô.

-Sao thế hả? Quen được với nam thần lãnh ngạo số một trường ta, còn muốn giấu sao?

-Không có! -Dạ Sở Kỳ vội giải thích -Chỉ quen biết chút ít thôi...

Vũ Anh Anh bĩu môi, không nói nữa. Có tiếng còi xe, Dạ Sở Kỳ nhìn lên. Tà Y Y giờ tay vẫy chào cô, cô liền bỏ qua mấy cái suy nghĩ vớ vẩn, chào Vũ Anh Anh rồi vội chạy lại.

-Thế nào? -Tà Y Y hỏi -Hôm nay tuyệt chứ?

-Tốt lắm luôn ạ. Bạn bè rất tốt với em, nhất là Anh Anh. Em chung tổ với cô ấy, lúc giải lao, bọn em..

Tà Y Y đang lái xe, mỉm cười nghe Dạ Sở Kỳ thao thao bất tuyệt về chuyện trường lớp.

-Em còn gặp Hạ Cảnh Dục...

"Két!!!"

Chiếc xe đột nhiên dừng lại, Tà Y Y quay lại nhìn Dạ Sở Kỳ.

-Hạ Cảnh Dục, con trai chủ tịch tập đoàn tài chính KM?

- Vàng - Dạ Sở Kỳ ngây thơ gật đầu - Sao thế ạ?

- Em cẩn thận một chút, nghe nói tên đó rất ghét robot.

Dạ Sở Kỳ ngạc nhiên, nhưng cũng gật đầu không nói gì thêm. Tả Y Y lại tiếp tục cho xe chạy. Chiếc xe dừng lại trước cửa nhà, Dạ Sở Kỳ mở cửa xe chạy vào nhà, mặc cho Tả Y Y đi đổ xe.

Trong nhà, Dạ Sở Kỳ và La Tử Ân đang ngồi xem ti vi. Thấy cô về, anh nói:

- Anh có mua kem cho em, ở dưới bếp...

Dạ Sở Kỳ nói chưa hết câu, đã không thấy bóng dáng của Dạ Sở Kỳ đâu nữa. Anh cười cười lắc đầu.

Dạ Sở Kỳ xuống bếp, NR-001 đang làm bữa tối thấy cô liền hỏi:

- Cô tìm gì sao, AL-003?

- Kem. - Dạ Sở Kỳ đáp ngắn gọn vì đang khổ sở với cái tủ lạnh to đùng.

- Ngăn lạnh số ba.

Theo lời NR-001, Dạ Sở Kỳ cuối cùng cũng tìm ra kem của mình, vui vẻ ngồi xuống bắt đầu ăn. Ăn xong, cô đem kem còn thừa bỏ lại trong tủ lạnh, lại ngồi xuống xem NR-001 nấu ăn. Tâm nhin của cô đột nhiên bị mất, như ti vi bị mất kết nối, chớp hiện chớp tắt. Dạ Sở Kỳ hoảng hốt, chưa kịp nói gì thì có cảm giác cơ thể yếu đi, không hoạt động được. Trước mắt cô hiện lên dòng chữ "Tự động tắt nguồn", cô chìm vào mơ màng, chợt nghĩ tới...

Tự động tắt nguồn? Hết năng lượng rồi?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Sạc năng lượng

Dạ Sở Kỳ đang nằm trong trạng thái vô thức, một luồng điện chạy qua cơ thể làm cô tỉnh lại. Cảm giác bị giật tê người này làm cô nhớ lần đầu tiên tới đây, ngày mà cô xuyên qua, ngày mà Robot android the and AL-003 khởi động thành công, cũng là ngày mà cô có một gia đình mới, một cuộc sống mới. Nhưng cảm giác bị giật lúc này của cô, không giống lúc trước chỉ cảm thấy như bị tĩnh điện vào mùa đông, mà thật sự là bị giật đến quay cuồng cả nhận thức, kèm theo còn có cảm giác đau khắp người.

Dạ Sở Kỳ cắn môi, chậm rãi mở mắt. Cô cố gắng nhìn rõ, con trỏ trong tầm nhìn robot chỉ loạn.

Đây là phòng thí nghiệm?

Chỗ Dạ Sở Kỳ đứng, là chỗ ngày trước cô đứng, khi vừa được khởi động. Cô định bước xuống, nhưng có thứ gì đó giữ lại làm cô không động đậy được. Lúc này cô mới để ý, người cô toàn là dây điện. Dạ Sở Kỳ vùng vẫy, muốn thoát khỏi đồng dây gây ra cảm giác điện giật khó chịu này. Nhưng càng cử động, các khớp trên cơ thể cô càng truyền tới cảm giác đau đớn. Cánh cửa phòng thí nghiệm đột nhiên mở ra, một người bước vào.

- Tiểu Kỳ, em dậy rồi?

Dạ Sở Kỳ đưa mắt uất ức nhìn tới Tả Y Y, muốn nói mà không nói được. Tả Y Y lại bộ máy điều khiển gần đó, xem xét qua một chút các dữ liệu, lại nói:

- Em chịu khó một chút, khi nào năng lượng đầy thì chị sẽ ngắt nguồn điện cho em.

Hóa ra là sạc năng lượng. Dạ Sở Kỳ lúc này mới chú ý, trên một góc tầm nhìn, nơi biểu thị số lượng năng lượng mà cô thường không chú ý đến. Ở đó, mức biểu thị năng lượng đang dần tăng lên. Hiện tại đã sạc được 30% năng lượng.

Chỉ mới 30% thôi sao? Còn phải chờ đến bao giờ?

Dạ Sở Kỳ đành nhắm mắt cắn răng chịu đau, không dám vùng vẫy nữa. Từng luồng điện chạy vào cơ thể làm cô khó chịu đến sắp phát điên. Một bàn tay vỗ nhẹ trên đầu cô, vuốt tóc cô. Rồi giọng Tả Y Y dịu dàng nói:

- Xin lỗi, tiểu Kỳ. Mặc dù biết lúc sạc năng lượng sẽ rất đau, nhưng bọn chị vẫn không nghĩ ra cách nào khác để sạc năng lượng nhanh hơn.

Dạ Sờ Kỳ không nói gì, mà muốn cũng không nói được. Cô cần môi, ngón tay khẽ động rồi lại thôi. Những sợi dây điện kết nối vào người cô hơi giật, rồi lại lặng yên làm tiếp công việc của nó. Phòng thí nghiệm nhất thời trở nên yên tĩnh.

Trong lúc sạc năng lượng, ý thức Dạ Sờ Kỳ bị những luồng điện liên tiếp thay phiên làm cho mơ hồ, thi thoảng chỉ nghe được những tiếng bước chân và tiếng máy móc hoạt động. Cứ vậy đến tận sáng hôm sau, qua hơn mười hai tiếng đồng hồ từ lúc cô hết năng lượng, năng lượng của cô chỉ vừa mới được sạc khoảng 45%.

Sạc lâu như vậy...

-Sắp đến giờ đi học rồi, vẫn chưa sạc xong sao? -Giọng của Dạ Sờ Hiền.

-Để hoạt động nhiều trong môi trường tự nhiên tốn nhiều năng lượng hơn chúng ta nghĩ. -Tà Y Y đáp lời. -Còn lâu lắm.

-Ngay từ đầu em đã nói là nên sạc mỗi ngày rồi. -Lã Phí Diễm không mặn không nhạt nói.

-Sau này có lẽ nên ứng dụng hệ thống sạc tự động. -Luru Giai Từ trầm ngâm.

-Nếu sạc nhiều thì các tế bào sẽ không chịu nổi, gây ra biến đổi. -La Từ Ân nói.

-Sau này nên cải tiến tiểu Kỳ, tránh rắc rối này. -Khâu Thiết Hàn đưa ra kết luận.

Mọi người đều im lặng, hướng ánh mắt tới cô gái nằm giữa một đồng dây điện máy móc. Lát sau, có tiếng thở dài, Dạ Sờ Hiền nói:

-Bảo NR-001 gửi bản xin phép cho tiểu Kỳ đi. Trong ngày hôm nay có lẽ sẽ chưa sạc xong đâu. Phí Diễm, DP-002 thế nào rồi?

Lã Phí Diễm rời mắt khỏi Dạ Sờ Kỳ, tay lướt nhẹ trên không khí mở ra một màn hình máy tính ảo. Anh đưa tay gõ gì đó, một tiếng "píp" vang lên.

-DP-002 đã sửa chữa và cải tiến được 95%, sắp hoạt động lại được rồi. Hệ thống đang hoàn thành những bước cuối cùng, tổng hợp và khôi phục thông tin.

-Reset đi, chỉ giữ lại những thông tin quan trọng thôi, còn lại thì đều xóa hết. -Dạ Sờ Hiền nhìn chằm chằm Dạ Sờ Kỳ, đăm đăm nói.

-Reset thì không thành vấn đề. Hệ thống đang lọc thông tin, sẽ sớm hoàn thành. Sờ Hiền, DP-002 và NR-001 là Robot android bản chuẩn, lấy dữ liệu từ cả hai có thể cải tiến bộ máy của AL-003 là ý kiến không tệ. Nhưng em thấy, không thể ứng dụng quá nhiều hệ thống người máy vào người của tiểu Kỳ. Như vậy sẽ làm mất tự nhiên, con bé sẽ gặp khó khăn trong việc điều khiển cơ thể.

Nghe nhận xét của Lã Phí Diễm, Dạ Sờ Hiền gật đầu. Tà Y Y đột nhiên nói:

-Người của tập đoàn KM gửi tin đến, nói là muốn kí hợp đồng.

-Sao lại nhanh như vậy? -Dạ Sờ Hiền ngạc nhiên -Không phải họ muốn theo dõi thêm sao? Tiểu Kỳ đi học chỉ mới một ngày thôi mà.

-Bên đó nói là chưa thừa nhận sản phẩm Robot android the and AL-003, nhưng muốn kí hợp đồng hợp tác giữa họ với chúng ta, nghiên cứu một loại robot chuyên dụng khác.

-Tập đoàn KM lại đưa ra sản phẩm mới sao? -La Từ Ân nhún mày.

-Em không rõ lắm. -Tà Y Y nhìn màn hình, lắc đầu.

-Chúng ta tới đó trước đã.

Dạ Sờ Hiền vừa nói, bước chân đi ra ngoài, năm người còn lại nhìn nhau, cùng bước theo.

* * *

Hạ Cảnh Dực gối tay nằm trên chiếc giường rộng lớn với lớp nệm dày màu xám. Hắn nhìn trên màn hình ảo trước mặt, lướt qua xem những bức hình trên đó. Những bức hình đều có một cô gái, đó chính là Dạ Sờ Kỳ.

Đôi mắt màu bạc thật kì lạ, đôi môi đỏ mọng quyến rũ, vẻ mặt tròn trĩnh đáng yêu, thân hình hoàn mỹ, và đáng bộ ngây ngô ngốc nghếch. Với ngoại hình đó, mọi người gọi Dạ Sờ Kỳ là búp bê thủy tinh, và cô nhanh chóng trở thành cô gái nổi tiếng khắp trường.

-Đáng bộ có khác, ngốc nghếch đến vậy, không giống như cô ấy lúc trước. Nhưng có lẽ nào đúng là cô ấy?

Hạ Cảnh Dực nắm chặt tay, mắt nhìn vào bức hình Dạ Sờ Kỳ, suy nghĩ. Ánh mắt hắn có một chút tưởng niệm, một chút đau thương.

-Em ở đâu, tiểu Kỳ? Có phải là em...

Ngoài trời, gió thổi mạnh. Ở nơi nào đó, một cô gái chợt nghe tiếng gọi, giật mình quay qua nhìn trời. Cô gái đó có khuôn mặt giống Dạ Sờ Kỳ...

* * *

*tg: cho ta động lực đi a... Nếu không ta bỏ...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Tưởng trốn được à? Em là của tôi!

Dạ Sờ Kỳ tỉnh lại từ giấc ngủ, cảm giác ngái ngủ làm cô cứ dụi đầu vào lớp đệm mềm mại. Từ khi thành robot, cô ít khi cảm thấy buồn ngủ, chẳng qua đêm tối buồn chán thì leo lên giường làm một giấc thôi. Ngủ vào buổi đêm có thể tiết kiệm năng lượng, nhưng vốn trước giờ cô không để ý.

Sực nhớ tới cảm giác ngái ngủ không thể xảy ra đang hiện hữu, Dạ Sờ Kỳ bật dậy. Cái gì vậy?

Nhìn lại thì cô vẫn là Dạ Sờ Kỳ, không có gì khác biệt. Cảm giác ngái ngủ, thi thoảng xuất hiện vài lần, sao lại..

Cánh cửa mở ra.

-Tiểu Kỳ, dậy rồi sao?

-Y Y?

Dạ Sờ Kỳ tròn mắt. Tà Y Y bỏ đồ vào tủ, lại gần, véo má cô.

-Thật là...! Sạc xong rồi còn ngủ đến một ngày, em đúng là một con heo.

Dạ Sờ Kỳ đỏ mặt. Sạc xong thì đầy năng lượng rồi, vậy mà vẫn còn ngủ được. Thật ngượng mặt!

-Giờ là giữa buổi, mà NR-001 cũng đã gửi phép cho em rồi, nghỉ hôm nay đi.

Dạ Sờ Kỳ ngoan ngoãn gật đầu, xuống đất đi vệ sinh cá nhân rồi xuống nhà. Ở dưới nhà, ngoài NR-001, chỉ có Lã Phí Điềm cùng một cô gái tóc vàng.

-NR-002, Phí Điềm, hai người làm gì vậy?

Lã Phí Điềm quay lại, thấy Dạ Sờ Kỳ thì chỉ gật đầu.

-Chào buổi sáng, AL-003. -NR-001 nói lời chào.

Dạ Sờ Kỳ lại gần, nhìn cô gái tóc vàng. Đôi mắt cô ta màu bạc, cứng nhắc. Hệ thống nhận dạng trong đôi mắt Dạ Sờ Kỳ xoay chuyển, cô thốt lên:

-Robot!?

Lã Phí Điềm vốn kiệm lời, không giải thích, chỉ giới thiệu:

-DP-002.

Dạ Sờ Kỳ tròn mắt. NR-001 giải thích:

-DP-002 là Robot android chính hãng phiên bản thứ hai. Lúc trước đang trong quá trình khởi tạo lại chương trình, chỉnh sửa và nâng cấp.

Dạ Sờ Kỳ gật đầu, ra vẻ hiểu.

-Chào, DP-002. Tôi... -Dạ Sờ Kỳ túm quần, đành nói -AL-003.

-Chào AL-003, tôi là DP-002.

Lã Phí Điềm nhìn Dạ Sờ Kỳ, không biết nghĩ gì quay lưng hướng phí phòng thí nghiệm đi xuống. Dạ Sờ Kỳ kì quái nhìn anh ta, lại xuống bếp lục lọi đồ ăn, NR-001 và DP-002 đi theo cô.

"Kính cong!" một tiếng chuông báo có người về, ba robot dưới bếp chạy lên.

-Chủ nhân đã về! -NR-001 và DP-002 cúi chào.

Dạ Sờ Kỳ không dám làm theo hai con robot, chỉ giơ tay chào. Dạ Sờ Hiền cùng La Tử Ân vừa về thấy cô, chỉ gật đầu cười đi vào nhà. Dạ Sờ Kỳ vui vẻ chạy theo hai người.

-Anh có việc gì sao? -Cô hỏi.

-Một chút việc mà thôi. -Dạ Sờ Hiền đáp lời -Em dậy lúc nào?

-Mới vừa dậy thôi.

-Đây, cho em.

Dạ Sờ Hiền đưa cho Dạ Sờ Kỳ một con chip điện tử nhỏ. Dạ Sờ Kỳ nhìn nó, nghiêng đầu thắc mắc, một vài tiếng động máy móc êm dịu nhỏ nhẹ phát ra từ cử động của cô.

-Đây là gì ạ?

-Sạc dự phòng. -Dạ Sờ Hiền đáp, rót một ly nước -Đề phòng em hết pin giữa chừng. Sau này em chú ý đến năng lượng còn lại của mình một chút. Sạc này được thiết kế là một sạc không dây, ở đâu cũng có thể sạc được. Sạc không dây sử dụng cảm ứng từ, cung cấp năng lượng cho các thiết bị khi đặt lên trên một bề mặt và không cần dùng đến cáp nối. Em chỉ cần đặt thiết bị này lên người và nó sẽ bám dính rồi bắt đầu phần việc còn lại.

Dạ Sờ Kỳ gật đầu, thử đặt nó lên tay. Luồng điện chạy qua làm cô giật mình, vội lấy ra. Dạ Sờ Kỳ bị điện giật làm cho ngẩn ra, nhất thời chưa hoạt động lại. Dạ Sờ Hiền uống ly nước, lắc đầu với tính tò mò của em gái.

-Đã đầy rồi, em còn cần sạc làm gì?

Dạ Sờ Kỳ búng tỉnh, cười trừ.

* * *

Dạ Sờ Kỳ mở cửa xe, tạm biệt Tả Y Y chạy vào trường. Đau khổ với cái thang máy tốc độ gần như ngang ngửa tốc độ âm thanh, cô loạng choạng mò về lớp.

Vừa về tới chỗ ngồi, Vũ Anh Anh đã nhìn thấy Dạ Sờ Kỳ, chạy lại.

-Sờ Kỳ, cậu nghỉ hai ngày rồi đó. Mới học một ngày mà nghỉ hai ngày là sao?

Dạ Sờ Kỳ ha ha cười, không đáp. Cô nhìn Vũ Anh Anh, thì thầm hỏi:

-Anh Anh, sao mọi người đều nhìn mình vậy? Có phải vì mình vừa nghỉ hai ngày không?

Vũ Anh Anh giật mình, nhìn ra xung quanh. Cả lớp đang dõi theo Dạ Sờ Kỳ. Cô cười cười.

-Không sao. Vì có tin đồn cậu là búp bê thủy tinh, nên mấy tên hôm kia không chú ý mới tranh thủ nhìn xem đó mà.

Dạ Sờ Kỳ tròn mắt. Búp bê thủy tinh? Ai chứ?

-À, giới thiệu với cậu luôn cho khỏi bỡ ngỡ. Lớp mình có 75 người, tính cả cậu, được chia thành 25 nhóm ba người. Nhóm của mình lúc đầu chỉ có hai người nên cậu chắc chắn là cùng nhóm với mình rồi. Nhóm của mình có mình, cậu với một người nữa.

-Ồ? -Dạ Sờ Kỳ thích thú.

-Anh Anh, -Một giọng nam vang lên -hôm nay có bài thí nghiệm với chất Dioren đúng không? Cậu chuẩn bị chưa?

-Vừa nhắc là tới ngay. -Vũ Anh Anh lăm bằm, quay qua Dạ Sờ Kỳ giới thiệu -Đây, người mình vừa nói. Cậu ta là Sừ Ngao Kim. Ngao Kim, đây là Dạ Sờ Kỳ.

Sừ Ngao Kim "à" một tiếng, gật đầu chào. Dạ Sờ Kỳ cùng đáp lễ, cười một tiếng.

Tiếng chuông vang lên, Lục Hà Di liền xuất hiện trong lớp và bắt đầu giờ học buồn chán mà ai đó luôn lợi dụng chơi game bằng hệ thống truy cập mạng thông tin toàn cầu.

* * *

Dạ Sờ Kỳ ăn bánh, vui vẻ cười. Chỉ cần có đồ ăn thì cô sẽ không thấy đói nữa. Đây chính là ưu điểm của một robot nha. Thật là tiện lợi!

-Cậu ăn nhiều đó mà đủ à? -Vũ Anh Anh hỏi.

Dạ Sở Kỳ chỉ cười.

-Ồi chà, cô bé "búp bê thủy tinh" này.

Một chàng trai, lớn hơn Dạ Sở Kỳ. Hắn tò mò nhìn cô, đi với hắn là Hạ Cảnh Dục. Một cậu lớn tiếng của hắn làm mọi người chú ý. Hắn lại gần cô, ánh nhìn bất hảo trông rất thích thú. Dạ Sở Kỳ ít tiếp xúc với người khác, đời nào hiểu được ánh mắt đó có nghĩa là gì.

Hạ Cảnh Dục phía sau thấy hành động của hắn, không hiểu sao sắc mặt ngàn năm không đổi lại xám xịt, đẩy hắn đi qua một bên.

-Cậu tránh ra.

-Này, cậu giận cái gì chứ?

Cậu bạn kia của Hạ Cảnh Dục không hiểu, bất mãn nói. Hạ Cảnh Dục hắn không để tâm, bước tới đứng cạnh Dạ Sở Kỳ, chờ phản thức ăn mình đã đặt sẵn. Cô thấy không ổn, nắm tay Vũ Anh Anh ra hiệu rời đi. Tên này sao ngày nào cũng gặp thế?

Dạ Sở Kỳ biết là Hạ Cảnh Dục cố ý đứng cạnh mình, thế nên muốn trốn đi. Ở cạnh hắn cô cứ thấy không an toàn thế nào ấy. Thế nên cô rón rén đi như sợ hắn biết.

Ra tới phạm vi an toàn, Dạ Sở Kỳ thở phào một tiếng. Thoát được rồi!

-Này, em đi đâu thế?

Bàn tay mạnh mẽ kéo cô lại, Hạ Cảnh Dục cười nhạt, ôm cô vào lòng.

-Trông trốn được à? Em là của tôi!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Vụ nổ trong phòng thí nghiệm

Tướng trốn được à? Em là của tôi!

Lời nói của Hạ Cảnh Dục không hề nhỏ, thu hút ngay sự chú ý. Vũ Anh Anh cùng cậu bạn của Hạ Cảnh Dục hai người đứng một bên đồng dạng với những người khác há hốc mồm. Này, không đùa đấy chứ?

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của Dạ Sở Kỳ dần đỏ lên. Tên Hạ Cảnh Dục này làm sao thế? Rõ ràng vừa mới gặp nhau hôm trước, hôm nay hắn đã thẳng thừng tuyên bố cô là của hắn. Đáng rằng cô là robot sản phẩm mẫu của KM, nhưng còn chưa kí hợp đồng, hắn cũng đâu có quyền gì. Mà ở đây ai biết cô là robot? Bọn họ sẽ nghĩ gì? Da mặt của tên này cũng thật là dày!

Dạ Sở Kỳ đẩy Hạ Cảnh Dục ra. Hắn cũng buông cô ra, nhìn cô thích thú cười. Cô thấy vẻ mặt bất lương của hắn, không khỏi nóng giận lớn tiếng:

-Tôi từ lúc nào là của anh chứ?

-Từ bây giờ! -Hạ Cảnh Dục bình thản.

Thật sự tên này hết thuốc chữa rồi! Hắn còn dám nói thế!

-Tôi không đồng ý. Tôi rõ ràng không phải... không phải đồ vật!

-Xem em kia. -Hạ Cảnh Dục cười -Tôi từng nói em là đồ vật sao?

-Tôi... -Dạ Sở Kỳ túm quần -Nhưng tôi rõ ràng không có quen anh!

Mọi người kì quái nhìn Dạ Sở Kỳ, nhất là các cô gái. Một vài cô còn nhìn Dạ Sở Kỳ với ánh mắt đầy địch ý. Hạ Cảnh Dục đấy! Nam thần số một đấy! Người ta cũng đã tuyên bố cô là của người ta rồi, vậy mà dám nói không quen!

-Nếu không quen, em cần gì phải trốn?

Dạ Sở Kỳ cứng họng. Nhưng muốn coi chịu thua thì còn lâu!

-Ừ thì có quen, nhưng anh cho rằng từng đó thời gian đủ để anh sở hữu tôi à? Anh quá tự tin rồi!!!

Mọi người kì quái nhìn Dạ Sở Kỳ. Cô còn làm cao?

Hạ Cảnh Dực thích thú nhìn Dạ Sở Kỳ. Chưa từng có cô gái nào có thể nói với hắn như vậy. Cô chính là người đầu tiên.

-Được, nếu như em đã nói thế thì tôi sẽ theo em đến khi có đủ điều kiện thì thôi. -ánh mắt của Hạ Cảnh Dực hơi nheo lại -Để tôi xem ai dám tranh với tôi.

Cả khu vực huyền ảo. Hạ Cảnh Dực, nam thần thờ ơ với mấy với các cô gái, hôm nay lại tuyên bố trước nhiều người rằng hắn đang theo đuổi "búp bê thủy tinh" không rõ lai lịch. Hắn tuyên bố như thế, nếu hắn không lấy thì đảm bảo cô ế luôn!

Dạ Sở Kỳ cả người cứng ngắc. Vậy mà cũng được? Tên này thật sự rất kì lạ rồi! Ngoài kia có không biết bao nhiêu cô ngã lên ngã xuống vì hắn, vậy mà hắn lại ở trong này làm phiền cô.

Nhưng Dạ Sở Kỳ cô là người không sợ nhất những lời người khác nói, càng không lo ánh nhìn của họ, nên hắn cứ việc làm gì thì làm. Cô không quan tâm hắn, cũng chẳng có quyền quản lí hắn, lo nhiều làm gì cho nóng máy, để dành dung lượng chơi game chứ!

-Tuỳ anh!

Buông nhẹ một câu, Dạ Sở Kỳ kéo Vũ Anh Anh vẫn chưa thôi ngó người đi khỏi phòng ăn. Hạ Cảnh Dực nhìn theo cô đi khuất, hơi cười quay lại lấy phần thức ăn của mình.

* * *

Dioren là một nguyên tố hoá học rất phổ biến, một trong các nguyên tử cấu tạo nên hợp chất năng lượng xanh blue elitic-flup. Dioren có ký hiệu hóa học là Dr, không có hại, được ứng dụng rất rộng rãi.

Và hôm nay, chủ đề của bài nghiên cứu hoá học mà Dạ Sở Kỳ lần đầu tiên làm chính là nghiên cứu tính chất vật lý và tính chất hoá học của Dioren. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Dioren, rất phấn khích. Mà chắc cô không nhớ, nhưng năng lượng mà cô sử dụng là blue elitic-flup.

Dạ Sở Kỳ mang đồng đồ thí nghiệm bằng thủy tinh ra, bỏ lên bàn. Vũ Anh Anh cầm một tập tài liệu, kiểm tra lại đồ đạc trên bàn xem có thiếu gì không. Sứ Ngao Kim mang tới một bình chất lỏng màu vàng nhạt và một túi chất rắn màu xanh lá nhạt. Cậu ta đặt lên bàn, Dạ Sở Kỳ thích thú nhìn những thứ cậu vừa mang tới.

- Đây là Dioren sao?

Vũ Anh Anh vẫn đang đếm mấy món đồ, gật đầu.

-Ừ, cậu chưa từng thấy sao? Dioren rất phổ biến mà.

Dạ Sở Kỳ cười trừ, không đáp. Sứ Ngao Kim không có hứng thú với đề tài này, quay qua Vũ Anh Anh nói:

-Anh Anh, bắt đầu được chưa?

Vũ Anh Anh gật đầu.

-Được rồi, mình đã ghi chép lại các tính chất vật lý của Dioren rồi. Chúng ta bắt đầu quan sát các phản ứng hóa học thôi.

Sứ Ngao Kim gật đầu. Cậu ta quay qua Dạ Sở Kỳ nói:

-Cậu làm đi. Trước giờ cậu chưa làm mà, bây giờ làm để lấy kinh nghiệm.

Dạ Sở Kỳ ngoan ngoãn gật đầu. Vũ Anh Anh nhìn tập tài liệu, nói:

-Đầu tiên là tác dụng với nước.

Dạ Sở Kỳ gật đầu, cho Dioren vào ống nghiệm. Cô lấy nước cho vào ống nghiệm sau đi Dioren. Chẳng qua..

- Khoan đã, Sở Kỳ!

Dạ Sở Kỳ phản ứng rất nhanh, liền dừng lại. Nhưng đâu còn kịp...

"BÙM!!!!"

Tiếng nổ vang lên trong phòng thí nghiệm. Làn khói tan đi, Sứ Ngao Kim cầm trên tay ống nghiệm nghiêm túc nhìn Dạ Sở Kỳ.

-Cậu làm sao vậy? Nước có màu tím nhạt, còn axit trong suốt, sao cậu có thể phạm những sai lầm cơ bản như vậy? Cũng may số lượng nước đưa vào ít còn ít, nếu không nổ tung cái phòng thí nghiệm này vẫn còn nhỏ.

Dạ Sờ Kỳ cúi đầu biết lỗi. Cô vẫn chưa quen với màu sắc ở đây, có hôm còn suýt uống nhầm lọ axit của La Từ Ân. Lần đó làm Dạ Sờ Hiền phải lôi cô vào phòng thí nghiệm để kiểm tra lại khả năng nhận diện màu sắc của cô.

Vũ Anh Anh sau một lúc ngó người vì vụ nổ, ôm bụng cười. Sử Ngao Kim nhủ mày nhìn ống nghiệm trên tay, đưa lại cho Dạ Sờ Kỳ. Cô cầm lấy, không dám làm gì nữa.

-Nước đây.

Sử Nhao Kim đưa nước cho Dạ Sờ Kỳ. Cô cầm lấy, e ngại nhìn. Vũ Anh Anh thôi cười, nhưng về mặt cho thấy cô vẫn chưa thôi cảm thấy buồn cười. Dạ Sờ Kỳ đen mặt, đem nước đổ vào ống nghiệm. Trong ống nghiệm xuất hiện hiện tượng kết tủa và bay hơi, ba người liền tập trung quan sát.

* * *

-Mình không ngờ nổi là cậu lại nhầm nước với axit đó, Sờ Kỳ. - Vũ Anh Anh chợt cười khi nhớ tới thí nghiệm lúc sáng.

Dạ Sờ Kỳ gượng cười, không nói gì.

-Có ai đó nhầm nước với axit sao? Đúng là đồ ngốc!

-Anh nói gì hả?

Dạ Sờ Kỳ quay lại nhìn Hạ Cảnh Dực không biết đã xuất hiện lúc nào bên cạnh cô. Hắn cười.

-Em nghe chưa rõ sao? Tôi nói em là đồ ngốc!

Gân xanh trên trán giật giật, Dạ Sờ Kỳ hít vào một hơi bình ổn lại tâm tình. Cô lẩm bẩm, đủ để Hạ Cảnh Dực nghe rõ:

-Hắn chỉ là không khí, hắn là không khí...

Hạ Cảnh Dực nghe Dạ Sờ Kỳ nói, chẳng biết làm gì hơn. Hay cho một câu xem hắn là không khí. Trên thế giới này mấy ai dám xem hắn là không khí?

Dạ Sờ Kỳ ném cho Hạ Cảnh Dực ánh mắt treu tức. Hai người mắt chọi mắt, đầu một trận vô cùng căng thẳng. Vũ Anh Anh đứng ngoài cuộc nhìn hai người, dở khóc dở cười.

-Sờ Kỳ, cậu không về sao?

Dạ Sờ Kỳ sực nhớ, liếc mắt nhìn Hạ Cảnh Dực cảnh cáo rồi lon ton chạy đi ra cửa. Hắn nhìn theo cô, lắc đầu.

-Em cảnh cáo ai chứ...

Vũ Anh Anh nhìn Hạ Cảnh Dực, lắc đầu ngán ngẫm trước cái dáng bộ bây giờ của kẻ từng được mệnh danh là có khuôn mặt nghìn năm không đổi. Cô giờ tay chào cho có lệ, cất bước đi. Hạ Cảnh Dực nhìn theo Dạ Sờ Kỳ khuất bóng, lại nhìn sang bóng lưng Vũ Anh Anh, đen mặt.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12-2: Ngoại truyện: Ngày nghỉ

Dạ Sờ Kỳ hung hăng càn quét đồ ăn trên bàn. Nhìn điệu bộ thì ai không biết cô đang bức bối nên đi chết cho rồi.

-Tiểu Kỳ, hôm nay không vui sao? -Tà Y Y hỏi.

-Em nhầm nước với axit, làm Dioren phát nổ. -Dạ Sờ Kỳ đáp, không dừng việc ăn uống.

-Khụ...!

NR-001 đưa nước cho Lưu Giai Từ. Anh uống nước xong, cười sảng sặc. Mọi người cũng cười, nhưng không lộ liễu như anh ta. Con mắt Dạ Sờ Kỳ như sáng lên nhìn Lưu Giai Từ, đằng đằng sát khí tựa như ánh mắt sát thần phóng tới. Lưu Giai Từ vội bịt miệng, giả vờ không cười.

Thí nghiệm với Dioren là thí nghiệm đơn giản nhất, vì Dioren không có nhiều phản ứng phát nổ hay gây hại gì. Nhưng có thể làm cho nó phát nổ trong thí nghiệm tác dụng với nước, người này thật sự đúng là "thiên tài". Nước với axit khách nhau một trời một vực, không hiểu Dạ Sờ Kỳ cô nhầm kiểu quái gì. Mà đau nhất là cũng có rất hiếm axit gây ra phản ứng nổ với Dioren.

-Đó chưa phải tất cả. - Tà Y Y thôi cười, gác đĩa chăm chú nhìn Dạ Sở Kỳ.

Dạ Sở Kỳ khó chịu, nuốt đồ ăn xuống bụng, bực bội đáp lời:

-Cái tên Hạ Cảnh Dực đó, hẳn dám trước đám đông nói em là của hắn. Đành rằng em là sản phẩm mẫu của tập đoàn tài chính KM, nhưng còn chưa kí hợp đồng...

-Khụ...!

Giờ tới lượt Dạ Sở Hiền. Dạ Sở Kỳ chưa nói hết câu, vội dừng lại. DP-002 đưa cho Dạ Sở Hiền ly nước. Anh uống hết ly nước, thở phào một tiếng rồi nhìn qua Dạ Sở Kỳ.

-Em vừa nói cái gì?

-Em nói, tên Hạ Cảnh Dực đó tuyên bố em là của hắn.

Từ người Dạ Sở Hiền hình như đang tỏa ra luồng khí hắc ám. Dạ Sở Kỳ giật mình, vội kiểm tra xem mình có nói nhầm chỗ nào không.

Tà Y Y dờ khóc dờ cười lên tiếng:

-Sở Hiền, anh bình tĩnh đã.

DP-002 lại rót thêm một ly nước. Dạ Sở Hiền uống nước, bình tĩnh lại rồi nhìn Dạ Sở Kỳ.

-Cậu ta còn làm gì?

-Không có! -Dạ Sở Kỳ vội lắc đầu, như sợ ông anh của mình làm ra cái gì đó hơi quá.

Dạ Sở Hiền nhú mày, tiếp tục ăn. Bầu không khí bây giờ tất nhiên là vô cùng không bình thường.

* * *

Hôm nay là ngày nghỉ, Dạ Sở Kỳ lười biếng nằm trên giường, mắt mở to. Ai không biết thì cho rằng cô đang nhìn trần nhà, nhưng thực chất là cô đang đọc tiểu thuyết đấy. Tự bản thân tuy cập mạng thông tin toàn cầu đứng là thuận lợi!

-AL-003, cô có điện thoại. -Giọng của NR-001 vọng lên từ phía dưới.

-Vâng, xuống ngay đây!

Dạ Sở Kỳ đáp lời NR-001, chớp chớp mắt thoát khỏi trạng thái truy cập mạng thông tin toàn cầu. Cô chạy xuống dưới, đi về phía NR-001 đang đứng nhìn.

-Của cô đây.

NR-001 đưa cho Dạ Sở Kỳ một sợi dây. Mi mắt giật giật, Dạ Sở Kỳ đứng lặng. NR-001 nhìn cô hồi lâu, bỏ đi. Cô đứng ngơ ngời, cảm thấy thật không đúng...

-Sở Kỳ, làm gì mà lâu vậy? Cậu có đó không?

Giọng của Vũ Anh Anh vang bên tai làm Dạ Sở Kỳ sực nhớ giờ cô là robot, chẳng cần rườm rà làm gì, tự nghe tự gọi.

-Không có gì. Mà sao cậu biết số điện thoại nhà mình vậy Anh Anh?

-Mình hỏi cô Hà Di. Trong hồ sơ nhập học của cậu có ghi mà. Mình cũng hỏi địa chỉ nhà cậu, giờ đang đứng trước cổng đây. Đi chơi đi, mình đang đợi.

Dạ Sở Kỳ hơi suy nghĩ. Dù sao ở nhà cũng buồn chán, mà đi thì cũng an toàn vì có Vũ Anh Anh bên cạnh. Nói chung là có thể đi.

-Cậu đợi mình một lát, mình thay đồ rồi sẽ xuống ngay.

-Ừ, nhanh lên đó.

Dạ Sở Kỳ tắt máy, chạy lên phòng thay đồ. Cô cầm cái túi nhỏ.

-NR-001, tôi ra ngoài đây.

-Cô đi đâu? -NR-001 hỏi.

-Đi chơi với bạn. Tôi sẽ về trước giờ ăn tối, cô nói lại với anh Hai hộ tôi.

-Dữ liệu đã được lưu, hệ thống đã đánh dấu nhắc nhở. Cô có thể đi.

Khoé môi giật giật, Dạ Sở Kỳ dáng bộ bất đắc dĩ gờ tay chào, bỏ đi.

-Chỗ này thật sự rất lớn đấy, Sở Kỳ.

Vũ Anh Anh nói khi thấy Dạ Sở Kỳ chạy ra. Dạ Sở Kỳ chỉ cười không đáp.

-Chúng ta đi đâu đây?

-Ra cửa hàng. Mình muốn mua một ít đồ, sẵn tiện chúng ta đi xem phim. Mình có hai vé này, cậu được đặc cánh đi cùng mình lần này đấy nhé.

Dạ Sở Kỳ vui vẻ cười. Vũ Anh Anh quay lại, bước lên tấm ván trượt nằm dưới đất.

-Cậu biết đi ván trượt không chứ?

Dạ Sở Kỳ tròn mắt nhìn, lắc đầu.

-Chán cậu quá đi mất!

Vũ Anh Anh lắc đầu ngán ngẩm.

-Lên đi, mình chờ cậu.

Dạ Sở Kỳ vui vẻ bước lên chiếc ván trượt, đứng phía sau Vũ Anh Anh. Vũ Anh Anh cho chiếc ván khởi động, lướt nhanh đi ra khỏi ngôi nhà rồi bay lên khoảng không rộng lớn.

* * *

Dạ Sở Hiền cho chiếc xe đậu vào nhà xe, theo sau năm người phía trước vào nhà.

-Chủ nhân đã về. -NR-001 và DP-002 nói lời chào.

-Tiểu Kỳ đâu rồi? -Dạ Sở Hiền hỏi -Bình thường nó sẽ phóng xuống ngay mà!?

-AL-003 đã ra ngoài rồi, nói là sẽ về trước bữa tối.

Tà Y Y đem áo khoác đưa cho DP-002, nghe NR-001 nói mà sắc mặt kỳ quái.

-Con bé đi với ai nhỉ? -Dạ Sở Hiền lăm bằm.

Xoăn tiêng nói chuyện bên ngoài, rồi một bóng người bước vào.

-Anh Hai!!!

Dạ Sở Kỳ đi từ bên ngoài vào, bước chân lảo đảo. Tà Y Y vội đỡ lấy cô. Dạ Sở Hiền sắc mặt có xu hướng muốn nổi giận, nhíu mày.

-Em làm sao thế?

-Ôi, sao bay đầy trời...

Tà Y Y đẩy tay Dạ Sở Kỳ. Dạ Sở Kỳ bây giờ nhìn thấy toàn làn sao, đầu óc quay cuồng, hoàn toàn không để ý Tà Y Y.

-Tiểu Kỳ! -Lưu Gia Từ gọi.

Dạ Sở Kỳ sực tỉnh, tay dụi dụi mắt. Đầu óc tỉnh táo lại, cô nhìn dáng bộ của Dạ Sở Hiền, cúi đầu.

-Xin lỗi anh Hai. Tại Anh Anh đi ván trượt không phóng nhanh quá, đầu óc em loạn hết cả. Ngoài kia có nhiều xe, cậu ấy chạy qua chạy lại, em hơi hoa mắt.

Dạ Sở Hiền nhíu mày, thờ dãi xoa đầu cô.

-Được rồi. Sau này em phải tập đi ván trượt không đi, khi ra đường cũng tiện hơn.

Dạ Sở Kỳ ngoan ngoãn gật đầu. Dạ Sở Hiền đi trước vào nhà. NR-001 chột nói:

-Chủ nhân, tập đoàn KM gửi bảng theo dõi của AL-003 tới. Tôi đã in ra và để trên bàn trong phòng làm việc.

Đàn Sở Hiền gật đầu. Lưu Giai Từ gấp dài, vờn vai.

-Bỏ đó đi, Sở Hiền. Giờ em chỉ muốn ăn xong rồi ngủ.

Dạ Sở Hiền lắc đầu.

-Cậu không bao giờ đăng hoàng được. Để anh xem trước, ngày mai chúng ta tính cái này sau.

-Anh Hai, mai em làm bữa sáng nha!!!

Nghe câu nói này, sáu đôi mắt lập tức tròn tròn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12-3: Ngoại truyện 2: Thảm họa trong nhà bếp

Dạ Sở Kỳ kiếp trước và từ khi xuyên đến đây chưa từng nấu ăn, nhưng hôm nay cô quyết định nấu bữa sáng. Có NR-001 bên cạnh giúp đỡ cô, có lẽ sẽ không đến nỗi nào...

Thấy Dạ Sở Kỳ hùng hục khí thế trong bếp, bên ngoài sáu người Dạ Sở Hiền đang ủ rũ. Gì chứ nấu ăn là tuyệt đối không. Dạ Sở Hiền từng kể, lúc trước khi mà không phải nằm mãi trong bệnh viện, Dạ Sở Kỳ vẫn thường vào bếp.

Lúc đó, Dạ Sở Hiền là người thân duy nhất nên tất nhiên phải ăn rồi. Anh thật sự cảm thấy may mắn vì bản thân còn sống đến bây giờ để cải tạo thể chất cho cô em gái Dạ Sở Kỳ. Mấy món ăn đó, anh không muốn nằm lần nào nữa. Cái mùi tanh cùng các vị đắng chua mặn ngọt lẫn lộn quả thực rất kinh khủng. Đó là còn chưa kể anh còn phải tỏ ra rằng nó rất ngon vì không muốn cô buồn.

-Tiểu Kỳ làm gì cũng tốt, cái gì cũng biết. Nhưng một khi nó bước vào nhà bếp vì một mục đích nào đó khác với kiếm đồ ăn, đây chính là thảm họa. -Dạ Sở Hiền cảm thán.

Năm cái đầu gật gật đồng ý. Ánh mắt DP-002 xẹt qua một tia sáng. Giọng nói máy móc của nó vang lên:

-Đã xác định tình hình, xác suất nấu nướng thành công với sự trợ giúp của NR-001 là 2%.

-DP-002, -Mi mắt Lưu Giai Từ giật giật -cô không cần nói đâu.

-Đã rõ, thưa chủ nhân.

DP-002 vừa dứt lời, không khí trở nên u ám.

Dạ Sở Kỳ nào biết món ăn còn chưa được làm ra của mình đang được cho là con đường ngắn nhất để đi xuống địa ngục. Cô đang tái mặt đứng nhìn con cá hung dữ đầy răng đang nằm trên thớt. Nó giãy giụa, nó vẩy cái đuôi, và con mắt lồi của nó thật đáng sợ. Biến con cá này thành một món ngon, có vẻ bất khả thi.

Dạ Sở Kỳ nhớ lại. Hôm qua Vũ Anh Anh nói sắp có buổi học nấu ăn, làm món tự chọn. Cô không muốn làm thuốc độc đâu.(TT.TT)

-Chùng này mà muốn làm khó ta? Chịu chết đi, con cá kia! Yaaaaaaaaa!

"RẦM!!!"..."ĐỪNG!!!"

Nghe mấy cái âm thanh như ngoài chiến trận phát ra từ trong nhà bếp, trên mặt sáu người bên ngoài xuất hiện mấy vạch hắc tuyến. Đừng nói họ, NR-001 cũng đang ngỡ người vì máy móc không hiểu nổi và quá bất ngờ vì hành động của Dạ Sở Kỳ.

-Có ai muốn ăn ngoài không? -Lã Phí Diễm không thể bảo trì im lặng, lên tiếng.

-Tôi có thể đi không? -La Tử Ân hỏi.

-"Ai cũng không thể đi ra ngoài." -DP-002 nói, lời nói giống những đang chặn đứt đường sống của người khác vậy -Đó là lời của AL-003.

-Im đi, DP-002. Cô không cách nào hiểu được nỗi đau này đâu. -Lưu Giai Từ đau khổ nói.

DP-002 không nói gì. Dạ Sở Hiền cam chịu chờ dài.

-Bỏ đi. Để tiểu Kỳ nổi giận thì không hay đâu.

Tà Y Y bắt đầu cười. Dạ Sở Hiền bước ra phòng khách.

-DP-002, tìm một chương trình thú vị nào đó đi. Gửi tin cho bên KM, nói rằng ngày mai chúng ta không đến những hẹn trước được. Nói họ quyết định giờ khác rồi báo lại.

-Vâng, thưa chủ nhân.

DP-002 đáp lời, bắt đầu thực hiện nhiệm vụ. Trong khi đó, ở trong bếp đang là một mảnh hỗn loạn.

Con cá đã chết, nằm dưới sàn nhà. Dạ Sở Kỳ ngồi ngay cạnh nó, với con dao trên tay, và cô đang thờ.

-Tiếp theo làm thế nào? -Dạ Sở Kỳ hỏi.

-Đặt nồi lên bếp, cho dầu vào thả con cá vào.

Dạ Sở Kỳ nuốt nước bọt, gật đầu. Cô đặt nồi lên bếp, bếp tự động bật lửa. Cô đổ dầu vào. Con cá đang sẵn sàng để cho vào nồi, nhưng cô thì chưa. Dầu sôi lách tách thế kia ai mà dám thả cá vào chứ!? Ai mà thả vào được, đảm bảo cô phục người đó sát đất!

Dầu sôi, và cái nồi bắt đầu bốc khói. Làn khói này đang dọa mấy người ngoài kia, nhưng Dạ Sở Kỳ làm gì có thời gian quan tâm. Cô vội vớt con cá vào nồi. Rồi, xong luôn!

-Á! Dầu bắn!

Dạ Sở Kỳ chạy lung tung trong bếp. NR-001 như đang tìm kiếm gì đó, một luồng sáng chậm rãi lướt qua trong mắt với dòng chữ "loading" nhỏ xíu.

-Nếu dùng một phần nước nhiều hơn phần dầu đổ vào thì sẽ không bắn nữa.

Dạ Sở Kỳ đổ luôn một xô nước vào. Nhìn cái nồi, trên đầu cô chảy xuống vài vệt hắc tuyến.

-Hay là nấu canh đi ha!?

-Có thể, vì cô không nhầm nước với axit.

Dạ Sở Kỳ lừ mắt nhìn NR-001. Nó nhìn lại cô, cô cũng chẳng biết nói gì. Dù sao nó cũng chỉ là robot mà thôi.

-Bỏ thêm rau vào đi ha!

-Đó là lá độc của La Tử Ân đấy, AL-003.

Dạ Sở Kỳ tái mặt, vội vớt chiếc lá qua một bên. NR-001 mở tủ lạnh lấy ra một đồng thứ lá sặc sỡ sắc màu.

-Đây, là rau.

-Ồ!

Dạ Sở Kỳ đem ra, nhìn.

-Cái này làm thế nào?

-Làm thế này... thế này...

Phía bên ngoài, Tà Y Y lo lắng. Nghe tiếng thế kia, nào đổ vỡ, nào la hét. Thật sự...

-Không biết có ăn được không nữa...

-Khỏi lo đi. -Dạ Sở Hiền nói, như thể đang nắm chắc -Đảm bảo là ngày mai chúng ta không cách nào bước ra khỏi giường. Ngộ độc thực phẩm là hãy còn nhẹ đấy.

-Sở Hiền à, -Mí mắt Tà Y Y giật giật -anh có thể đừng nói chuyện như vậy không?

-Đồ ăn của tiểu Kỳ anh là người hiểu nhất. Và với tư cách là người từng trải, anh khuyên là mọi người nên tìm cớ, ăn càng ít càng tốt. -Dạ Sở Hiền ăn trái gì đó nhìn rất sặc sỡ với 7 sắc cầu vồng và nói.

-Không phải chứ...? -Tà Y Y ủ rũ.

-Tin anh đi, anh không nói sai từ nào đâu.

-Sở Hiền à, cậu không thể nói vậy được. -La Từ Ân lên tiếng -Như vậy sao bọn này dám ăn?

-Không dám cũng phải ăn. -Dạ Sở Hiền chắc chắn nói, và lời nói như một xô nước lạnh tạt xuống.

-Sở Hiền, anh có biết là anh đang rất giống ác quỷ không?

-Không.

Dạ Sở Hiền ăn tiếp thứ trái kia, dán mắt vào chiếc ti vi. Đừng nhìn anh đang bình tĩnh, không có ai sợ thức ăn Dạ Sở Kỳ nấu hơn anh đâu. Những năm tháng đó, anh tuyệt đối không thể quên được. Mấy món ăn đó, bây giờ hiện hữu làm anh thêm sợ. Nhưng cũng chẳng làm được gì, anh nên cầu nguyện cho mình sống sót được sau kiếp nạn này.

Dạ Sở Kỳ đang đứng trở mắt với gia vị trên bếp. Đây...

-Có rất nhiều thứ vị, các vị chính là đắng chua mặn ngọt. Cô thử đi.

Dạ Sở Kỳ nuốt nước bọt, gật đầu. Nhìn đồng lộ đựng gia vị, mắt cô hoa cả lên.

-Thôi kệ, tới luôn đi. Trộn chung lại chắc cũng ngon.

Dạ Sở Kỳ nhắm mắt xuôi tay, à tác giả nhầm, nhắm mắt xua tay đổ đại vào nồi một đồng gia vị. NR-001 cũng không nói gì về việc này.

-Tiếp theo là món mặn và món tráng miệng.

-Được, tới luôn!

Một giờ đồng hồ sau...

Nhìn đồng đồ ăn bày trên bàn gọn gàng, mọi người đều không tránh khỏi lo sợ. Thứ này thật sự có vẻ giết người rất hiệu quả đó nha...!

-Mọi người ăn thử đi! -Dạ Sở Kỳ cười.

-Tôi có cần viết di chúc trước khi ăn không? -Luu Giai Từ hỏi.

-Anh...! -Dạ Sở Kỳ nổi cáu, gân xanh trên trán giật giật.

-Anh đùa, chỉ đùa thôi.

Dạ Sở Kỳ cẩn trọng nhìn anh, hừ một tiếng quay đi. Cô không nghi ngờ, nhưng ở đây ai cũng hiểu Luu Giai Từ đang nói thật. Viết di chúc...

Mấy đôi đũa run run, gấp thức ăn...

Tôi đây tác giả xin mạn phép dừng lại, vì cảnh tượng này miêu tả rất khó, và tác giả không nhớ viết tiếp. Nói chung kết quả nó như thế nào thì độc giả có lẽ biết rồi, hoặc tưởng tượng ra rồi. Vậy phần ngoại truyện này dừng ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Dạ Sở Kỳ ăn cái bánh mì, buồn buồn. Không hiểu sao sáng nay sau bữa sáng cả nhà đều nằm cá, còn chưa ai ăn hết một chén. Mà, bọn họ xem chừng như hồn lìa khỏi xác, bệnh đến chết đi sống lại, hình như đều là ngất cả rồi. NR-001 nói họ bị trúng độc gì gì đó, Dạ Sở Kỳ không hiểu. Vì thế nên không ai đưa cô đi học. Cũng may còn có Robot android the and DP-002 quá sức vượt trội so với các robot khác nên có thể lái xe đưa cô đi. Nếu không có nó cô lên trường bằng niềm tin khi trường ở tít tắp trên cao.

Dạ Sở Kỳ thở dài, vẫn không hiểu ra làm sao. Rõ ràng là NR-001 đã nói là đồ ăn không có việc gì cơ mà. (Vâng, chị đang tin một con robot không có khả năng sử dụng vị giác đó)

-Sao thế, Sở Kỳ? -Vũ Anh Anh hỏi.

-Sáng nay mình nấu bữa sáng, không hiểu sao cả nhà đều không dậy được. -Dạ Sở Kỳ thờ dài -Không ai đón mình về chiều nay cả.

Sắc mặt Vũ Anh Anh hơi đổi.

-Hôm nay có giờ học nấu ăn, cậu đừng tham gia thì hơn.

-Vì sao? -Dạ Sở Kỳ tròn mắt.

Vũ Anh Anh nhìn bộ dạng ngây ngô của Dạ Sở Kỳ, có chút không nỡ nói thật đành im lặng. Dạ Sở Kỳ tròn mắt khó hiểu, song thấy Vũ Anh Anh không muốn trả lời nên đành thôi.

Hết giờ nghỉ trưa thì tới giờ học nấu ăn. Được Vũ Anh Anh rì tai trước, Sử Ngao Kim chỉ dám để Dạ Sở Kỳ làm mấy việc lật vớt. Cũng còn may, Dạ Sở Kỳ không thấy buồn mà rất vui về làm những gì cậu ta nhờ.

Nhờ cách ứng phó kịp thời của hai người trong nhóm, món ăn thực hành thành công rực rỡ. Vì sự thành công này, Dạ Sở Kỳ càng tin tưởng rằng mình có thể làm được món ngon. Nói không chừng, ít hôm nữa cô lại cao hứng nấu bữa tối(-_-").

Dạ Sở Kỳ đứng ở cổng trường, DP-002 còn chưa có tới. DP-002 rất hay muộn giờ, vì bộ nhớ của nó không được hoàn hảo. Dạ Sở Kỳ đang tìm cách nghiên cứu khắc phục lỗi này của nó. Tiếc là anh còn chưa khắc phục thì nó đã cần dùng tới rồi.

Vũ Anh Anh cũng muốn đưa Dạ Sở Kỳ về nhà, cơ mà cô phải đưa em gái về nên không giúp được. Dạ Sở Kỳ đành đứng đợi đến khi DP-002 nhớ lại thôi, nếu nó không đến thì cô có mà về bằng niềm tin. Nghĩ tới đây, cô khóc ròng.

-Muộn rồi mà em không về sao?

Dạ Sở Kỳ ngẩng đầu nhìn. Là Hạ Cảnh Dực.

-Sao mà xui thế, gặp trùng tên này. -Dạ Sở Kỳ lẩm bầm

-Em nói gì thế?

Dạ Sở Kỳ le lưỡi.

-Không phải chuyện của anh!

Hạ Cảnh Dực phì cười, chống tay vào tường liếc nhìn Dạ Sở Kỳ.

-Có phải là do người nhà em không đến đón được không?

Dạ Sở Kỳ giật mình. Mặc dù vậy nhưng cô vẫn làm ra vẻ là không đúng, quay mặt đi. Hạ Cảnh Dực lắc đầu.

-Nếu như em không trả lời, vậy tôi ở đây chờ xem.

Dạ Sở Kỳ trờm mắt. Tên này bị dờ hơi à? Chuyện của cô thì liên quan gì tới hắn?

Tuy trong lòng thì nằng chừ, thế nhưng Dạ Sở Kỳ vẫn không nói gì. Cô chẳng có quyền gì để đuổi Hạ Cảnh Dực đi cả. Thôi thì mặc xác hắn vậy.

Mặt Trời hạ xuống dần. Đứng ở chẳng thể nhìn thấy Mặt Trời đi xuống đất được, chẳng qua chỉ có thể nhìn thấy ánh tà dương đỏ rực nhuộm đỏ bầu trời mà thôi. Cũng còn đỡ cảnh này chưa bị hủy hoại màu sắc do đây không phải Trái Đất. Dạ Sở Kỳ lâu lắm mới thấy cảnh Mặt Trời lặn, cảm thấy nhớ quá khứ, nhớ gia đình, nhớ cả Trái Đất nữa.

Những tia sáng còn sót lại của Mặt Trời mang theo màu đỏ nhạt rơi lên trên người Dạ Sở Kỳ và Hạ Cảnh Dực, phảng phất làm cho trên thân thể cả hai nhiều thêm một vòng màu vàng đỏ.

Hạ Cảnh Dực đứng ở bên trái Dạ Sở Kỳ, nghiêng đầu nhìn cô. Hắn hình như muốn nói cái gì đó, nhưng thấy vẻ mặt cô buồn buồn nên cuối cùng đành im lặng.

Dạ Sở Kỳ thờ dài, bất giác muốn dựa vào một cái gì đó. Cả người cô trượt xuống đất, ngồi dựa vào cổng mà lim dim mắt. Hạ Cảnh Dực đoán chừng cô đã mệt, ngồi xuống bên cạnh. Hắn cười lắc đầu. Chỉ cần cô nói một tiếng, hắn sẵn sàng đưa cô về. Vậy mà cô năng bướng bỉnh này còn đuổi hắn về, nhất định không nhờ hắn. Đúng là đồ ngốc!

Dạ Sở Kỳ gật gù. Đứng ở đây mấy giờ đồng hồ, cô là robot cũng phải mệt. Dù sao đứng đây cũng tốn năng lượng, còn chưa kể cô không chỉ đứng mà còn chơi game. Nhưng mà dù gật gù, cô tuyệt đối sẽ không ngủ. Ai mà biết cô ngủ rồi thì cái tên chết bầm ngồi bên cạnh sẽ làm gì cô chứ!? Vừa hay cô dù thấy mệt nhưng vẫn có thể tỉnh táo được.

Mặt Trời khuất bóng, có mấy quả bóng tròn bay đầy trời để chiếu sáng cho những người về trễ hay còn ra ngoài. Hạ Cảnh Dực nhìn đồng hồ. Vừa tới thôi, vào giờ này thì nên ở nhà cho bữa tối rồi.

-Này, đồ ngốc. Em không định về thật à?

Dạ Sờ Kỳ ngồi ôm chân, nhìn cô "mong manh dễ vỡ" đến độ mà ai cũng muốn bảo vệ. Cô không đáp lời. Hạ Cảnh Dực thờ dài, xoa đầu cô.

-Đừng có buồn nữa. Người nhà em là có việc mới không thể tới đón em được. Để tôi đưa em về là được rồi, cần gì phải cố chấp như vậy!?

Dạ Sờ Kỳ ngẩng đầu nhìn Hạ Cảnh Dực, ánh mắt nghi ngờ. Cô nhìn sắc trời đã tối. Giờ này ở nhà chắc NR-001 đã chuẩn bị bữa tối. Không biết mọi người ở nhà ra sao rồi.

Hạ Cảnh Dực thờ dài. Đúng là bướng bỉnh mà. Hấn đứng dậy, làm gì đó với chiếc đồng hồ đeo trên tay.

-Nhà em ở đâu? Để tôi đưa em về!

Dạ Sờ Kỳ cũng không muốn ngồi vắt vẻo ở đây nữa, đành chịu để Hạ Cảnh Dực đưa về.

-Thành phố khởi nguyên, khu số 8.

Một chiếc xe giống như xe scooter nhưng không có bánh và trông tương đối máy móc bay tới.(các nàng thông cảm, ta không biết phải miêu tả thế nào nữa) Hình như nó chạy bằng động cơ phản lực. Dạ Sờ Kỳ từng nghe Dạ Sờ Hiền nói, hình như gọi là xe lướt không, một phiên bản cải tiến của ván lướt không.

-Đi thôi.

Hạ Cảnh Dực đưa tay, Dạ Sờ Kỳ cầm lấy. Hấn kéo cô dậy, lên xe.

-Bám chặt đấy.

Khởi động hệ thống phản lực, chiếc xe phóng nhanh. Dạ Sờ Kỳ vội ôm chặt Hạ Cảnh Dực. Hấn nhận ra, cười rồi càng phóng nhanh hơn.

* * *

Đầu óc quay cuồng, Dạ Sờ Kỳ xuống xe. Hạ Cảnh Dực nhìn cô, nhíu mày. Cô lắc đầu xua tan cảm giác quay cuồng trong đầu. Cô cúi đầu.

-Dù sao cũng cảm ơn anh đã đưa tôi về.

Nói rồi cô chạy thẳng vào nhà. Hệ thống nhận diện được Dạ Sờ Kỳ, liền mở cửa cho cô vào. Hạ Cảnh Dực nhìn theo cô, lắc đầu. Cô đúng là đồ bướng bỉnh, đến nỗi thành đồ ngốc. Hấn phóng xe đi, đeo trên môi nụ cười nhạt. Đồ ngốc đúng là đồ ngốc, ngay cả cái gì có lợi hơn cũng không biết!

Dạ Sờ Kỳ vào nhà, nhìn quanh.

-Cô về rồi, AL-003. -NR-001 nói.

-Chào, mọi người đâu cả rồi?

-À, chủ nhân vẫn chưa tỉnh. Nói chung tình hình không khác gì lúc sáng. DP-002 đã lái xe đưa họ đi chữa trị rồi.

Dạ Sờ Kỳ nghiêng đầu khó hiểu. Không biết họ bị cái quái gì mà lại như thế nhỉ?

-Tôi đã nấu bữa tối, cô vào thay đồ đi rồi ra ăn.

-Ừ.

Dạ Sờ Kỳ gạt đầu, về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Giải phóng năng lượng

-Anh Hai, sao anh không ăn? Mọi người nữa? Ăn thử đi chứ!

Dạ Sờ Kỳ đứng cạnh bàn ăn, nhìn mọi người. Không ai dám động đũa, và trong lòng họ đang gào thét. Tại sao? Vừa mới khỏi xong Dạ Sờ Kỳ lại nói muốn bồi bổ nên đích thân vào bếp. Lập lại thêm vài lần chắc bọn họ quy tiên sớm quá. (Xin lỗi các người, ta không cố ý T^T)

-Tiểu Kỳ à, bọn anh không ăn thứ này được!

Lời nói của Luru Giai Từ biến thành cộng rom cứu mạng. Trong chớp mắt, anh như trở thành người hùng, anh đang là đáng cứu thế. Nhưng nếu như Luru Giai Từ là đáng cứu thế thì Dạ Sờ Kỳ là ác quỷ. Và có vẻ đáng cứu thế thắng không nổi rồi.

-Tại sao? -Sắc mặt của Dạ Sờ Kỳ hơi đen, nhìn theo hướng nào đó thì giống ác quỷ thật.

-Cái này... -Luru Giai Từ lúng túng.

Dạ Sờ Kỳ đen mặt, và một -sô -người -nào -đó cảm thấy có khối đen bốc lên từ cô. Dạ Sờ Kỳ đập bàn, làm cả bọn giật bắn người.

-NR-001! -Dạ Sờ Kỳ dần từng chữ một.

Cả bọn đang giật mình, và Luru Giai Từ đang từ đáng cứu thế rớt xuống thành kẻ độc ác mở ra con đường địa ngục. Luru Giai Từ giật mình khi thấy năm đôi mắt hướng về phía mình như mười viên đạn của một khẩu súng Makarot 78 -loại súng nổi tiếng với sức sát thương lớn.

-Dọn đồ ăn vào!

Một câu này lập tức khiến cho Luru Giai Từ quay về "địa vị" đáng cứu thế. Anh ngồi xuống ghế, cảm thán với cuộc đời "thăng trầm" của mình. NR-001 ngay lập tức nghe lệnh và dọn dẹp trong niềm hân hoan của các chủ nhân của mình.

Và trong khi cả sáu người đang ăn mừng bằng những đôi mắt hân hoan nhìn nhau thì Dạ Sờ Kỳ thô bạo kéo ghế ngồi xuống. Động tác đó của cô thành công tạo tiếng động lớn, ngay và luôn cắt được sự "ăn mừng" của mấy bậc "tiên bối".

Dạ Sờ Kỳ dùng ánh mắt sắc bén liếc -qua -từng -người, ai cũng đều đỏ mặt hời hợt. Trong chớp mắt, khuôn mặt quý dữ của cô như một trái bóng bay, "bụp" một tiếng ỉu xìu nằm dài xuống bàn. Trông cô như đang buồn vì không ai có thể "thưởng thức" món ăn của cô. (Thật chứ "trông" cái nổi gì!?)

Khuôn mặt xinh xắn như một trái bóng bay chưa được bơm hơi làm cả sáu người có chút không nở. Bọn họ chưa muốn chết, cơ mà cái bộ mặt này...

-Tiểu Kỳ, anh có mua kem..

-Anh Hai dễ thương nhất!

Dạ Sờ Hiền chưa nói hết câu, Dạ Sờ Kỳ đã ngắt lời, cô tỏa ánh hào quang như cũ và đứng trước tủ lạnh ca hát. Vị trí đáng cứu thế của Luru Giai Từ lập tức bị phế bỏ và chuyển sang cho "ứng cử viên sáng giá" Dạ Sờ Hiền.

Dạ Sờ Hiền cũng thở phào một tiếng. Người thông minh như anh mà cũng thấy hành động của mình là sáng suốt. Anh chợt nghĩ, từ nay về sau lúc nào trong tủ lạnh cũng nên có kem để đảm bảo an toàn. Đứng trước Dạ Sờ Kỳ, thật sự anh thấy rất bất lực.

Từ khi có thể tự do hoạt động, cô rất hay bay nhảy bày trò lung tung, và anh lại không nỡ can cô làm những gì cô muốn. Hơn nữa, anh càng ngày càng cảm thấy NR-001 và DP-002 không còn là của anh nữa mà thành của cô rồi. Chúng toàn nghe lời cô, và đề cao lệnh của cô hơn của anh. Nhiều lúc anh thấy để cô cùng một mã với chúng là một sai lầm.

Thật ra thì Dạ Sờ Kỳ vẫn sợ Dạ Sờ Hiền lắm, không dám trái lời anh. Nhưng do anh không nỡ nổi giận với cô em gái này, nên cô được nước lấn tới, được voi đòi tiên.

Ngẫm nghĩ một hồi, Dạ Sờ Hiền thờ dài. Nhìn Dạ Sờ Kỳ ngồi ăn kem ngon lành, anh bất giác cảm thấy cô thật tốt, mấy cái suy nghĩ trong đầu được chấp cánh bay sạch không còn một cái.

-Tiểu Kỳ.

-Vâng? -Dạ Sờ Kỳ vẫn ăn.

-Anh vừa mới khởi động hệ thống, có khả năng giải phóng năng lượng.

Dạ Sờ Hiền vừa nói, từ trên tay anh chiếc đồng hồ chiếu lên một màn hình ảo. Anh đưa tay lướt qua, gõ gõ gì đó.

-Trong nghiên cứu giải phóng năng lượng nhằm vào việc tự vệ của các robot dạng người, có những thành tựu rất lớn. Hiện nay, việc robot dạng người có khả năng giải phóng năng lượng không còn là chuyện lạ. Anh đã xem xét qua một chút, hệ thống đã được cài đặt bộ bảng mã phát lệnh. Theo nghiên cứu các nguyên lý vận chuyển thông tin của hệ thống máy tính và vi mạch, việc truyền thông tin ảnh hưởng bởi vi mạch bộ hệ số 1532. Theo nghiên cứu mới nhất về tế bào của La Tử Ân, việc ảnh hưởng của mã truyền thông tin có thể khiến các tế bào mất khả năng hoạt động. Vì thế, anh đã cải tiến vi mạch bộ hệ số 1532 theo nguyên lý cũ và đã hoàn tất. Năng lượng được phóng ra ngoài làm tiêu tốn hơn một nửa số năng lượng phóng ra nên anh cũng đã cài đặt hệ thống thông báo khi năng lượng sắp cạn. Việc phóng năng lượng có thể tạo ra điện hoặc năng lượng xanh blue elitic-flup. Chủ yếu việc xử lý chuyển biến dạng hóa chất và tính chất của các nguyên tử hình thành năng lượng phóng thích thay đổi được nhờ vào phản ứng biến chất nên có thể giải phóng năng lượng ở bất kì đâu. Nghiên cứu cho thấy sự thay đổi này có thể phù hợp nên đã đưa vào ứng dụng. Anh đã đưa hệ thống liên kết vi mạch vào trong cơ thể em vào lần em sạc gần đây nhất, cũng đã thiết lập liên kết với vi mạch chính, có thể khởi động rồi.

Dạ Sờ Kỳ nghe từ đầu đến cuối không hiểu một chữ (tg: ta cũng vậy nè). Cô tròn mắt, anh mới nhận ra mình nói hơi bị nhiều.

-Cậu cao hứng quá nhì? -La Từ Ân nhìn Dạ Sờ Hiên -Tôi đã nói nghiên cứu này là sai lầm mà cậu không nghe. Nói không chừng chúng ta sẽ làm vật thí nghiệm của hệ thống giải phóng năng lượng cho mà xem.

Dạ Sờ Hiên cạn lời, mặt hơi đen. Anh nhìn sang bốn người còn lại trong nhóm nghiên cứu, ngoại trừ Tả Y Y cúi đầu không nói, ai cũng gật đầu đồng tình với La Từ Ân.

-Mấy người...

Dạ Sờ Kỳ không để ý thái độ của mọi người, kéo tay La Từ Ân đang ngồi gần cô nhất.

-Giải phóng năng lượng thì làm được gì ạ?

La Từ Ân nhìn Dạ Sờ Kỳ, nửa muốn nói, nửa lại không. Anh thờ dãi.

-Em hỏi robot thì dễ hiểu hơn, anh không làm được nên không chỉ cho em được.

Dạ Sờ Kỳ "Ồ" một tiếng, gật gù. Cô rất hứng thú cất kem vào tủ lạnh, lõi NR-001 về phòng. Vừa lúc cô mất dạng, Dạ Sờ Hiên từ đằng cửa thò tay rút xuống thành kẻ tội đồ.

* * *

tg: Ta đang cạn ý tưởng, các nàng thông cảm cho ta nếu ta không ra chap a~~~~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Dạ Sờ Kỳ ở trong phòng với NR-001 tới hơn năm giờ đồng hồ mới ra ngoài. Và tất nhiên, cô đã biết được tất tần tật về vấn đề giải phóng năng lượng mà Dạ Sờ Hiên đề cập. Nhưng cái "skill" này tốn nhiều năng lượng, hơn nữa sử dụng có thể dễ làm lộ thân phận robot của cô nên cô nghĩ nếu không phải vạn bất đắc dĩ tuyệt đối không được dùng.

Vì lí do mò ra được cái "skill bí truyền" này từ NR-001, tâm tình Dạ Sờ Kỳ rất tốt, đến trường cũng rất vui vẻ. Vũ Anh Anh thấy cô suốt ngày cứ cười mà không sợ lệch quai hàm cũng lấy làm kỳ lạ. Theo nhận thức của Vũ Anh Anh, Dạ Sờ Kỳ vô cùng ít vui vẻ. Bình thường thì nếu không phải Vũ Anh Anh cô có tình chọc cười hay nói phải một câu nói thú vị với Dạ Sờ Kỳ thì Dạ Sờ Kỳ tuyệt đối không cười một cách không lí do như vậy. Hơn nữa, cô cũng bắt đầu thấy Dạ Sờ Kỳ có xu hướng trở thành một con mọt sách.

Thật ra mà nói, Dạ Sờ Kỳ sau mấy ngày vui vẻ tò mò về cái thế giới này, cuối cùng cũng nhìn quen mắt. Vì đã không còn hứng thú với thế giới này nữa, cô không còn nhiều năng động nữa mà quay về con người cũ của mình kiếp trước -một con mọt sách chính hiệu. Thiếu cái kính nữa là đảm bảo cô hóa thành một người trong mắt chỉ có sách. Cũng còn may, sách ở đây quá hiếm thấy và nhà trường không có cái định nghĩa nơi mà gọi là thư viện. Ở đây, chủ yếu là dùng hệ thống máy tính thu gọn để đọc nên Dạ Sờ Kỳ không có cơ hội được mệnh danh là con mọt sách chỉ biết ôm cái thư viện ngồi lì như kiếp trước.

Vũ Anh Anh hậm hực nói:

-Sờ Kỳ, cậu đâu cần thiết phải đọc mấy cái thứ này!? Đi chơi với mình đi, đảm bảo rất vui. Nói thật thì mấy quyển sách này toàn là loại hình văn học cổ điển với mấy cái sách cũ từ thời xa lắc xa lơ và loại văn học lịch sử.

Vũ Anh Anh mè nheo, nắm tay Dạ Sờ Kỳ lắc lắc.

-Anh Anh, cậu có nhiều bạn bè mà, đừng có lúc nào cũng rủ rê mình chứ!

-Vậy là vì mình có nhiều bạn nên cậu không muốn chơi với mình? -Mặt của Vũ Anh Anh đen thui.

-Không có, không có mà! -Dạ Sờ Kỳ vội rời mắt đi khỏi trang sách và giải thích. -Mình khó lắm mới có một người bạn, làm sao lại không muốn được!

-Vậy mới được chứ! -Vũ Anh Anh cười hì, ôm lấy Dạ Sờ Kỳ -Mục tiêu của mình là trở thành bạn của tất cả mọi người. Cậu thấy mình thân thiện không? Đáng yêu không? Có thấy mình nói gì cũng sẽ vô cùng thuyết phục không?

Dạ Sờ Kỳ bất giác gật đầu.

-Tốt! Vậy chiều nay đi chơi với mình nha!? Nha!?

-...

Dạ Sở Kỳ im lặng. Vậy là bị lừa vào trông rồi đó hả? Thật không nhìn ra chỗ nào đó không đúng!

-Đồng ý đi mà! -Vũ Anh Anh như con mèo dụi dụi vào cánh tay Dạ Sở Kỳ.

Dạ Sở Kỳ phân vân không đáp lời. Cô thật sự không có hứng thú đi chơi, và cô rất sợ cái gọi là quay cuồng khi lên ván lướt không của Vũ Anh Anh. Và quan trọng nhất, cô có chứng sợ chỗ đông người, nói ngắn gọn là sợ đám đông. Lần trước đi cùng Vũ Anh Anh đủ hành hạ cô chết rồi. Cô kêu gào. Trời ạ, có ai cứu cô không?

-Tiểu Kỳ!

Dạ Sở Kỳ ngẩng đầu, vui vẻ vì có người nghe lời cầu cứu của cô. Nhưng mà vừa thấy mặt Hạ Cảnh Dực lọt vào trong tầm mắt, cô cảm thấy đi với Vũ Anh Anh còn tốt hơn là thấy mặt tên này.

-Anh muốn gì nữa? -Dạ Sở Kỳ không hề nể mặt.

-Sao? Giờ tôi tới đây ngồi chơi còn cần em cho phép sao? -Hạ Cảnh Dực nói như đó là điều tất nhiên.

-Vậy anh gọi tôi làm gì? -Dạ Sở Kỳ duy trì mặt lạnh.

-Chào em một tiếng. Chẳng lẽ gặp người quen không được chào sao? -Hạ Cảnh Dực bình thản nói.

-Tôi quen anh? -Dạ Sở Kỳ nhún mày. -Có sao? Mà cứ cho vậy đi. Anh muốn chào gì thì chào, chào xong thì để yên cho tôi nói chuyện với bạn, đừng có tự tiện chen vào.

Dạ Sở Kỳ không ngại lấy Vũ Anh Anh ra làm lí do mà không hề quan tâm mới vài giây trước cô đang cầu cho ai đó tới cứu cô. Vũ Anh Anh cũng hoàn toàn không biết gì, càng không nhận ra mình bị Dạ Sở Kỳ hại mà đồng tình gật gù. Ánh mắt của Hạ Cảnh Dực lập tức dừng lại ở trên người Vũ Anh Anh, lộ ra sự không vui trong một giây rồi thu lại.

-Chào đi chứ!? Đứng mãi đây làm gì? Anh có biết người luôn ở trong nhà, một con một sách như tôi rất quý tia sáng Mặt Trời không? Đứng che ở đó mãi làm gì? Tôi cũng không phải mấy cô tiểu thư sợ nắng cháy da!

Vũ Anh Anh nghe Dạ Sở Kỳ nói âm thầm tặc lưỡi. Một sách có bản lĩnh của một sách, không dễ gì động vào đó nha! Quá sức lợi hại!

Sắc mặt Hạ Cảnh Dực vẫn không đổi. Mặc dù hắn đã công bố theo đuổi cô, nhưng hắn còn chưa có đến nỗi mặt dày bám lấy. Tán gái cũng phải có nghệ thuật, nếu không sẽ bị phản tác dụng.

-Nói chuyện với em là xem như đã chào rồi, có đúng không? -Hạ Cảnh Dực cười nhạt.

Dạ Sở Kỳ ngăn người. Hình như ngay từ đầu Hạ Cảnh Dực chỉ muốn dụ cô nói chuyện với hắn, mà cãi nhau cũng được. Bất giác cô cảm thấy thật thất bại. Đáng lẽ ngay từ đầu cô nên xem hắn là không khí, trực tiếp bỏ qua.

Hạ Cảnh Dực thấy biểu tình không vui của Dạ Sở Kỳ thì mỉm cười. Cho dù tức giận cũng đáng yêu như vậy, thật sự so với người của mấy năm trước rất giống...

-Chào rồi thì đi đi! -Dạ Sở Kỳ ném ánh mắt ghê lạnh.

Hạ Cảnh Dực né qua một bên, vừa vặn không che mất ánh nắng của Dạ Sở Kỳ. Cô nhất thời không biết làm gì. Cái tên đó đứng cạnh thì bao giờ cũng làm cho cô thấy khó chịu. Chẳng qua, cô thấy cảm giác khó chịu này có chút lạ.

Dạ Sở Kỳ nghĩ ngợi một hồi, thấy không mấy khả quan với việc tìm nguồn gốc tâm trạng của mình nên trực tiếp ném nó ra khỏi đầu. Cô quay qua Vũ Anh Anh. Vũ Anh Anh thấy vậy, liền cười.

-Sao? Có đi với mình không?

-Anh Anh, mình không thích chỗ đông người. Cậu rủ người khác đi, được không?

Vũ Anh Anh cup mắt, không biết nghĩ gì lát sau lại gật đầu.

-Nếu cậu nói đến thế rồi thì thôi vậy...

-Xin lỗi, Anh Anh. Mình biết cậu muốn tốt cho mình, nhưng...

Vũ Anh Anh lắc đầu, thân mật nắm tay Dạ Sở Kỳ.

-Không sao. Là do mình không nghĩ đến cảm xúc của cậu, tự quyết định rồi kéo cậu đi.

Dạ Sờ Kỳ ha ha cười, không nói gì. Vũ Anh Anh hơi suy nghĩ, quay qua nhìn cô.

-Nếu cậu không muốn đến chỗ đông người, hay là mình đi xem phim?

-Xem phim?

Dạ Sờ Kỳ phì cười. Ở nhà cô, muốn xem phim thì đơn giản rồi. Đó là chưa kể so với ra ngoài thì tự truy cập hệ thống mạng thông tin xem không phải tiện hơn sao? Còn rất chân thực...

-Sao hả? -Vũ Anh Anh mong chờ.

Dạ Sờ Kỳ bắt đầu cười, định gật đầu thì trước mặt đột nhiên chớp tắt rồi lại bật. Xung quanh tầm nhìn của cô xuất hiện báo động đỏ, kèm theo dòng chữ "Sắp cạn năng lượng".

Dạ Sờ Kỳ tái mặt, thậm chí kêu một tiếng không ổn. Hết năng lượng cũng thật đúng lúc, cô để sạc dự phòng trong lớp học rồi...

-Anh Anh, mình về lớp đây.

Lạnh nhạt buông ra một câu nói hờ hững, Dạ Sờ Kỳ đứng dậy hướng về phía dãy phòng học đi tới. Dáng người cô lơ đãng, đi không vững, tưởng như sắp ngã tới nơi.

-Sờ Kỳ?

Vũ Anh Anh hoảng hốt, vội chạy tới đỡ cô, nhưng lại chậm một bước so với ai đó...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Nghi ngờ

Hạ Cảnh Dực kéo Dạ Sờ Kỳ vào lòng, nhíu mày. Cô cũng không còn tâm trí xem ai đang đỡ mình, trực tiếp đẩy ra. Ánh mắt cô không rời khỏi dãy phòng học, chân lơ đãng đi tới. Nếu đã đưa ra thông báo thì chỉ khoảng nửa tiếng là cô sẽ tắt nguồn. Mà lúc này hệ thống sẽ tự động đi vào chế độ tiết kiệm năng lượng, khả năng hoạt động của cô sẽ bị giảm một nửa. Trước lúc tắt nguồn, cô phải kết nối sạc.

Tất cả các máy móc cùng các bộ phận cơ thể của Dạ Sờ Kỳ hoạt động phụ thuộc vào vi mạch điện tử chính được cấy ghép vào não bộ. Theo lý thuyết, vi mạch điện tử này có cùng chức năng và đồng nhất hoạt động với não bộ, nghĩa là cùng não bộ điều khiển các hoạt động sống của cơ thể. Nó nghe theo sự điều khiển của não, và hoạt động của não cũng phụ thuộc vào nó. Nếu như hết năng lượng, vi mạch này sẽ ngừng hoạt động, bộ não của cô phụ thuộc vào nó cũng sẽ ngưng hoạt động. Tuy việc não ngưng hoạt động, tức chết não, không phải khiến người ta chết hoàn toàn, nhưng đã là rơi vào tình trạng nguy hiểm. Vì vậy, Dạ Sờ Kỳ phải sạc năng lượng trước khi tắt nguồn để đảm bảo hoạt động sống.

Dạ Sờ Kỳ không để ý xung quanh, trong đầu đang trầm mường mình bất cẩn, thứ quan trọng như vậy mà không mang theo. Cô tính toán một chút. Chỗ của cô cách không xa lớp học, nếu như dùng nhiều năng lượng để nhanh tới đó thì hẳn là vẫn kịp lấy vi mạch sạc dự phòng.

-Sờ Kỳ, -Vũ Anh Anh lại gần đỡ Dạ Sờ Kỳ, lo lắng hỏi -cậu sao vậy?

Dạ Sờ Kỳ định đẩy người vừa lại gần mình ra, nhưng nhận ra là Vũ Anh Anh nên lại thôi. Cô khẽ lắc đầu, thì thầm:

-Giúp mình về lớp...

Vũ Anh Anh thắc mắc, nhưng cũng không hỏi nhiều, nhanh chóng đỡ Dạ Sờ Kỳ về lớp. Phía sau hai người, Hạ Cảnh Dực ánh mắt vô cùng âm trầm. Hắn vừa nghĩ tới một khả năng mà hắn không mong là thật.

Về chỗ của mình, Dạ Sờ Kỳ vội vã lục lọi trong một đồng các ngăn kéo của bộ bàn ghế đầy đủ tiện nghi này. Cô tìm thấy chiếc túi nhỏ màu xanh buộc một cái nơ nhỏ nhìn máy móc của mình ở ngăn bên trái nơi chứa các dữ liệu cơ bản trong việc học tập. Cô mở cái túi, lấy vi mạch nhỏ mà mình đau khổ tìm kiếm.

-Nhìn sắc mặt cậu không tốt lắm. -Vũ Anh Anh lên tiếng -Hay là xuống phòng y tế, mình đưa cậu đi, được không?

Dù sao cũng không thể nằm trong lớp, Dạ Sờ Kỳ gật đầu. Cô đem chiếc túi dính vào một bên hông. Đây là một trong số các phụ kiện của đồng phục, nên có khả năng gắn vào được.

Khi Vũ Anh Anh đưa Dạ Sờ Kỳ đến phòng y tế, nữ được sĩ vừa nhìn thấy hai người liền nhủ mày. Cô nhìn sắc mặt rất không tốt của Dạ Sờ Kỳ mà hỏi:

-Lại nữa sao? Em đã đi khám chưa?

Dạ Sờ Kỳ khẽ lắc đầu.

-Không sao ạ. Chỉ cần nghỉ một chút là sẽ khỏi thôi.

Nữ được sĩ thờ dài. Lần trước Dạ Sờ Kỳ tới đây, cũng nói như vậy. Nhưng mà chuyện sức khỏe, đâu thể qua loa như vậy.

-Em đừng chủ quan. Lần trước em không cho tôi kiểm tra, nói là không sao, bây giờ nhìn lại xem bộ dạng của em đi.

Dạ Sờ Kỳ thờ dài. Cô chú ý vào khối vuông ở một góc tầm nhìn đại biểu cho năng lượng còn lại, nhận ra không còn thời gian đôi co nữa.

-Chỉ là bệnh cũ thôi ạ. Một lát sẽ khỏi.

Nhìn dáng vẻ tuyệt đối không thoả hiệp của Dạ Sờ Kỳ, nữ được sĩ thờ dài. Cô không hiểu nổi cách suy nghĩ của cô bé này nữa. Ai có thể hiểu rõ thân thể của mình khi không chịu để cho người khác kiểm tra sức khỏe chứ? Chủ quan như vậy thật không tốt!

-Được rồi, em vào trong nghỉ ngơi đi. Còn em, -nữ được sĩ quay qua Vũ Anh Anh - mau về lớp đi. Sắp tới giờ học rồi.

Vũ Anh Anh ngoan ngoãn vâng lời, xin phép về lớp. Cô vừa đi ra thì Hạ Cảnh Dực cũng rời khỏi cái trạng thái im lặng kì quái có khả năng che dấu sự tồn tại của bản thân. Hắn nhìn nữ được sĩ.

-Cô Tạ, cô ấy từng tới đây rồi sao? Có vấn đề gì?

Tạ Nguyên Ngọc nhìn chàng trai trẻ, gật đầu.

-Hình như là thoát lực. Tôi cũng không rõ tình hình, vì cô bé nhất định không cho tôi kiểm tra, nói là chỉ cần nghỉ ngơi một lát là khỏe.

Hạ Cảnh Dực gật đầu, ánh mắt nhìn về phía căn phòng nhỏ mà Dạ Sờ Kỳ vừa vào. Hắn nhủ mày.

* * *

Dạ Sờ Kỳ vào phòng, bàn tay run rẩy lấy ví mạch nhỏ đặt sau gáy, lấy tóc che lại. Mặc dù không có nhiều khả năng có người vào đây, nhưng đề phòng một chút vẫn hơn.

Điện giật làm Dạ Sờ Kỳ giật mình. Cô nằm xuống giường, kéo chăn và cố chịu cảm giác đau khắp người trong khi nhận thức bắt đầu phai nhạt. Vẫn là nỗi đau ấy, nhưng qua bao nhiêu lần rồi mà cô vẫn không có cách nào quên được.

Sau khi Dạ Sờ Kỳ nằm xuống một lát, cánh cửa chậm chạp tự động mở ra. Hạ Cảnh Dực đứng ngoài cửa nhìn vào trong. Căn phòng nhỏ màu trắng không có gì ngoài chiếc giường và một cái bàn có một cái bóng đèn đang bay lơ lửng. Đảm bảo không có gì bất thường, hắn bước vào và lại gần giường.

Dạ Sờ Kỳ nằm trên giường đã sớm vì đau mà cuộn mình lại như một con mèo. Cô khẽ rên một tiếng, cơ thể hơi động, nhưng không có dấu hiệu gì là biết có người trong phòng. Tay cô nắm chặt, móng tay bấm vào da thịt chảy máu.

Hạ Cảnh Dực đứng cạnh giường chăm chú nhìn Dạ Sờ Kỳ, ánh mắt quét trên người cô như muốn tìm kiếm cái gì bất thường. Lát sau, hắn thở ra một hơi, không biết là thờ dài hay thờ phào nữa.

-Mình đa nghi quá rồi. -Hạ Cảnh Dực thì thầm.

Hạ Cảnh Dực cười trước suy nghĩ của bản thân. Hắn lại nhủ mày, ánh mắt lo lắng.

-Cô bé này, vậy mà không biết tự lo cho bản thân. Mồ hôi cả người thế này, không biết là bị làm sao nữa...

Hạ Cảnh Dực lắc đầu. Hắn đưa tay vuốt mái tóc bám dính vào trán Dạ Sờ Kỳ, đồng thời đem mái tóc dài của cô hất sang một bên cho thoáng.

Mái tóc bị hất sang một bên, đôi chân mỳ của Dạ Sờ Kỳ càng nhũn chặt. Cô khẽ trở mình, nhưng không tỉnh lại. Hạ Cảnh Dực thấy vậy thì thờ phào. Hắn vuốt tóc cô, quay người định ra ngoài. Bệnh của cô thì có lẽ cô hiểu.

Hạ Cảnh Dực dừng lại, bước chân lui về chỗ cũ. Hắn nhìn Dạ Sờ Kỳ, chính xác là sau cổ cô.

-Đây là cái gì?

Hạ Cảnh Dực đưa tay chạm vào thứ đồ nhỏ nhỏ bắm sau gáy Dạ Sờ Kỳ, muốn lấy ra quan sát. Nhưng hắn vừa chạm vào thì bị giật nên vội rút tay lại. Tay chạm bàn tay bị giật, hắn nhủ mày.

-Điện? Sao lại có điện? Cái thứ nho nhỏ này phát điện?

Người bình thường bị điện giật nhất định sẽ lấy món đồ làm mình bị giật ra, nhưng Dạ Sở Kỳ...

-Có lẽ cô ấy không biết...

Hạ Cảnh Dực suy nghĩ một hồi, quay lưng bước ra ngoài. Hắn nghiêng răng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn vô định. Hắn không tin, nhất định phải điều tra rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Hack

Lúc Dạ Sở Kỳ tỉnh dậy thì cả người tê nhừ. Cô cũng không lạ gì cảm giác này, nhìn qua đồng hồ. Đến giờ về rồi, chắc Tả Y Y cũng đến rồi.

Dạ Sở Kỳ vươn tay lấy ví mạch sau gáy cất vào túi bên hông, chậm chạp đứng dậy. Cả người cô tê cứng, nhưng vẫn còn đi được. Cô loạng choạng bước ra ngoài.

-Em dậy rồi sao? -Tạ Nguyên Ngọc ngược mắt nhìn Dạ Sở Kỳ -Tôi thấy sức khỏe của em không tốt, phải đi khám đi, có biết chưa!?

-Vâng. -Dạ Sở Kỳ ngoan ngoãn gật đầu.

-Đã hết giờ được một lúc rồi, em về đi.

-Vâng. Cảm ơn cô.

Nói rồi Dạ Sở Kỳ quay người ra ngoài. Cô nhìn qua mức năng lượng, thờ dài. Tối nay lại bị hành rồi...

* * *

Vấn đề năng lượng của Dạ Sở Kỳ là một vấn đề lớn. Tuy nhiên, qua nhiều lần cải tiến, tốc độ sạc đã nhanh hơn nhiều. Vì vậy, sau một đêm thì Dạ Sở Kỳ đã đầy năng lượng và tiếp tục đến trường.

Giờ nghỉ trưa, Dạ Sở Kỳ ngồi vui vẻ nói chuyện với Vũ Anh Anh về bài kiểm tra:

-Bài tập số 17 câu a phải áp dụng hệ công thức số 4, cậu làm câu b thế nào?

-Tính theo công thức số 4, rồi dùng đáp án câu a nhân lại rồi dùng công thức số 2. Cậu làm đúng không?

Dạ Sở Kỳ gật đầu. Cô chẳng có học hành gì cả, vào hệ thống máy tính nhà trường hack kết quả là xong. Dù sao thì với trình độ hack của vi mạch chính trong não cô thì chút xíu hệ thống bảo mật đó cũng chẳng là gì!

Dạ Sở Kỳ đáp lời xong lại nhìn quanh. Sao hôm nay không thấy tên kia nhỉ!? Mọi lần hắn vẫn tới làm phiền cô mà...!

Nhận thấy mình đang chờ tên kia, Dạ Sở Kỳ liền lắc lắc đầu, hai tay vỗ vào mặt.

-Mây sao thế hả Dạ Sở Kỳ? -cô lẩm bầm -Không có hắn thì càng tốt mà!

Mặc dù nói vậy, Dạ Sở Kỳ vẫn cảm thấy thiếu vắng. Và cái người -nào -đó khiến cô cảm thấy thiếu vắng đang ngồi trước màn hình máy tính ảo.

Căn phòng tối om, rèm cửa cũng không mở. Trên bàn cạnh chiếc giường có ánh sáng mờ mờ, Hạ Cảnh Dực đang ngồi ở đó. Hắn lướt mắt qua những dòng chữ dày đặc trên màn hình ảo đang chồng chất hiện lên, ngả người dựa vào chiếc ghế mềm mại. Hắn đưa tay cầm lấy cốc nước màu đỏ trên bàn, uống một ngụm rồi khẽ nhủ mảy.

-Không có báo cáo gì về hệ điều hành mới trên hệ thống. Vậy là không có?!

Hạ Cảnh Dực thở ra một hơi, vươn tay tới quả cầu tròn nằm trên bàn tắt máy tính. Hắn vừa chạm tới quả cầu thì màn hình lại hiện thêm vài cái ô vuông nữa, màu đỏ và dày đặc các chữ "Warning!".

Hạ Cảnh Dực dừng lại, nhủ mảy đưa tay lên mặt bàn vẽ vài kí hiệu. Bàn phím ảo hiện ra, hắn lướt nhanh mười ngón tay trên bàn phím, từng ô cảnh báo "Warning!" lần lượt mất đi. Cho đến khi chỉ còn lại 2 ô vuông màu xanh chồng lên nhau trước mặt, hắn mới thở phào, lại với tay lấy cốc nước uống một ngụm.

-Một hệ điều hành ngầm ư? Hệ thống bảo mật rất tốt, hắn không phải của mấy tên mới bắt đầu thử nghiệm cứu robot. Trình độ rất cao, không hack

được. Không lẽ là hệ điều hành của cô ta?

Suy nghĩ một hồi, Hạ Cảnh Dực lại đưa tay lên bàn phím. Một lát sau, trên màn hình xuất hiện hình ảnh của sáu bản thiết kế robot dạng người.

-Robot Android? Hóa ra là bản thử nghiệm của dòng Robot Android. Hệ thống bảo mật cũng thật biến thái, làm đến như vậy rồi mà cũng chỉ biết được từng này thông tin...

Hạ Cảnh Dực bắt đầu đi lác đầu. Lã Phí Diễm là hacker nổi tiếng nhất, và rất giỏi thiết lập các chế độ bảo mật. Hẳn có giỏi đến thế nào cũng không phá nổi hệ thống bảo mật của anh ta, huống hồ hệ thống này có cả sự hiện diện trông chừng của robot cấp cao DP-002.

-Nhưng mà robot thuộc dòng sản phẩm Robot Android...

Robot Android là dòng robot phổ biến và hiện đại nhất. Cho dù là robot phiên bản cũ của nó cũng chưa từng bị lỗi thời. Chất lượng của nó rất tốt, có thể sử dụng hơn 80 năm. Đây đã là nửa đời người rồi.

Nhóm nghiên cứu tạo ra dòng sản phẩm Robot Android đang hợp tác cùng tập đoàn KM. Bọn họ gồm 6 người, đều rất trẻ. Hạ Cảnh Dực chưa từng gặp họ, và rất ít ai biết được nhóm người này bao gồm những ai. Hạ Cảnh Dực chỉ biết trong nhóm có Lã Phí Diễm do một lần hack bộ máy điều hành của một con robot.

-Không thể nào đi. Robot thuộc dòng sản phẩm Robot Android mới nhất là AL-003. Nó đang được người của tập đoàn theo dõi mà.

Hạ Cảnh Dực suy nghĩ một hồi, dứt khoát chặt đứt suy nghĩ vô lý của mình. Làm gì có con robot nào lại có khả năng biểu thị cảm xúc tốt như thế. Mà cũng chẳng có con robot nào lại có thể ăn uống như thường rồi còn có thể đổ mồ hôi cả. Có lẽ hẳn đã nghĩ đúng, cô không hề biết về vi mạch bám sau gáy đó.

-Mình quá đa nghi rồi. Nếu để cô ấy biết được suy nghĩ hoang đường này của mình thì thật không tốt.

Hạ Cảnh Dực chép miệng, vươn tay tắt máy tính rồi cầm cốc nước mở cửa ra ngoài.

* * *

Trong phòng thí nghiệm, sau người Dạ Sở Hiền đang tập trung trước màn hình máy tính. Ngồi ở giữa và đang thực hiện thao tác với máy tính là Lã Phí Diễm. Cả anh và 5 người quan sát phía sau có vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng.

-Hệ thống bảo mật của chúng ta đã bị phá gần một nửa. -Lã Phí Diễm nói, mười ngón tay vẫn không ngừng hoạt động -Một số thông tin và sáu bản thiết kế cơ bản đã bị lấy được. Hiện tại tôi đã lấy lại thông tin và sửa chữa cùng nâng cấp hệ thống bảo mật rồi.

Dạ Sở Hiền trầm ngâm suy nghĩ. La Tử Ân nhìn chăm chăm vào cái màn hình máy tính ảo.

-Những thông tin đó bao gồm những thông tin nào?

Lã Phí Diễm lướt mắt qua màn hình, ngón tay thon dài gõ vào một phím, danh sách hiện lên.

-Không có gì quan trọng, nhưng những phần cài đặt bị phá cho thấy người kia đang nhắm vào hệ điều hành hoạt động ngầm của tiểu Kỳ. Bản vẽ thiết kế và các thông tin của con bé là do DP-002 bảo vệ, vẫn không sao.

-Vậy là tốt rồi. -Tà Y Y thở phào.

-Không hẳn. -Dạ Sở Hiền trầm giọng -Điều này chứng tỏ đã có người để ý đến thân phận của tiểu Kỳ rồi. Có sơ hở trong hoạt động hàng ngày của con bé.

Nói rồi Dạ Sở Hiền lại trầm ngâm. Anh đang nghĩ làm thế nào để triệt tiêu vấn đề này.

-Vậy người đó không phải là Hạ Cảnh Dực đó chứ!? -Tà Y Y nói -Tiểu Kỳ vẫn hay nói tên đó bám theo nó.

Sắc mặt Dạ Sở Hiền tối hẳn đi. Anh quay lưng ra ngoài, DP-002 đó theo sau anh.

-Đặt lịch hẹn với đại biểu tập đoàn tài chính KM đi, DP-002. Ngày mai phải xử lý vấn đề này.

-Vâng, chủ nhân

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Chuyện của quá khứ

Dạ Sờ Kỳ tung tăng chạy nhảy ngoài vườn với NR-001, ngồi trên tầng cao Dạ Sờ Hiền nhìn thấy không khỏi nở nụ cười. Anh lướt mắt qua một chút rồi thu lại ánh nhìn.

Dạ Sờ Hiền ngồi trên ghế, tay gõ đều trên bàn một cách rất có quy luật. Trước mặt anh là một màn hình máy tính liên tục xuất hiện những dòng chữ số khó hiểu. Anh suy nghĩ gì đó rồi quay qua phía trước nơi Lã Phí Diễm đang ngồi với một đồng tài liệu.

-Phí Diễm, nghiên cứu virus máy tính của cậu đã xong rồi đúng không?

-Vâng. -Lã Phí Diễm không rời mắt khỏi tập tài liệu trên tay -Anh có việc sao?

-Ừ. -Dạ Sờ Hiền trầm ngâm -Anh muốn tiêu hủy một vài phần mềm. Ngoài ra, cũng muốn xâm nhập một vài máy chủ điều khiển hệ điều hành. Anh cũng đang nghĩ tới việc xóa cả hai bản thiết kế của NR-001 và DP-002...

Lã Phí Diễm rời mắt khỏi tập tài liệu, nhìn Dạ Sờ Hiền nhưng cũng không nói gì mang ý phản đối. Dạ Sờ Hiền cũng nhìn anh, ánh mắt rất bình tĩnh và sáng suốt. Anh thờ dãi lắc đầu.

-Em không có ý kiến. Cái em quan tâm không phải mấy cái bản vẽ thiết kế rườm rà đó. Dù sao thì ngay từ đầu khi chế tạo nâng cấp NR-001 và DP-002 thì cũng đã nhất trí là không làm ra cái thứ hai, đề chúng là duy nhất.

Dạ Sờ Hiền gật đầu, trầm tư nhớ lại.

Lúc nghĩ tới việc chế tạo NR-001 và DP-002, Dạ Sờ Hiền vẫn còn rất trẻ. Lúc đó những gì anh có trong tay chỉ là bằng cấp và những bản vẽ thiết kế robot. Anh đã nghiên cứu chế tạo NR-001 và DP-002 từ rất sớm. Mục đích của anh là tạo ra một robot có khả năng nhận biết biểu cảm của con người và có thể làm bạn với con người.

Do một số vấn đề, Dạ Sờ Hiền phải tạm ngừng nghiên cứu NR-001 và DP-002. Anh hợp tác với tập đoàn tài chính KM và tạo ra dòng sản phẩm Robot Android với số lượng tương đối lớn các robot theo 6 bản vẽ. Anh vẫn chưa hài lòng với những robot đã được tung ra thị trường, quay về tiếp tục nghiên cứu NR-001.

Sau khi NR-001 được công bố, Dạ Sờ Hiền trở nên nổi tiếng. Nhiều công ty muốn mua lại bản vẽ thiết kế của NR-001 và hợp tác với anh. Nhưng Dạ Sờ Hiền kiên quyết từ chối và tuyên bố đây là Robot Android the and NR-001 duy nhất, tuyệt đối không bán. Tuy vậy, NR-001 đã chứng minh một bước tiến lớn trong sự tiến bộ của nền khoa học kỹ thuật.

Có được thành công đầu, Dạ Sờ Hiền tiếp tục chế tạo DP-002. Anh tiếp nhận sự trợ giúp của Tã Y Y -lúc đó là một cô bé vừa tốt nghiệp có bằng cấp -và người bạn thân La Tử Ân. Lúc đầu, khi nhận ra sự khác biệt hoàn toàn trong đường đi của hai người và sự nghiệp nghiên cứu chế tạo robot của mình, anh rất bối rối. Tuy nhiên, sau khi nhận ra nếu có thể kết hợp hoàn mỹ giữa công nghệ và cấy ghép tế bào có thể tạo ra một robot vượt trội, hoàn hảo giống như con người, anh đã vô cùng hứng khởi. Ngay sau đó, liền bắt tay vào nghiên cứu.

Chú ý và có hứng thú với công trình nghiên cứu này, Lưu Giai Từ và Khâu Thiết Hàn liền gia nhập nhóm nghiên cứu. Ít lâu sau, do một số vấn đề máy tính nên Lã Phí Diễm được mời vào nhóm. Lúc này anh ta vẫn chưa nổi tiếng trong các hacker, sau này khi một lần phá hệ thống xâm nhập vào DP-002 mà được biết đến.

Nhóm nghiên cứu chăm chỉ làm việc, mong muốn có thể thành công trong công trình nghiên cứu này. Phía bên ngoài cũng vô cùng hi vọng vào công trình táo bạo này, và luôn có người nhóm ngó đến kết quả cuối cùng trong khi Dạ Sờ Hiền không chấp nhận bất cứ nguồn đầu tư nào.

Sau 2 năm kể từ ngày bắt đầu, ngay khi việc nghiên cứu bước vào giai đoạn quan trọng nhất của việc kết hợp tế bào và bộ phận máy móc, bệnh của Dạ Sờ Kỳ trở nặng. Nghe tin từ bác sĩ về tình hình của em gái, Dạ Sờ Hiền không hề do dự lập tức rút khỏi nhóm nghiên cứu để có thể hằng ngày chăm sóc cô. Tuy nhiên, công trình này là do Dạ Sờ Hiền đưa ra và cất công nghiên cứu ngay từ đầu, không có anh thì việc nghiên cứu sẽ gặp vấn đề lớn. Vì vậy, cả nhóm nghiên cứu quyết định dừng lại và sau đó hoàn toàn biến mất khỏi thị trường chế tạo robot.

Tuy đã ngừng lại công trình nghiên cứu, Dạ Sờ Hiền vẫn không từ bỏ. Anh vẫn lưu giữ các tài liệu và dự định sẽ tiếp tục trong tương lai.

Tuy nhiên, bệnh của Dạ Sờ Kỳ không hề có dấu hiệu thuyên giảm mà ngày càng nặng hơn, có thể rời khỏi thế gian bất cứ lúc nào. Dạ Sờ Hiền vô cùng là lảng. Anh nghĩ nếu công nghệ cao có thể thay đổi cuộc sống, vậy cũng có thể cứu em gái anh. Anh đã đưa em gái về nhà, bắt đầu tiếp tục lại công trình nghiên cứu tế bào. Nghiên cứu ngày đêm, cuối cùng anh đã có thể tái tạo lại cơ thể của em gái để cô có thể tồn tại dưới lớp vỏ bọc trí tuệ nhân tạo.

Nghĩ lại những gì đã xảy ra từ đó đến giờ, Dạ Sờ Hiền thờ dãi. Vì không có khả năng hoàn thành nghiên cứu, anh đã tìm đến tập đoàn KM. Vì vậy mà Dạ Sờ Kỳ trở thành sản phẩm của KM. Anh biết điều này có ảnh hưởng lớn đến cô, nhưng lúc đó nếu cứ tiếp tục kéo dài thời gian cơ thể của cô sẽ không chịu nổi.

Dạ Sờ Hiền muốn hủy bản vẽ thiết kế của NR-001 DP-002 cũng là vì vậy. Nếu sau này, KM lợi dụng điều khoảng nào đó trong hợp đồng làm ra điều gì quá đáng, anh nhất định sẽ hủy hợp đồng. Số tiền bồi thường quá lớn, anh sợ mình sẽ đem bản thiết kế của NR-001 và DP-002 ra thế chấp. Nhưng chúng là sản phẩm của cả nhóm, anh không muốn vì bản thân mà đem tâm huyết của mọi người giao ra.

Làm việc cùng nhau qua nhiều năm, Lã Phí Diễm chỉ cần liếc qua là biết Dạ Sờ Hiền đang nghĩ gì.

Nhìn bên ngoài Dạ Sở Hiền nghiêm túc như vậy thôi, thực chất anh rất coi trọng và thông cảm với mọi người. Anh hiểu rõ sở thích, thói quen, sở trường, phong cách làm việc và cả những điều nhỏ nhặt hàng ngày của mọi người. Anh lúc nào cũng có vẻ bận rộn, nhưng luôn dành ra thời gian để quan sát và quan tâm người ở cạnh mình. Cách anh nói chuyện tuy thẳng thừng quá mức, nhưng luôn chú ý không để lời nói của mình đi quá giới hạn. Hành động của anh tuy đều nhỏ nhặt, nhưng tất cả đều rất cần thiết. Nó thể hiện sự quan tâm từ lời chào mỗi buổi sáng, lời chúc ngủ ngon, hay là những câu nói đùa giỡn hàng ngày.

Mặc dù biết quan tâm, nhưng Dạ Sở Hiền rất ít chú ý đến bản thân. Anh không biết tự chăm sóc mình, vì anh luôn thấy tình trạng của mình không đáng lo ngại. Không hiểu lúc trước làm sao anh có thể sống một mình được nữa.

Biết con người Dạ Sở Hiền là như thế, cũng yêu quý Dạ Sở Kỳ như một cô em gái, Lã Phí Diễm muốn Dạ Sở Hiền tự để lại một đường lui.

-Sở Hiền, anh không cần phải vội. Dù sao thì DP-002 cũng chưa nâng cấp xong.

Dạ Sở Hiền nâng mắt nhìn Lã Phí Diễm, chỉ "Ừ." một tiếng rồi không nói gì thêm. Biết Dạ Sở Hiền nói là làm, Lã Phí Diễm cũng không nhiều lời. Căn phòng lại quay về với sự yên tĩnh như trước.

* * *

Dạ Sở Kỳ chạy nhảy một hồi, dừng lại ngắm cảnh. Cái cảnh này với cô bây giờ đã vô cùng quen thuộc, nhưng nhìn không không bao giờ chán mắt với những màu sắc này. Nhất là khi mỗi một tâm nhìn, mỗi một tâm trạng khác nhau sẽ mang đến cho cô một thế giới khác nhau.

-Mặc dù đã không ít lần tới đây, nhưng lần nào tới mình cũng choáng ngợp vì chỗ này.

Giọng của Vũ Anh Anh làm Dạ Sở Kỳ chú ý. Cô quay lại.

-Anh Anh, cậu lại đến chơi à? -Dạ Sở Kỳ tươi cười.

Đi phía sau Vũ Anh Anh là DP-002. Là nó mở cửa cho cô.

-Ừ. Sở Kỳ, như lần trước nói thì mình đã mua vé xem phim rồi. Chúng mình cùng đi đi.

-Ừ. Mình cũng vừa tập sử dụng ván lướt không. Cậu đợi một chút, mình vào nhà chuẩn bị một lát. Cậu có muốn uống gì không?

-Không cần đâu, cậu nhanh lên đây nhé!

-Ừ.

Nói rồi Dạ Sở Kỳ quay người chạy vào nhà.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Con mèo nhỏ

Dạ Sở Kỳ thay ra một bộ đồ theo phong cách tương lai, tương đối kín đáo. Đó là chiếc váy vận dụng công nghệ nano đang khá phổ biến khi có khả năng tự động thích ứng với người mặc. Đây là bộ đồ mà cô thích nhất, bộ mà cô với Tả Y Y đều có, như là một đôi.

Bộ váy dùng màu đen chủ đạo, có vài đường viền xanh đậm chất "tương lai". Đôi giày boot cao gót cùng loại nổi bật lên với đế giày xanh phát sáng. Phụ kiện gắn tay kèm theo kẹp tai mèo xinh xắn và đuôi cảm ứng hoàn toàn có khả năng biến Dạ Sở Kỳ thành một con mèo tương lai dễ thương. (Đây là bộ trang phục "Mèo Tương Lai" nha các nàng)

Dạ Sở Kỳ ghé qua phòng làm việc nói với Dạ Sở Hiền một tiếng. Cô chính là một đứa bé ngoan có quy tắc đảng hoàng đó nha!~~~~

-Em nhớ về trước bữa tối.

Dạ Sở Hiền không nói nhiều. Anh biết cô tự có chừng mực.

-Vậy em đi nha! Nhất định sẽ mua kem về cho anh.

Nói rồi Dạ Sở Kỳ biến mất dạng. Dạ Sở Hiền hơi ngẩn ra vì câu nói của cô. Mua kem cho anh á...? Cái này hình như hơi..

* * *

Dạ Sờ Kỳ cùng Vũ Anh Anh bước ra khỏi phòng chiếu phim. Dạ Sờ Kỳ nhìn qua sắc trời, thấy vẫn còn sớm.

-Giờ chúng ta đi đâu chơi đi ha!

Vũ Anh Anh gật đầu tán thành.

-Đi công viên trò chơi đi.

-Cũng được. Nhưng mình muốn đi ăn kem trước!

-Kem à...? Cậu chờ mình một lát.

Nói rồi Vũ Anh Anh nhìn quanh tìm đường rồi đi mất. Dạ Sờ Kỳ tròn mắt nhìn theo, xụ mặt. Cô đứng đợi một lát, nóng ruột tới mức đi vòng tròn. Bỏ cô ở chỗ đông người không phải ý kiến hay đâu. Cô sợ lắm!

Dạ Sờ Kỳ đi qua đi lại một hồi, lát sau liền thu hút ánh mắt người khác. Cứ một lát lại có ánh mắt ném tới, làm cô phát hoảng. Không chịu nổi nữa, cô lập tức có xu hướng trốn đến chỗ vắng người.

Dạ Sờ Kỳ cầm đầu chạy, cái đuôi cảm ứng run lên làm cô trông như một con mèo nhỏ hoảng sợ. Chạy một hồi thì..

-Này, cô đi không nhìn đường à?!

Dạ Sờ Kỳ chạy mà không nhìn đường, kết quả là đâm trúng một ai đó. Người kia là con trai rất khỏe mạnh, bị cô đâm trúng cũng không ngã. Mà cô vì thế nên ngã xuống đất, cái kẹp tai mèo khẽ run rẩy như sắp rơi ra.

Nghe tiếng trách móc, Dạ Sờ Kỳ liền đứng dậy. Nhưng vừa định đứng dậy xin lỗi thì nhìn quanh thấy cảnh vật rất lạ lại vắng người, cô phát hoảng không nói được gì nữa mà ngồi ngẩn ra, cái đuôi cảm ứng mềm oặt rơi xuống đất.

-Này, không sao đấy chứ?

Chàng trai kia không hiểu sao Dạ Sờ Kỳ đột nhiên ngồi ngẩn ra, liền lên tiếng hỏi. Từ phía sau một người khác, hình như là đi cùng, tới gần.

-Chẳng qua là có người đâm trúng thôi mà. Cậu có cần dọa người ta như vậy không? Mau đi thôi!

Hạ Cảnh Dực vỗ vai thẳng bạn, định bước tiếp thì giật mình dừng lại. Cái cô bé mèo này sao lại quen quen...

Hạ Cảnh Dực nghi ngờ bước lại gần Dạ Sờ Kỳ, do không chú ý nên vô tình dẫm vào cái đuôi cảm ứng nằm dài dưới đất. Cái đuôi bị dẫm phải làm Dạ Sờ Kỳ giật mình. Cái đuôi đột nhiên dựng đứng lên làm cô trông như một con mèo đang xù lông.

Bị dọa cho hoảng sợ sẵn, nên khi giật mình xong Dạ Sờ Kỳ òa khóc. Cái kẹp tai mèo của cô lệch qua một bên làm cô như một đứa bé vừa bị bắt nạt.

Dạ Sờ Kỳ đột nhiên ngồi khóc khiến cho cậu bạn của Hạ Cảnh Dực luống cuống tay chân. Cậu ta liền bối rối quay qua hấn.

-Này Cảnh Dực, làm..

Cậu bạn của Hạ Cảnh Dực sững sờ bỏ dở câu nói nhìn thẳng bạn mấy năm chưa hề đổi sắc mặt của mình đang ngẩn ra nhìn cô bé mèo khóc. Cậu ta không nhìn nhầm chứ?

Cái thằng bạn bị nghi ngờ không có khả năng thể hiện biểu cảm của cậu đang ngồi ngơ ngác bên cạnh ngắm con mèo xù lông đang ngồi khóc này á?!

Cái này không khoa học chút nào!

-Này, Cảnh Dực! Làm ơn dẹp cái bộ mặt đó của cậu đi. Người ta khóc muốn lạc giọng rồi, cậu còn muốn ngắm đến bao giờ đây?

Hạ Cảnh Dực sực tỉnh, liếc mắt qua cậu bạn thẳng bạn. Hấn đứng dậy, nhìn Dạ Sờ Kỳ đang ngồi khóc mà nhú mồm. Hấn nhìn qua bên cạnh, mặt lạnh.

-Tiêu La Khải, cậu làm gì cô ấy?

Tiêu La Khải nhìn cái tên "thấy sắc bỏ bạn" trước mặt, thờ dài bất mãn.

-Người anh em! Cậu đi với tôi từ sáng, nhất cử nhất động của tôi cũng đều nằm cả trong mắt cậu, bây giờ cậu nhìn tôi thế này là ý gì? Mặc dù cô bé mèo này đáng yêu thật, nhưng cậu cũng đâu thể vì cô ta biến tôi thành một tên côn đồ!?

Hạ Cảnh Dực nghĩ nghĩ một hồi, thấy cũng có lý gật đầu. Tiêu La Khải dở khóc dở cười. Cái này quá rõ ràng, cũng đâu có gì đáng nghĩ chứ!

Hạ Cảnh Dực nhìn Dạ Sờ Kỳ, nhú mồm.

-Này, em đừng khóc nữa. Con gái khóc không xinh đâu.

Hạ Cảnh Dực khinh thường nhìn Tiêu La Khải. Nếu như dễ dàng như vậy thì cô sớm đã tự ngừng khóc rồi.

Hạ Cảnh Dực bắt đầu đi thờ dài, đưa tay xoa đầu trấn an Dạ Sở Kỳ. Hắn vừa đụng vào thì cô càng khóc lớn, nhưng hắn cũng không buông tay ra.

-Bình tĩnh... bình tĩnh nào. Không sao hết, sẽ ổn thôi.

Tiếng khóc nhỏ dần, cái đuôi cảm ứng phía sau lưng Dạ Sở Kỳ ngoe nguẩy qua lại chứng tỏ cô đã bình tĩnh.

Tiêu La Khải tròn mắt. Cậu ta làm thế nào cô ta cũng không chịu yên, vậy mà Hạ Cảnh Dực chỉ xoa đầu nói mấy từ mà đã dễ dàng được rồi? Cái chênh lệch này là cái gì vậy? Quá phi lý!

Dạ Sở Kỳ cảm nhận có một bàn tay xoa đầu trấn an mình, bất giác nhớ lại bàn tay anh trai vẫn hay làm thế. Cô an tâm trấn tĩnh mình, ngừng khóc.

Khi Dạ Sở Kỳ mở mắt thì hệ thống nhận dạng trong mắt cô đã bị nước mắt làm cho nhòe hình ảnh thu được nên không thấy rõ. Con trỏ trong tầm nhìn robot không nhận dạng được vì hình ảnh mờ nên chạy loạn làm cô hơi rối. Cô đưa tay lau nước mắt. Cô thấy hình như là có một bàn tay đưa ra trước mặt mình, bất giác đưa tay nắm lấy.

Hạ Cảnh Dực kéo Dạ Sở Kỳ dậy. Hắn thở phào một hơi khi thấy cô có vẻ đã tỉnh táo. Cô ngơ ngác nhìn hắn một hồi, lại nhìn qua Tiêu La Khải, đỏ mặt lí nhí:

-Xin lỗi..

Tiêu La Khải thở ra một hơi, phát phát tay ra ý không sao. Dạ Sở Kỳ nhìn không rõ, nhưng cũng biết anh ta không trách mình nữa, cúi đầu chào rồi vội chạy đi. Hạ Cảnh Dực nhìn theo cô, nhíu mày.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Thỏ trắng nhỏ không chịu nghe lời

Dạ Sở Kỳ bối rối đi ngoài đường. Hệ thống nhận dạng vẫn chưa hoạt động lại nên cô không dám đi lung tung chỗ đông người mà chỉ lên lút nép mình đi gần các bức tường. Ở đây là thành thị nên đông người ồn ào, không thích hợp với người thích yên tĩnh như cô tí nào.

-Sở Kỳ!

Nghe gọi tên, Dạ Sở Kỳ quay lại. Đang chạy tới hình như là Vũ Anh Anh thì phải!? Đúng không ta? (đúng đó chị)

-Ôi Sở Kỳ, cậu chạy đi đâu thế? Làm mình tìm mệt quá đi.

Vũ Anh Anh dừng trước mặt Dạ Sở Kỳ, vừa thở vừa nói. Dạ Sở Kỳ cúi đầu.

-Xin lỗi... Tại mình sợ...

Vũ Anh Anh sức nhớ là Dạ Sở Kỳ bảo sợ đám đông. Cô nhìn đôi mắt ướt của Dạ Sở Kỳ, biết cô ấy vừa mới khóc. Cô thở ra, lắc đầu.

-Không đâu. Mình không nên bỏ cậu lại. -Vũ Anh Anh lục trong túi lấy một hộp kem nhỏ đưa cho Dạ Sở Kỳ -Ăn thôi, rồi chúng mình lại đi chơi.

Dạ Sở Kỳ chú ý nghe tới kem là mặt mày đều sẽ sáng lên. Cô cầm lấy hộp kem từ tay Vũ Anh Anh, gật mạnh đầu.

-Ừ.

* * *

Dạ Sở Kỳ và Vũ Anh Anh đang chuẩn bị về nhà. Do bản báo cáo thí nghiệm sinh học nên cả hai về hơi trễ. Sử Ngao Kim cái tên đó đã sớm làm xong mà về trước rồi.

Dạ Sở Kỳ và Vũ Anh Anh đi xuống sân trường. Sân trường rất vắng. Giờ này thì mọi người đều đã về cả rồi, có còn thì chỉ có giáo viên hay một vài người ở lại sinh hoạt câu lạc bộ hoặc muốn mượn sân chơi nhà trường để chơi thể thao. Dù sao thì nhà trường cũng khuyến khích học sinh ở lại sinh hoạt sau giờ học nên cũng chẳng có gì lạ.

Dạ Sở Kỳ vừa đi vừa cười nghe Vũ Anh Anh kể đủ các câu chuyện trên trời dưới đất. Đột nhiên cô nghe thấy tiếng sột soạt và có một thứ gì đó vừa

mềm vừa ấm lại đầy lông bám dưới chân mình. Cô vội dừng lại.

-Gi thế Sở Kỳ?

Vũ Anh Anh thấy Dạ Sở Kỳ dừng lại hơi lâu nên quay đầu hỏi, kết quả là nhìn thấy cô bạn không hề có ý muốn đi nữa mà ngồi xuống luôn rồi. Cô tròn mắt lại gần.

Dạ Sở Kỳ bẻ trên tay một thứ gì đó đầy lông. Nó khá nhỏ, và có hai cái thứ gì đó dài dài đầy lông rũ ở một đầu. Phía sau còn có một cục bông tròn xù lông. Vũ Anh Anh tròn mắt nhìn thứ trắng muốt nằm ngoan ngoãn trong tay Dạ Sở Kỳ kia, thắc mắc:

-Sở Kỳ, đó là cái gì thế?

Dạ Sở Kỳ cười hi quay qua Vũ Anh Anh. Cô vuốt ve thứ trên tay mình.

-Một con thỏ trắng.

-Thỏ? À ra là thỏ... Á mà khoan, có gì đó sai sai... CẬU NÓI CÁI GÌ?

-Một con thỏ trắng. -Dạ Sở Kỳ tốt bụng nhắc lại.

-Thỏ?

Vũ Anh Anh nhìn chăm chăm thứ trắng trắng trên tay Dạ Sở Kỳ. Cô nhìn đến mức muốn đem con thỏ này nhìn thùng luôn.

-Anh Anh, sao thế?

-Càng nhìn càng thấy không thực tế chút nào. Sở Kỳ, cậu không thấy lạ sao?

Dạ Sở Kỳ tròn mắt.

-Có gì lạ?

-Cái con mọt sách cậu đấy! -Vũ Anh Anh nắc một câu -Cậu nghĩ thỏ dễ thấy lắm hả? Nó là loài có sức đề kháng rất kém, khả năng sinh sản cũng không cao, muốn nuôi nhân giống cũng khó nữa là... Nó sắp được đưa vào danh sách những loài sắp tuyệt chủng luôn rồi, cậu nói xem một loài động vật quý hiếm thế này nằm lẫn lóc trong sân trường thì có lạ hay không? Đó là chưa nói đến thỏ chỉ ở trong rừng, dưới mặt đất còn khó thấy chứ đừng nói ở /Khu Bầu Trời/ này.

Dạ Sở Kỳ tròn tròn mắt. Có đánh chết cô cũng không ngờ ở thời đại này một con thỏ trắng lại quý đến như vậy. Kiếp trước cô còn nuôi mười mấy con trong nhà đấy.

Dạ Sở Kỳ bối rối không biết làm gì, đột nhiên phát hiện cục thịt đầy lông trên tay mình bị ai đó lấy đi rồi. Cô quay lại, giật mình.

-Hạ Cảnh Dục...

Hạ Cảnh Dục nhướn mày. Đây là lần đầu hắn nghe cô gọi tên hắn. Cảm giác... Thật cảm thấy rất có thành tựu nha~~~~.

Hạ Cảnh Dục bẻ trên tay con thỏ nhỏ, động tác vuốt ve vô cùng dịu dàng. Hắn liếc nhìn Dạ Sở Kỳ và Vũ Anh Anh, hỏi:

-Hai người tìm thấy Bạch Ngân ở đâu vậy?

Dạ Sở Kỳ tròn mắt, còn biểu cảm của Vũ Anh Anh còn thất thố hơn nữa. Hạ Cảnh Dục vậy mà đi đặt tên cho thỏ. Như vậy con thỏ này là hắn nuôi rồi!? Nam thần Hạ Cảnh Dục tính tình lạnh lùng lại đi nuôi một con thú nhỏ nhắn xinh xắn như một con thỏ!

Thật không nhìn ra, hắn còn có một mặt thế này!

Xem động tác vuốt ve là biết Hạ Cảnh Dục cưng chiều con thú nhỏ này đến mức nào. Thật tương tượng không ra cái cảnh hằng ngày hắn cho thỏ ăn.

Ngần ra đến nửa ngày Dạ Sở Kỳ với Vũ Anh Anh mới có phản ứng. Dạ Sở Kỳ nhìn con thỏ, đáp lời:

-Nó bám vào chân tôi.

Hạ Cảnh Dục giật mình vì câu trả lời này, hắn ngần ra trong một giây rồi liền gật đầu.

-Cảm ơn em đã tìm thấy nó.

Dạ Sở Kỳ gật đầu đáp lại. Còn Vũ Anh Anh thì đang không theo kịp suy nghĩ trong đầu. Hạ Cảnh Dục cảm ơn vì tìm ra con thỏ, điều này chứng tỏ hắn ta vô cùng yêu quý con thỏ này. Một người như hắn đem thỏ làm thú cưng ngày ngày chăm sóc? Cái này không khoa học!

Hạ Cảnh Dục đứng nhìn Dạ Sở Kỳ. Còn Dạ Sở Kỳ thì nhìn con thỏ Bạch Ngân. Cô cực kì thích thỏ, rất thích. Nếu không kiếp trước cô cũng chẳng nuôi đến mười mấy con mà chăm đến nỗi chúng mập ú như một quả cầu đầy lông, di chuyển cứ như lăn lông lốc trong nhà.

Hạ Cảnh Dục nhìn Dạ Sở Kỳ một hồi, lại quay qua Bạch Ngân trong tay. Hắn nghĩ ngợi một hồi, không hiểu sao vẫn đứng đó. Vừa lúc, có một cuộc điện thoại reo bên tai hắn, hắn liền đưa tay bấm nút trên tay nghe không dây nhét sẵn trong tai. Không biết có việc gì đó, hắn vội vã quay đi không nói một lời.

Dạ Sở Kỳ nhìn theo con thỏ, thỏ dài. Thỏ trắng nhỏ đáng yêu bị mang đi rồi, cô cũng đành chịu, quay qua cùng Vũ Anh Anh muốn tiếp tục chủ đề còn dang dở.

Hai người vừa cất bước, ở phía sau đã nghe kêu mấy tiếng "chít chít" liên hồi. Liền sau đó cục lông mềm mại lại bám vào chân Dạ Sở Kỳ. Cô giật mình, nhìn con thỏ rồi lại nhìn qua Hạ Cảnh Dục.

Hạ Cảnh Dục lại gần, muốn mang con thỏ đi. Con thỏ thấy hắn lại gần, quả quyết ôm chân Dạ Sở Kỳ. Nhưng hình như sợ chỉ ôm thôi thì không đủ, nó còn liên tục kêu "chít chít" ngẩng gương mặt nhỏ nhắn cầu cứu, hai cái tai dài rũ xuống trông đến tội.

Dạ Sở Kỳ và Vũ Anh Anh nhìn nhau. Bọn họ làm được gì? Dù sao con thỏ cũng là của Hạ Cảnh Dục.

Dạ Sở Kỳ cúi người bế con thỏ. Nó vui mừng liếm tay cô. Cô bắt đắc dĩ cười, đem nó giao lại cho Hạ Cảnh Dục làm về mặt của nó sầm xuống thất vọng. Hắn thấy vậy liền đưa tay nhận lấy, gật đầu xem như cảm ơn. Giờ hắn đang vội, không có thời gian nhiều lời.

Con thỏ vừa vào tay Hạ Cảnh Dục liền kêu "chít chít" liên hồi. Nó đưa cái chân nhỏ về phía Dạ Sở Kỳ, hai cái tai dựng lên rung rung. Nhìn bộ dạng như thường ngày bị ngược đãi muốn tìm chủ mới của con thỏ, mi mắt Hạ Cảnh Dục gật gật.

Hạ Cảnh Dục và Dạ Sở Kỳ đứng nhìn nhau một hồi, không biết phải làm sao. Vũ Anh Anh đứng một bên phát chán nhìn hai người. Con thỏ không ngừng kêu "chít chít" thật đáng thương.

Cái cảnh này sao mà kì quái...!

Tiếng chuông bên tai làm Hạ Cảnh Dục giật mình, đưa tay bấm nút nghe máy. Như lần trước, hắn chỉ nghe không nói, nhưng khuôn mặt hắn rất không tốt. Như vậy mà hắn cũng không bỏ đi. Nhìn bộ dáng là biết không nỡ để con thỏ kêu cả ngày.

Cái tình thế này khiến Dạ Sở Kỳ nảy ra một ý nghĩ táo bạo. Cô nhìn Hạ Cảnh Dục.

-Nếu như anh bận thì đưa con thỏ này cho tôi đi. Tôi sẽ tạm chăm sóc nó, ngày mai trả lại cho anh. Như vậy có được không?

Nói rồi Dạ Sở Kỳ nhìn Hạ Cảnh Dục, vẻ mặt như sợ mình nói sai cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Hạ Cảnh Dục nhìn Dạ Sở Kỳ. Không phải vì cô vừa nói cái gì, mà vì cách cô nói chuyện. Lần đầu tiên hắn nghe cô nói chuyện nhỏ nhẹ với hắn mà không phải muốn đem hắn đá đi.

Bất giác Hạ Cảnh Dục nhìn chằm chằm con thỏ. Hắn làm sao cũng không khiến cô khỏi xa lánh hắn, vậy mà cái con thỏ này vừa xuất hiện là xử lí xong rồi?!

Hạ Cảnh Dục hắn như vậy mà lại không bằng một con thỏ trắng nhỏ!

Dạ Sở Kỳ nhìn con thỏ rồi lại lên đưa mắt nhìn Hạ Cảnh Dục. Cô đang trông chờ câu trả lời của hắn đó, làm ơn đừng im lặng có được không?!

Hạ Cảnh Dục nhìn con thỏ nhỏ luôn ngoan ngoãn của mình đang ra sức phản đối. Nó cố vùng khỏi tay hắn trong khi đôi mắt tuyệt không rời khỏi Dạ Sở Kỳ. Rõ ràng lúc ở nhà nó luôn rất ngoan, còn biết làm nũng. Bây giờ thấy cô rồi thì bộ dạng của nó giống như thế gian này không có ai xấu xa bằng chủ nhân của nó.

Hạ Cảnh Dục cảm giác không muốn nhìn con thỏ này thêm một giây nào nữa. Nó như vậy mà lại chiếm được tình thương của Dạ Sở Kỳ, đã thế còn sẵn tiện gần cho hắn cái mác người xấu xa không biết thương yêu động vật. Hắn lập tức đem con thỏ đưa cho Dạ Sở Kỳ.

Dạ Sở Kỳ nào biết diễn biến tâm trạng rối rắm của Hạ Cảnh Dục. Thấy con thỏ được đưa cho mình liền ôm lấy. Thỏ trắng nhỏ ngây ngô ngốc ngốc thật là đáng yêu, để được chăm sóc nó thì hạ giọng với Hạ Cảnh Dục cũng đáng!

Hạ Cảnh Dực mặc cho con thỏ có hiểu gì không, liếc mắt cảnh cáo rồi quay qua nhìn Dạ Sờ Kỳ.

-Nó tên là Bạch Ngân, không gọi thế nó không nghe đâu. Thời gian tới tôi bận, nếu em không phiền thì giúp tôi chăm sóc nó khoảng một tuần.

Dạ Sờ Kỳ gật đầu.

Hạ Cảnh Dực ngẫm nghĩ một hồi, thấy cũng không có gì dễ căn dặn nữa, quay lưng đi. Hắn vừa đi khuất thì Dạ Sờ Kỳ đã nhảy cẫng lên. Ôi thỏ trắng nhỏ đáng yêu, cuối cùng cũng được quang minh chính đại ôm nó vuốt ve rồi.

Vũ Anh Anh tròn mắt há mồm nhìn con thỏ đang có dáng bộ hạnh phúc vì được cho đi. Cô thật theo không nổi cái diễn biến này. Vậy là xong rồi đó hả? Đùa à? Một con thỏ có cái giá trên trời đấy! Vậy mà tên đó nói đùa là đùa!

Dạ Sờ Kỳ ôm Bạch Ngân, quay qua Vũ Anh Anh.

-Anh Anh, bọn mình đi thôi.

* * *

Dạ Sờ Kỳ vui vẻ nhìn Bạch Ngân vừa ăn uống no nê xong lại nằm ườn ra đó. Cô đưa ngón tay gãi cái bụng căng tròn của nó, cười khúc khích.

Con thỏ ở thời đại này không giống con thỏ ở thế kỉ XXI. Nó có móng vuốt giấu dưới lớp đệm thịt như mèo, móng của nó không sắc bén mà cũng chẳng cứng, nói không chừng đào chưa hết củ cà rốt thì móng đã gãy mất rồi. Thỏ ở thời đại này có các chi rất ngắn, đến nỗi mấy sợi lông của nó che đi được cả tứ chi. Nhìn chung thì nó chỉ có một cái mình với một cái đầu bị lớp lông mềm mại hóa thành một và một cục bông là cái đuôi cộng với hai cái tai dài nhon mà thôi.

Nhìn thế nào cũng rất đáng yêu!!!

Còn đáng yêu hơn cả Dạ Sờ Kỳ cô nữa!!!

Dạ Sờ Kỳ ôm con thỏ, thích chí la hét:

-Sao mà em đáng yêu thế hả?!

Con thỏ kêu lên mấy tiếng chít chít rồi cọ người chui vào lòng Dạ Sờ Kỳ. Cô ôm con thỏ, lăn qua lăn lại dưới sàn nhà. Rồi cô lại nhìn con thỏ thờ dài.

-Đáng tiếc là hôm nay đã hết tuần rồi. Thỏ trắng nhỏ, có còn muốn chơi với chị nữa không?

Con thỏ kêu chít chít mấy tiếng, liếm tay Dạ Sờ Kỳ. Cô cười, vuốt ve bộ lông mềm của nó.

Có tiếng chuông cửa.

-Để tôi mở cửa cho, NR-001.

Từ phía xa vang lên một chuỗi các tiếng động máy móc rất êm tai. Dạ Sờ Kỳ bắt đầu cười, đảo mắt qua một vòng.

Tiếng chuông lại vang lên hối thúc. Dạ Sờ Kỳ vội đặt con thỏ xuống, chạy ra bên ngoài. Cô chạy qua khu vườn lớn, thăm nguyên rùa tại sao nó lại lớn như vậy.

Dạ Sờ Kỳ mở cánh cửa sắt nặng nề bằng một câu lệnh gửi vào bộ máy. Nó mở ra một cách chậm rãi đến khó chịu.

Dạ Sờ Kỳ nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài, muốn nhìn xem là ai. Cô nhú mồm thì thấy một khuôn mặt lạnh lùng.

-Tôi đến đón Bạch Ngân. -Hạ Cảnh Dực nói khi nhận ra người mở cửa là Dạ Sờ Kỳ.

-À... -Dạ Sờ Kỳ có vẻ không vui -Anh đợi một chút, tôi mang nó ra cho anh.

Dạ Sờ Kỳ định quay trở vào, nhưng vừa nhìn thấy con đường dài ngoằn ngoèo dẫn vào trong liên đới ý. Trời rất nắng, đứng đợi ngoài này thì khác gì bị đem nướng trong lò lửa. Vì anh tình này xoay quanh mặt trời theo hình "hơi" elip "một chút" nên ngày hè rất nóng.

Dạ Sờ Kỳ bắt đầu quay lại nhìn về mặt thân nhiên của Hạ Cảnh Dực. Cô thờ dài bắt đầu đưa tay làm ra một động tác miễn cưỡng coi là động tác mời.

-Ngoài trời nắng lắm, anh vào trong nhà nghỉ chút đã.

Hạ Cảnh Dực nhướn mày nhìn Dạ Sờ Kỳ, gật đầu. Về mặt của hắn trông rất thành tựu, và ánh mắt lộ rõ hắn đang vui. Dạ Sờ Kỳ nghiêng răng đi phía trước.

Được rồi, Dạ Sờ Kỳ cô là đang tuân theo phép lịch sự tối thiểu đấy, không phải là có ý gì đâu nha.

Nhưng mà có ai đó lại không biết, cứ thế nhìn cô đầy thâm ý. Cô muốn điên lên với cái ánh mắt đó, cố ý bước nhanh.

Vốn dĩ chân Hạ Cảnh Dực rất dài, vì thế tùy tiện đi vài bước cũng đuổi kịp Dạ Sở Kỳ. Cô biết thế, nhưng cũng chẳng thể làm gì hơn.

Đi một lát hai người vào tới nhà. Dạ Sở Kỳ dọn dẹp một chút đồng lộn xộn mấy thứ đồ cô lôi ra để giải trí. Hạ Cảnh Dực điềm nhiên ngồi xuống, cô nhìn hần bắt lực.

Được rồi, là cô bảo hần vào nghỉ một chút.

Dạ Sở Kỳ cúi người nhìn xuống dưới chiếc ghế đệm mềm mại. Con thỏ Bạch Ngân đang ở dưới, và nó có vẻ không muốn ra ngoài. Cô đưa tay về phía nó, nó liếm tay cô, ngoan ngoãn để cô bế nó ra ngoài.

Bạch Ngân vừa ra ngoài, nhìn thấy Hạ Cảnh Dực liền la lên chít chít, khuôn mặt nhỏ đầy vẻ lấy lòng liếm ngon tay Dạ Sở Kỳ. Cô bắt đắc đi liếc qua Hạ Cảnh Dực, rồi thờ dài một tiếng.

-Anh uống nước chanh nhé!?

Hạ Cảnh Dực gật đầu, từ đầu đến cuối vẫn nhìn Dạ Sở Kỳ.

Hôm nay cô mặc một chiếc váy bông ngắn màu hồng phấn, trông khá tùy tiện. Mái tóc của cô hơi rối, và kẹp đơn giản một chiếc kẹp con thỏ. Cô đeo một chiếc vòng trắng bằng kim loại một bên chân, và đi đôi dép bông trắng có hình trái tim. Nhìn từ trên xuống dưới như một con nhóc ngớ ngếch suốt ngày ngây ngốc trong nhà.

Đáng yêu không thua gì Bạch Ngân của hần!!!

Hạ Cảnh Dực nhìn qua con thỏ, lắc đầu. Không đúng! Rõ ràng là cô đáng yêu hơn nó!

Dạ Sở Kỳ nhìn hành động kì quái của Hạ Cảnh Dực, tròn mắt khó hiểu. Cô ôm Bạch Ngân không chịu buông mình ra đi vào bếp. Nước chanh chứ gì? Cho anh thấy "tài nghệ" của tôi!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Ly nước chanh độc nhất vô nhị

Dạ Sở Kỳ ôm Bạch Ngân xuống bếp.

-Có khách sao?

Dạ Sở Kỳ nhìn qua NR-001 đang đứng ở cửa bếp. Phòng thí nghiệm có thông với nhà bếp, nên không cần đi qua phòng khách.

-Ừ. -Dạ Sở Kỳ tùy tiện đáp lời, lục lọi tủ lạnh. -Tôi đang làm hai ly nước chanh.

-Tôi giúp cô.

NR-001 đặt đồng hồ vít lên bàn. Dạ Sở Kỳ mang trái chanh màu xanh đặt cạnh hai ly nước.

-Không cần. Để hần thấy cô thì không hay. Với lại cô làm thì không có trò vui. NR-001, cô giúp tôi bế Bạch Ngân. Ôm nó tôi không làm được.

NR-001 ôm Bạch Ngân, nhìn Dạ Sở Kỳ. Dạ Sở Kỳ quay lại hai ly nước, khuôn mặt đen tối như một mụ phù thủy đang bắt đầu lời nguyền độc ác của mình.

Cô nhanh chóng pha xong ly nước chanh bình thường cho mình rồi để qua một bên. Sau đó cô quay qua ly còn lại.

-Tự cầu nguyện đi, Hạ Cảnh Dực.

Dạ Sở Kỳ đổ vào nào muối nào đường, rồi thêm chút dấm. Sau đó cô đem tất cả gia vị trên bếp mỗi thứ một ít đổ vào qua một lượt. Rồi cô vắt chanh vào và vắt kèm theo đó một trái táo ớt. Táo ớt là loại trái hình như trái táo, nhưng cực cay. Cô ghét nhất là thứ trái này, nó từng cho cô ăn không ít khổ đau.

Dạ Sở Kỳ cười một cách đầy đen tối. Cô cầm hai ly nước, và ly của cô là cái có vẽ trái tim màu hồng mà cô thích nhất.

-Bạch Ngân, ta đi thôi. Lên xử lí tên đó.

Bạch Ngân thích chí kêu lên mấy tiếng. Nó nhảy xuống từ tay của NR-001 rồi chạy theo dưới chân Dạ Sở Kỳ.

Dạ Sở Kỳ đặt hai ly nước lên bàn, rồi cầm lấy ly của mình. Dáng vẻ của cô rất điềm tĩnh, như cái gì cũng không có làm.

-Nước chanh? -Hạ Cảnh Dục nhướn mày.

Dạ Sở Kỳ khẽ cười gật đầu. Cô diễn quá tốt, Hạ Cảnh Dục nhìn thấy nụ cười đó của cô, bao nhiêu nghi ngờ cẩn thận trong đầu hần lập tức bay sạch. Dạ Sở Kỳ thâm cười một tiếng, cái gọi là mê gái cũng chỉ đến thế này.

Nhưng mà cô đã đánh giá cái điểm này quá thấp rồi.

Hạ Cảnh Dục uống nước chanh. Dạ Sở Kỳ ngồi vui vẻ xem trò vui. Nhưng mà sau khi nhử mày một cái thì hần lại nói:

-Cái này có vị không tẻ.

Dạ Sở Kỳ trở mặt. Cái gì? Cô vừa nghe thấy cái gì thế? Như vậy mà cũng được sao? Với "tài nghệ" liên quan đến chế biến đồ đưa vào đường ruột của cô, thì pha chế cái này cũng đủ hại chết vị giác của bất kì ai rồi.

Không lẽ vị giác tên này có vấn đề? Chắc chắn là vậy rồi! Nếu không đủ thứ việc chua cay mặn ngọt các kiểu trộn chung như thế sao mà khen ngon được!?

Nhưng mà Dạ Sở Kỳ nghĩ nhiều như vậy, cũng không nghĩ đến một vấn đề. Cái quan trọng không phải là vị nó thế nào, mà là ai làm ra nó và ai đem nó ra mời. Nếu là cô làm, dù có là độc dược hần cũng sẽ uống và khen ngon. Chẳng qua, hần không nghĩ là cô có khả năng tạo ra thứ đấy.

Ừm... Nghĩ lại thì nếu cô vào bếp thì hần có thể tạo ra ít độc dược loại nhẹ...

Dạ Sở Kỳ ho khan mấy tiếng, uống ly nước chanh. Cô lén lút nhìn Hạ Cảnh Dục một cái, trong đầu đầy những câu hỏi. Không khí đọng lại đầy gượng gạo.

-Việc bận lúc trước của anh là gì vậy? -Dạ Sở Kỳ lên tiếng phá vỡ sự yên tĩnh vì cô không chịu nổi cái sự yên lặng này nữa.

Hạ Cảnh Dục nhìn qua Bạch Ngân, bình tĩnh đáp lời:

-Chút chuyện cũ chưa kịp giải quyết thôi. Em không cần phải lo tới.

Dạ Sở Kỳ "Ờ" một tiếng, lại im lặng. Bạch Ngân nhìn đồng hồ, kêu chít chít mấy tiếng rồi nín tay Dạ Sở Kỳ.

Tiếng chuông vang lên phá tan không khí im lặng, Dạ Sở Kỳ giật mình. Hạ Cảnh Dục bấm nút nghe máy. Hần vẫn không nói một lời nào, song sắc mặt rất tốt.

-Tôi phải đi rồi.

Dạ Sở Kỳ đang ngẩn ra, nghe nói thì giật mình luống cuống:

-Hả? À... Ừ. Bạch Ngân... Bạch Ngân?

Dạ Sở Kỳ nhìn quanh tìm kiếm con thỏ nhỏ. Nó rúc người sau lưng cô, thế nào cũng không chịu ra. Vừa lúc nó không để ý, Hạ Cảnh Dục liền vươn tay bắt lấy. Con thỏ kêu chít chít đầy bất mãn.

-Kêu cái gì hả? Còn không về thì đem mày tặng đi luôn đấy.

Vừa nghe nói, mắt Bạch Ngân liền sáng lên. Nó kêu mấy tiếng, hai tai dài vểnh lên và hai chân trước cứ hướng phía Dạ Sở Kỳ ngo ngoáy. Hạ Cảnh Dục cạn ngôn.

Dạ Sở Kỳ cười hi hi, cúi đầu xuống nhìn con thỏ.

-Bạch Ngân thật là một chú thỏ trắng thông minh.

Bạch Ngân gật gật cái đầu nhỏ.

-Còn ngoan nữa.

Bạch Ngân lại gật đầu. Dạ Sở Kỳ cực kỳ yêu thích vuốt ve con thỏ. Cô thờ dài.

-Sau này em có thể đến thăm nó.

Dạ Sờ Kỳ ngẩn ra, nhìn Hạ Cảnh Dực một hồi rồi gật đầu.

- Cảm ơn... - Cô lí nhí.

- Tôi không nghe em nói gì cả. - Hạ Cảnh Dực chung ra bộ mặt rất dễ bị đòn.

Dạ Sờ Kỳ vì bộ mặt đó, phát cáu. Cô hờn dỗi quay mặt đi. Hạ Cảnh Dực ha ha cười, tay chọc chọc Bạch Ngân. Hắn phát hiện, Bạch Ngân có đeo một cái nơ trắng nhỏ có hình con thỏ, giống hệt cái Dạ Sờ Kỳ kẹp trên đầu. Hắn không ngờ cô thích Bạch Ngân như thế.

Hạ Cảnh Dực đưa giong với Bạch Ngân.

- Được rồi, đã về được chưa?

Bạch Ngân liếm liếm bộ lông trắng muốt, không còn phản kháng. Thế nhưng, ánh mắt nó vẫn không thôi nhìn Dạ Sờ Kỳ. Hạ Cảnh Dực bắt đắc dĩ lắc đầu, quay lưng ra ngoài. Dạ Sờ Kỳ dẫn hắn ra ngoài, xong liền quay trở vào.

Cô nhìn hai ly nước chanh trên bàn, trong đầu nổi lên một ý nghĩ.

- Có khi nào ly nước chanh này của mình rất ngon không?

Dạ Sờ Kỳ trân trối nhìn ly nước chanh. Một hồi sau, cô cuối cùng cũng bị sự tò mò lấn át lí trí. Cô cầm lấy ly nước chanh, uống một ngụm.

- Phụt! Á!

Dạ Sờ Kỳ phun nước ra ngoài, kêu lên một tiếng, lập tức vứt cái ly chạy vào bếp tìm nước. Cô uống nước, vừa thở, vừa nhăn mặt.

- Cái vị gì thế này? Thật ghê quá! Vậy mà anh ta cũng uống được hết nửa ly, thật khâm phục. Không được! Mình phải xuống phòng thí nghiệm kiểm tra lại xem có hư hỏng vị giác không mới được!

Dạ Sờ Kỳ quả quyết quay qua NR-001.

- NR-001, tôi muốn kiểm tra tổng quát.

NR-001 máy móc gật đầu, quay xuống phòng thí nghiệm. Dạ Sờ Kỳ chạy theo, trong đầu nguyên rủa vạ lần tên khốn đáng ghét kia.

Mà cái tên -khốn -đáng -ghét -nào -đó đang vô cùng vui vẻ về nhà. Rồi hắn đau khổ phát hiện ra, thứ đồ Dạ Sờ Kỳ làm tuyệt đối không được tùy tiện thử.

* * *

*tg: lâu lắm mới ra chap nga. Đạo này ta khá bận, với lại tính là thanh toán bên "Chết trong mơ" với "Cô gái trong lọ thủy tinh" trước nên không để ý cái này. Thời gian tới chắc là còn bỏ dài dài a. Các nàng thông cảm cho ta (Ó ^ Ò)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Nữ sinh tranh giành nam sinh

Dạ Sờ Kỳ mò tủ đồ, lấy ra ván lướt không thu gọn của mình. Cô cực kì thích việc mỗi lúc về lại đem nó ra lắp ráp từ một quả cầu tròn đẹp mắt thành một cái ván lướt không thời thượng. Cô rất thích ghép hình đó nha.

Dạ Sờ Kỳ ôm ván lướt không ra ngoài, sau khi đã lắp ráp xong. Nhớ lại lúc đầu tập đi cô rất sợ, vì nếu ngã xuống thì chắc chắn là tan xương nát thịt. Nhưng bây giờ, cô lại thích cảm giác lướt trên không trung, thoải mái tự do. Trên trời cũng có đường đi đàng hoàng, nhưng cũng ít ai lại thích đi trên không. Thế nên trừ giờ cao điểm thì bên ngoài rất ít người. Cái quan trọng là, ở trường này giờ tan học không phải giờ cao điểm mà là sớm hơn một tiếng.

Tất nhiên, dùng ván lướt không cũng sẽ có bảo hiểm để tránh ngã xuống. Đó là cách dùng chuyển hóa năng lượng thành hệ thống bảo hiểm. Nói ra, mấy cái này cũng rất khó hiểu. Trọng điểm là, chỉ cần không phải ván lướt không hết năng lượng hay trực tiếp thả lái để nó rơi tự do, thì nó tuyệt đối an toàn. Tất nhiên, yêu cầu thiết yếu cho an toàn là người lái không lái cho ván lướt không đâm đầu vào một chỗ nào đó.

Dạ Sờ Kỳ lại là một người cực kì cẩn thận, nên cô không bao giờ đi nhanh. Nói thật, tốc độ tối đa cô dám đi, cũng chỉ có 30 km/h. Trong khi đó, tốc độ tối đa cho phép khi đi trên bầu trời, là 200 km/h. Mà bình thường, người ta đi tốc độ cũng tới 60 km/m.

Dạ Sờ Kỳ biết mình rất nhát gan, nhưng mà cái tốc độ này làm cô thấy an toàn hơn. Vì thế, mặc dù sau khi tan học đã rất lâu, nhưng cô vẫn chưa rời

khỏi khu vực trường học. Một nguyên nhân, tất nhiên là cô phải lấp ráp ván lướt không rồi.

Dạ Sờ Kỳ ôm ván lướt không, như thường lệ đi ra ngoài. Vừa lúc, đi qua một bụi cây cô nghe thấy tiếng động. Dạ Sờ Kỳ là người cực kì tò mò. Cô tiến lại gần, nhìn xem. Thế nhưng con gì cũng không có, chỉ phát hiện một con đường nhỏ. Chỗ này đầy rác, xem ra là một chỗ bị bỏ quên.

Dạ Sờ Kỳ tò mò bước vào trong, nhìn quanh quất. Cô thấy một cái nhà kho cũ.

Cái nhà kho này thật lạc lõng trong cái thế giới tương lai này. Nó nhỏ và cũ kĩ, làm Dạ Sờ Kỳ nhớ tới những chiếc nhà kho cô vẫn hay thấy trong các bộ phim trong ti vi ở thế kỷ XXI.

-Thời đại này mà lại có chỗ thế này sao?

Dạ Sờ Kỳ lại gần. Tò mò nhìn quanh. Cửa khóa, và có vẻ là không có gì cả. Cô nhú mảy.

-Tại sao trong trường lại có một chỗ thế này nhỉ?

Dạ Sờ Kỳ tò mò đi quanh một vòng, phát hiện phía sau nhà kho có người.

-Tao đã nói với mày rồi, đừng có bám theo Hạ Cảnh Dực nữa.

Dạ Sờ Kỳ nhìn thấy, là một đám nữ sinh vây quanh một nữ sinh. Cô có thể nhận ra, người vừa nói là Diệp Thường Lạc. Diệp Thường Lạc là hoa khôi của trường, vẻ ngoài luôn nhu mì hiền thực, lại dịu dàng như nước. Ngay cả Dạ Sờ Kỳ, cũng cực kỳ hâm mộ cô bạn học này. Nhưng không ngờ, thật sự nhân phẩm của cô ta...

Người trong vòng kiểm soát của Diệp Thường Lạc, là Ninh Diễm Kiều. Ninh Diễm Kiều, tiếng xấu vang xa, nghe nói trước kia rất thân với Hạ Cảnh Dực.

Vì cha mẹ li hôn nên Ninh Diễm Kiều trở thành một đứa trẻ ít được quan tâm, học hành rất tệ. Sau khi Hạ Cảnh Dực trở thành người thừa kế của chủ tịch tập đoàn KM, cô ta không còn có thể gần gũi với hắn như trước. Nhưng mà, cô ta lại là người có chút dung mạo, suốt ngày bám theo hắn. Mà hắn, cũng tỏ ra là cô ta khác với những cô gái cạnh hắn.

Trong trường, ai ai cũng nói là Diệp Thường Lạc xứng đôi với Hạ Cảnh Dực, nhưng mà luôn bị Ninh Diễm Kiều phía sau hãm hại. Nhưng mà, Dạ Sờ Kỳ bây giờ nhìn thấy, lại nhận ra sự việc không phải vậy. Xem ra, Diệp Thường Lạc âm mưu không tầm thường. Nhìn xem bộ dạng cô ta, cùng một chút bộ dạng dịu dàng của thường ngày, đều không liên quan. Mà bộ dáng Ninh Diễm Kiều lại không giống như bám người, mà chỉ là một cô gái yếu ớt vô năng. Sự đối đúng là...

-Tao cứ bám theo anh ấy, thì đã sao? Cái loại người đeo mặt nạ sống qua ngày như mày, có tư cách nói chuyện với tao chắc? Mày chẳng qua chỉ dựa vào mặt mà thành hoa khôi của trường, chút bối cảnh cũng không có! Mày nghĩ mày là ai? Trước đây không phải còn là...

-Mày im miệng! -Diệp Thường Lạc tát Ninh Diễm Kiều một cái -Mày bây giờ không còn có năng lực lên mặt với tao nữa. Tao nói cho mày biết, từ nay về sau đừng có lại gần Hạ Cảnh Dực nữa. Anh ấy là của tao!

Dạ Sờ Kỳ khinh thường khẽ cười chế nhạo một tiếng. Khẩu khí thật lớn!

-Mày tưởng mày là vợ của anh ấy rồi à? Có ngon thì đi mà bắt con bé "búp bê thủy tinh" đi. Mày theo anh ấy hai năm, cũng không bằng con nhỏ đó vừa gặp 2 lần, có tư cách gì lớn giọng?

Dạ Sờ Kỳ rùng mình. Cô thầm mắng. Có liên quan gì tới cô chứ? Cô là người bị hại đó! Rõ ràng cô cùng cô ta không thù không oán, lôi cô vào làm gì?

-Trước sau gì tao cũng sẽ xử con bé đó. Dù sao thì cũng chỉ là con nhóc tiểu thư trắng bệch vô năng mà thôi. Nhìn bộ dạng nó, đến ván lướt không cũng không dám đi quá 30 km/h, tao hù dọa mấy lần thì nó sẽ bỏ cuộc thôi. -Diệp Thường Lạc khinh thường nói.

Dạ Sờ Kỳ run rẩy. Đừng có lôi cô vào có được không? Kiếp này cô chỉ muốn làm một cô bé ngoan ngoãn thôi mà.

-Cái quan trọng là Cảnh Dực quan tâm cô ta. Cô không biết mỗi ngày anh ấy đều mang một bông hoa tặng cô ta sao? Cô ta bỏ cuộc, nhưng anh ấy sẽ không. Mày không bao giờ đạt được mục đích đâu.

Diệp Thường Lạc tát Ninh Diễm Kiều một cái, về mặt hung dữ.

-Đánh nó cho tao! -Cô ta ra lệnh cho mấy nữ sinh đang vây quanh Ninh Diễm Kiều.

Đám nữ sinh xúm vào đánh Ninh Diễm Kiều. Dạ Sờ Kỳ rùng mình, quay lưng ra ngoài. Cô muốn chạy đi tìm người giúp. Ninh Diễm Kiều nói không chừng lần này thoát không khỏi. Dù hôm sau cô ta có mang bộ mặt bị đánh đó đến trường, người ta cũng chỉ nghĩ là cô ta vừa gây sự đánh nhau bên ngoài thôi. Dù sao, danh tiếng của cô ta cũng quá sức xấu.

Dạ Sờ Kỳ vừa quay lưng bước đi, lại dẫm trúng một lon nước. Cái kịch bản quen thuộc này kiếp trước cô đọc ngôn tình đến thuộc lòng rồi. Nữ sinh tranh giành nam sinh, trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết.

Xem ra kỳ này lành ít dữ nhiều rồi đây...

*tg: chào các nàng, ta trở lại rồi đây. Dự đoán hơi sai, ta về sớm quá nhỉ? Các nàng đừng trách ta lâu ra chap, vì ta thực không có thời gian. Với năng lực hiện tại của ta, chắc chỉ viết được bộ này. Nội tình thì ta giữ kín đi, nhưng mà nói các nàng đừng có nghi là ta lười biếng nha. Ta buồn á. Mấy bộ kia TAM drop rồi nên ta có chút thời gian, nếu không thực ta bỏ thêm ít lâu nữa. Mới đầu nghĩ nghiêm trọng ta thông báo TAM drop vô thời hạn thực xin lỗi, ta lại không có quá lỗi như vậy. Nhưng đúng là ta gặp cái lớn vấn đề đấy, miễn cưỡng lại ra chap đây, coi như mừng truyện đạt 3000 lượt đọc, các nàng đừng ném đá. Mà nha~~~~ Nói này giờ còn chưa vào cái chính ta muốn hỏi a. Có ai còn hóng bộ này không? Bỏ ta hết rồi à? Ài ta buồn à nha. Cổ động đi, rồi tuần sau ta bù chap cho, không là không có à nha ^

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Xuyên đến tương lai - Tôi không phải robot

Dạ Sờ Kỳ quay lưng định chạy, phía sau liền có tiếng quát:

-Ai đó? Mau đứng lại!

Dạ Sờ Kỳ cực kì dễ bị dọa, mới nghe thế lập tức dừng lại, ván lướt không trên tay rơi xuống đất. Nếu cô chạy, 50% là đám người đó cũng không dám táo tợn đuổi theo.

-Quay lại!

Dạ Sờ Kỳ định phải nghe lời Diệp Thường Lạc, chậm chạp quay lại. Diệp Thường Lạc thấy cô, đầu tiên là ngẩn ra, rồi cười lớn.

-Hóa ra là "búp bê thủy tinh" đây mà. Tao còn không biết làm sao để xử mày, mày lại tự dẫn xác tới.

Ninh Diễm Kiều kinh ngạc nhìn Dạ Sờ Kỳ, sau đó đáng bộ khinh thường quay mặt đi. Mà Dạ Sờ Kỳ cũng không có tâm trạng chú ý đến cô ta, đang nghĩ làm sao để thoát nạn. Nếu cô giải phóng năng lượng, vậy nhẹ tay một chút vẫn có thể an toàn xử lý họ đúng không? Thời này cũng có vài thứ đồ mini phóng ra điện để tự vệ, chắc cô dùng nó nguy trang cũng không đến nỗi bị phát hiện ra điều gì...

Dạ Sờ Kỳ đang tính toán, đột nhiên nghe Diệp Thường Lạc hỏi:

-Đánh nó đi. Tốt nhất là hủy khuôn mặt của nó, để nó khỏi dụ dỗ đàn ông.

Dạ Sờ Kỳ kinh hoàng. Chơi vậy hình như hơi lớn rồi? Cô căn bản không có muốn tới gần Hạ Cảnh Dực có được không? Tại sao không nói gì lại muốn đánh cô?

Một nữ sinh nắm tay Dạ Sờ Kỳ lôi về phía trước. Dạ Sờ Kỳ kinh hoàng kêu lên một tiếng, theo bản năng liền phóng năng lượng. Nữ sinh kia bị điện giật, vội buông tay cô ra. Dạ Sờ Kỳ quay lưng định chạy, nhưng mới vừa bước hai bước, trước mắt hiện lên dòng chữ: "Sắp hết năng lượng, tự động thiết lập chế độ tiết kiệm năng lượng!"

Hết năng lượng cũng thật đúng lúc!

Không ngờ vốn cho là đủ năng lượng dùng tới tới, không ngờ giải phóng ra một chút lại tiêu tốn nhiều đến thế. Mà cái quan trọng là...

-Muốn trốn?

Dạ Sờ Kỳ bị đám nữ sinh vây lại, sợ hãi lui ra phía sau. Cô phải sạc năng lượng, nhưng mà tình huống này...

Chân Dạ Sờ Kỳ không còn nhiều lực, có xu hướng ngã xuống đất. Chế độ tiết kiệm năng lượng không cho phép cô hoạt động nhiều, trong vòng nửa tiếng nữa phải kết nối sạc. Cứ thế này cô không muốn lộ cũng không được...

Đám người mỗi người một tay đánh Dạ Sờ Kỳ. Cô trước giờ chưa từng bị đánh, huống hồ là loại đánh tập thể oan uổng thế này. Trong lòng cô một bụng uất hận đổ lên đầu Hạ Cảnh Dực, cắn răng chịu.

Tín hiệu cảnh báo vang lên. Mấy tiếng "bíp bíp" từ đâu đó liên tục kêu. Dạ Sờ Kỳ ngạc nhiên. Tiếng động này nghe rất quen, giống hệt như thông báo của hệ thống khi DP-002 bị lỗi.

Có tiếng bước chân, và có vẻ có rất nhiều người đang tới. Đám người Diệp Thường Lạc nhìn nhau, liền muốn bỏ đi. Mấy cô nữ sinh dưới tay cô ta mang theo Ninh Diễm Kiều đi trước, số còn lại quay về phía Dạ Sờ Kỳ. Cô biết đây là lúc để thoát khỏi đám này, làm liều giải phóng năng lượng. Đám người

bị giật liên lui lại. Nghe tiếng bước chân càng gần, Diệp Thường Lạc đành lên tiếng:

-Đi thôi, mặc kệ cô ta!

Đám nữ sinh vội vã bỏ đi qua một con đường giấu sau mấy bụi cây. Dạ Sở Kỳ không cảm cự được ngã xuống đất. Cô cố mở mắt, run rẩy lấy sạc dự phòng bên túi ra. Cô dựa lưng vào tường, đem sạc gắn vào sau gáy. Vừa mới đặt vào người, dòng điện mạnh mẽ tấn công trí óc cô làm cơ thể cô run rẩy. Cô co người vì đau, không cảm nhận được bên ngoài nữa.

Một đám người mặc đồ đen, tới gần phía Dạ Sở Kỳ. Mấy người nhìn nhau, như thống nhất ý kiến gật đầu một cái. Một người đi tới gần Dạ Sở Kỳ. Vừa lúc, có tiếng động sột soạt, đám người lập tức ẩn nấp.

Người đi tới là Hạ Cảnh Dục. Hắn hay ở lại trường, vừa lúc về mắt lại thấy kẹp con thỏ của Dạ Sở Kỳ ở một bụi cây, theo đó đi tới đây.

-Không có ở đây? Chắc là mình nghĩ nhiều rồi...

Hạ Cảnh Dục định quay lưng đi, lại nghe phía sau nhà kho nhỏ có tiếng động cùng tiếng rên rỉ đau đớn. Hắn nhú mày chậm chạp đi tới.

-Tiểu Kỳ? -Hạ Cảnh Dục kinh ngạc khi thấy Dạ Sở Kỳ.

Dạ Sở Kỳ tay nắm chặt, cả người ra một tầng mồ hôi, nằm co giật dưới đất. Hạ Cảnh Dục thất kinh, vội vã tới gần nâng cô lên, lay người.

-Tiểu Kỳ?! Tiểu Kỳ?!

Dạ Sở Kỳ như phát giác có người ôm mình, tay đột nhiên nắm chặt áo Hạ Cảnh Dục. Cô nắm chặt áo hắn, không chịu buông lỏng.

-Đau...

Hạ Cảnh Dục cả người cứng đờ, một lúc sau mới phản ứng lại được. Hắn nhìn cô, sau đó bấm một cái vào tai nghe bên tai.

-Cho một chiếc xe tới đây.

Nói nhanh một câu, Hạ Cảnh Dục tắt máy. Hắn bế Dạ Sở Kỳ đứng dậy đi ra cổng trường. Ở đó có một chiếc xe đợi sẵn.(do phân biệt từng loại xe mệt lắm, nên sau này mình gọi chung là xe luân nha)

-Về nhà.

Hạ Cảnh Dục bế Dạ Sở Kỳ lên xe và ra lệnh với tài xế. Tài xế không dám nhìn phía sau, vội cho xe chạy. Nếu Dạ Sở Kỳ tỉnh táo, cô nhất định sẽ hét toáng lên vì tốc độ 200 km/h của chiếc xe này.

Với tốc độ đó, chiếc xe nhanh chóng về tới nhà Hạ Cảnh Dục. Nhà hắn cũng nằm trong /Khu Bầu Trôi/, thuộc khu số 18. Đây là một trong những chỗ phải nói là tốt nhất trên cái hành tinh này. Kỹ thuật xây dựng rất cao siêu. Khu số 18 của /Khu Bầu Trôi/ là nơi không phải nói ở là có thể ở được.

Căn nhà Hạ Cảnh Dục sống rất lớn, nhưng không có người làm. Hắn không thích việc trong nhà mình có một người khác. Vì vậy, mặc dù không thích nhưng trong nhà hắn cũng có những con robot dọn dẹp. Nhưng những con robot đó chỉ là robot kiểu cũ, thuộc loại mini và có chế độ sạc tự động.

Tài xế lái xe đi thẳng vào trong. Qua khu vườn rộng lớn, cuối cùng dừng trước cửa căn biệt thự sâu phía trong. Hạ Cảnh Dục bế Dạ Sở Kỳ xuống xe, chiếc xe liền rời đi.

Hạ Cảnh Dục đi thẳng về phòng mình, đem Dạ Sở Kỳ đặt xuống giường. Cô trở mình, đem hắn níu lại không cho đi. Hạ Cảnh Dục nhú mày, nghĩ phía dưới có vài loại thuốc nên dứt khoát đem tay cô mạnh mẽ kéo ra. Hắn vừa mới đẩy tay ra, cô liền phản ứng. Trong cổ họng cô phát ra tiếng động khó chịu, mày nhú chặt thêm.

Hạ Cảnh Dục đi ra tới cửa, nhưng nghe tiếng của cô như con thú nhỏ bị bỏ rơi thì không đành lòng, bắt đắc dĩ quay ngược trở lại. Hắn đưa tay cho cô cầm

Dạ Sở Kỳ cầm được tay Hạ Cảnh Dục, liền siết chặt, vẻ mặt buồn lòng bớt một phần vẫn không thôi nhăn nhó. Hắn nhìn cô, vô thức thở dài một hơi rồi lục lọi túi đồ bên hông cô thử xem có mang theo gì không. Đáng tiếc, ngoài vài cây bút hình thù kỳ quái và mấy thứ đồ chơi mini linh tinh thì cũng chẳng có gì.

Hạ Cảnh Dục nghĩ nghĩ một hồi, vẫn cho là nên xuống dưới nhà lấy thuốc. Vừa đứng dậy, hắn lại nhớ tới...

*tg: ai nha ta thật buồn quá. Vậy mà không ai cần chap mới sao? Cuối cùng là để ta nhin không được muốn đăng chap mới. Cứ đà vậy là ta giấu hàng luôn à. Oa oa đừng bỏ rơi ta á, ta cũng đau khổ lắm luôn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25: Tỉnh dậy

Hạ Cảnh Dực dừng lại giữa chừng, nhìn chăm chăm sau gáy Dạ Sở Kỳ. Chắc không phải là như hần nghĩ đấy chứ...?

Hần đưa tay vén tóc cô lên, không ngoài dự đoán nhìn thấy ở sau gáy là vi mạch điện tử đó. Hần nhủ mảy chậm chậm đưa tay muốn chạm vào. Nhưng chưa kịp chạm vào, hần bị giật không nói, cô lại kịch liệt phản ứng rất nhanh liền trở người né tay hần. Sắc mặt cô càng hạ thấp, hơi thở đột nhiên gấp rút. Hần nhủ mảy.

Hạ Cảnh Dực từng đem chuyện này ra nói với Tiêu La Khải. Tiêu La Khải cho rằng, chẳng qua cô mắc bệnh gì đó, dùng máy phát điện mini để chữa. Thời buổi này, dùng điện trị bệnh cũng không hiếm, cũng chẳng có gì lạ khi người bệnh mang máy phát điện theo bên mình. Điện chữa được bệnh đau khớp, ngoài ra còn có một số loại năng lượng khác dạng điện năng cũng có thể chữa bệnh.

Nghĩ đến đây, Hạ Cảnh Dực thở ra một hơi. Hần lo nghĩ nhiều rồi.

-Nhưng mà cô ấy rốt cuộc là bị bệnh gì? -Hạ Cảnh Dực lăm bằm.

Trong lúc Hạ Cảnh Dực đang suy nghĩ lung tung, nghi ngờ lộn xộn, Dạ Sở Kỳ lại vô cùng khổ sở. Mặc dù mê man, nhưng những tiếng cảnh báo vẫn vang bên tai làm cô khó chịu. Rõ ràng là sạc chỉ có cảm giác bị điện giật, nhưng không hiểu sao lần này cô thấy trong người khó chịu, cả người thấy lạnh. Cảm giác như là bị bệnh mất rồi.

Dạ Sở Kỳ rúc người vào trong chăn, rên rẩy tiếng. Hạ Cảnh Dực thở dài, không biết làm sao. Hần đang tối tăm mặt mày, đột nhiên nghe thấy:

"Chít!"

Bạch Ngân!

-Bạch Ngân, lại đây.

Thỏ trắng nhỏ ngoan ngoãn chạy tới, bốn cái chân hoạt động hết công suất cũng không chạy nhanh hơn được. Nó thấy đi bằng bốn chân thật phiền phức, đứng dậy liền nhảy qua phía Hạ Cảnh Dực, tai nhọn rung rung.

Hạ Cảnh Dực bế Bạch Ngân, đặt xuống giường. Bạch Ngân còn chưa kịp hiểu, liền nghe tiếng rên của Dạ Sở Kỳ lập tức quay lại. Thấy cô nó vui mừng, nhưng vì cô có vẻ không khỏe, hai tai dài liền rủ xuống, le lười liếm mặt cô. Dạ Sở Kỳ phản ứng một chút, cũng không quá kích động. Hạ Cảnh Dực an tâm gỡ tay cô tự giải thoát cho mình rồi chuyển qua cho Bạch Ngân. Bạch Ngân liền được Dạ Sở Kỳ ôm chặt.

Hạ Cảnh Dực nhìn cô gái nhỏ ôm chặt thỏ trắng, không biết nghĩ gì đấy mắt lại hiện lên chút đau thương. Hần quay lưng xuống dưới nhà.

-Tiểu Kỳ! Tiểu Kỳ!

Bị tiếng động đánh thức, Dạ Sở Kỳ tỉnh lại. Hệ thống sạc dự phòng sẽ tự tắt nếu như đã đủ năng lượng tạm thời hoạt động. Nếu không phải là bộ sạc chính, nếu lạm dụng sẽ làm cho bộ lưu trữ năng lượng của cô bị hỏng do lỗi. Dù sao năng lượng truyền từ xa tới sẽ gây ra thất thoát, có nhiều sai lệch, không tốt lắm.

Dạ Sở Kỳ vừa mở mắt, một đồng hồ thoại báo lỗi liền đập vào nhận thức. Cô ngẩn ra một hồi.

Dạ Sở Kỳ bị tiếng gọi bên tai kéo về. Cô thử trả lời bằng suy nghĩ. Cổ họng cô hơi khô và khó chịu.

-Vâng? -Dạ Sở Kỳ dò hỏi.

-Sở Hiền, đã liên lạc được rồi. -Tiếng Tà Y Y vui mừng.

Bên kia náo loạn ồn ào một hồi, Dạ Sở Kỳ mới nghe tiếng kích động của Dạ Sở Hiền. Anh lo lắng hỏi:

-Em sao rồi?

Dạ Sở Kỳ cử động một chút.

-Đau khắp người. Lúc em dậy còn có rất nhiều hộp thoại báo lỗi.

Bên kia truyền qua tiếng động êm tai của bàn phím ảo.

-Anh đã nhận được lệnh báo lỗi của hệ điều hành rồi. Không sao, hiện tại anh đang sửa lỗi, sắp xong rồi. Em đang ở đâu?

Đúng là hộp thoại báo lỗi đang dần mất đi. Dạ Sở Kỳ gượng ngồi dậy, đưa mắt nhìn quanh.

-Em cũng không biết nữa...

"Chít chít!"

Dạ Sở Kỳ cúi đầu nhìn xuống, giật mình nhìn thấy một cục bông tròn trắng tinh. Cô nhất thời ngẩn ra, đưa tay sờ đám lông thú.

Bạch... Bạch Ngân!

-Á!!!

Bạch Ngân! Vậy chỗ này không lẽ...

Cửa mở ngay sau đó, Hạ Cảnh Dực vội vã đi vào. Dạ Sở Kỳ ngẩn ra. Hắn trông rất luộm thuộm, tóc tai bù xù, vẻ mặt mệt mỏi. Nhưng mà, lại phi thường đẹp trai, sức sát thương tăng vọt. Bình thường hắn đã rất đẹp, nhưng mà Dạ Sở Kỳ lại là người không hứng thú với nhan sắc của mấy tên khác phái. Nhưng mà lúc này, cô thật là có chút ngẩn ra rồi đấy...!

Aaaaaa! Không đúng! Trọng điểm không phải cái này!

Bên tai Dạ Sở Kỳ vang lên tiếng động rề rề như có lỗi, đột nhiên Dạ Sở Kỳ cảm thấy, hình như cô với bên kia... đã bị ngắt kết nối mất rồi...

Hạ Cảnh Dực ngẩn ra. Dạ Sở Kỳ vẫn mặc nguyên đồng phục từ hôm qua, lúc này lại có chút xốc xếch. Mái tóc đen dài của cô hơi rối, xõa xuống phủ bên vai, mắt bạc mờ to ngẩn ra, điệu bộ lại ngơ ngác. Nằm trong lòng cô còn có một con thỏ trắng nhỏ mơ mơ màng màng.

Cái đáng bộ này tại sao lại có thể đáng yêu như vậy? Đột phá sát thương rồi...!

Dạ Sở Kỳ bối rối, nhìn lên nhìn xuống ánh mắt lại đụng trúng Hạ Cảnh Dực, nhất thời ngốc trệ. Không gian bỗng chốc im lặng...

"Chít!" Bạch Ngân bắt đầu kêu một tiếng.

Dạ Sở Kỳ và Hạ Cảnh Dực bị Bạch Ngân gọi tỉnh. Hạ Cảnh Dực ho khan một tiếng.

-Dậy rồi đó à?

-A!? -Dạ Sở Kỳ kêu lên một tiếng, nhìn quanh quất -Chỗ này là chỗ nào?

Hạ Cảnh Dực kéo ghế bên cạnh, ngồi xuống.

-Phòng của tôi.

-Hả? Phòng của anh? Tại sao tôi lại ở trong phòng của anh? -Dạ Sở Kỳ luống cuống.

Hạ Cảnh Dực liếc mắt nhìn qua.

-Em không nhớ?

-Nhớ? Tôi quên cái gì...?

Dạ Sở Kỳ bỏ lửng câu nói. Cô nhớ, rõ ràng là cô đang ở trường, có cả đám người Diệp Thường Lạc. Sau đó thì hết năng lượng...

-A! Anh... Anh...

Hạ Cảnh Dực còn chưa rời mắt khỏi Dạ Sở Kỳ.

-Tôi làm sao hả? Còn không phải do hôm qua em nắm lấy tôi không buông sao?

-Nắm anh không buông? -Mặt Dạ Sở Kỳ thoáng chốc đỏ lựng -Tôi... Tôi làm sao nắm anh...

-Vậy tại sao em ấp úng như vậy? -Khóe môi Hạ Cảnh Dực kéo lên một chút.

-Tôi... Tôi...

Dạ Sở Kỳ tất nhiên biết, khi mà cô hôn mê, vậy nếu như có cái gì lọt vào tay cô tuyệt đối sẽ không buông ra. Nhưng mà, dù biết vậy nhưng cô vẫn nhất định không thuận theo lời hắn.

Hạ Cảnh Dực cũng không muốn làm khó Dạ Sở Kỳ. Hắn quay người ra ngoài.

-Em sửa soạn rửa mặt đi rồi xuống dưới. Lát nữa tôi sẽ đưa em về.

Cánh cửa đóng sầm lại, Dạ Sở Kỳ giật mình. Ngơ ngác một hồi, cô ôm Bạch Ngân đứng dậy, bực bội đi vào nhà tắm.

-Ôi đau! Hạ Cảnh Dực, anh là cái đồ đáng ghét!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Cô nhóc bướng bỉnh

Dạ Sở Kỳ dựa vào tay vịn cầu thang mà đi xuống dưới. Bộ đồng phục của cô đã được vuốt phẳng phiu, tóc cũng đã được chải thẳng buộc đơn giản. Cô ôm Bạch Ngân.

-Cái kẹp của tôi đâu rồi?

Hạ Cảnh Dực làm như không nghe thấy, đem vài thứ thức ăn đơn giản bày lên bàn. Hắn nhìn cô.

-Ăn sáng không?

Dạ Sở Kỳ nhú mày.

-Cái kẹp của tôi...

Hạ Cảnh Dực không thèm liếc mắt nhìn qua.

-Tôi không biết em đang nói với ai hết!

Dạ Sở Kỳ nghiêng răng. Đây rõ ràng là đang bắt chẹt cô.

-Hạ Cảnh Dực, cái kẹp của tôi anh có thấy đâu không?!

Hạ Cảnh Dực đặt cốc nước lên bàn, đưa mắt nhìn Dạ Sở Kỳ.

-Gió lớn quá, tôi không nghe thấy em nói gì hết.

Cái gì mà gió? Trong nhà lấy đâu ra gió? Đây rõ ràng là đang cố ý làm khó! Cô cáu rồi đấy...!

-Anh! Là! Cái! Tên! Khốn! Đáng! Ghét! -Dạ Sở Kỳ gằn từng từ.

Hạ Cảnh Dực đi ra khỏi bàn ăn, lại gần cầu thang.

-Tôi nghe thấy rồi đấy.

Dạ Sở Kỳ thả Bạch Ngân xuống đất. Nó chạy xuống dưới cầu thang.

-Nghe thấy thì đã sao? Tôi chính là muốn nói để anh nghe đấy!

Dạ Sở Kỳ bước xuống cầu thang thêm một bước. Hạ Cảnh Dực bật cười trước bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi của cô. Hắn lục lọi trong túi lấy ra một thứ gì đó.

-Kẹp của em. Tôi không có hứng thú với nó. -Hắn ném về phía cô.

Dạ Sở Kỳ lưỡng lự cuống chup chiếc kẹp, trượt chân ngã xuống. Cô nhắm mắt chuẩn bị tốt phải chịu đau đớn khi rơi xuống đập vào sàn nhà. Nhưng mà cô đợi mãi không thấy cảm giác đau đớn như trong tưởng tượng. Cô khẽ mở mí mắt, phát hiện thì ra mình lại không có ngã xuống.

-Đi đứng cho cẩn thận.

Dạ Sở Kỳ nhìn lên, phát hiện ra mình đang nằm trong vòng-tay-của-ai-đó, vội vàng đẩy ra.

-Á!

"Rầm!!!" một cái, cô ngã luôn xuống sàn nhà. Hạ Cảnh Dục đứng trên cầu thang cười chế giễu.

-Muốn đẩy tôi ra thì ít nhất em cũng phải đứng vững đã chứ. Đứng là đồ ngốc.

-Anh nói ai ngốc hả? -Dạ Sở Kỳ ngồi dưới đất xoa đầu, trừng mắt nhìn lên phía Hạ Cảnh Dục.

-Nói em đó.

-Anh...!

-Tôi thế nào?

Dạ Sở Kỳ không nói được gì, từ bỏ luôn việc tiếp tục cãi với hắn. Cô định đứng dậy, nhưng cả người ê ẩm. Cô bức bối, liền thấy một bàn tay đưa tới trước mặt.

Dạ Sở Kỳ không hề tỏ vẻ sẽ đưa tay nắm lấy. Hạ Cảnh Dục phì cười.

-Em muốn ngồi đến bao giờ?

-Không liên quan gì tới anh!

-Em đang ở trong nhà tôi.

-Ai mượn anh mang tôi về đây?

Hạ Cảnh Dục im lặng, cuối cùng thu tay về.

-Em có ăn sáng không?

-Không. Tôi muốn về.

Dạ Sở Kỳ vừa nói vừa chống tay khô sở đứng dậy. Cô nhìn ra phía cửa.

-Tôi đưa em về.

-Tự tôi có thể về.

-Em đi bộ về? -Hạ Cảnh Dục nhướn mày -Nhà tôi ở /Khu Bầu Trời/. Muốn xuống đất? Tôi đợi xem em đi đường nổi xuống dưới đây.

Từ /Khu Bầu Trời/ có đường nổi để đi bộ xuống đất, nhưng hầu hết đều không đảm bảo an toàn, và cực kỳ dài. Đại khái là do từ trên cao đi xuống khá nguy hiểm nên đường dốc lắm dài để dễ đi. Nhưng mà, có nằm trong số các kỷ lục, chỉ có duy nhất một người an toàn đi xuống từ /Khu Bầu Trời/.

-Hả!? A, ván lướt không của tôi!? -Dạ Sở Kỳ kêu lên.

-Tôi không nhật về. Giờ cũng không biết nó nằm ở đâu. -Hạ Cảnh Dục tựa vào tay vịn cầu thang, mắt mang ý cười.

Dạ Sở Kỳ lại ngồi xuống dưới đất. Cô thăm nguyên rủa mình lúc đầu tò mò, gây ra cái cục diện này. Bây giờ năng lượng của cô không có nhiều, không nên dây dưa. Cô đành nhượng bộ vậy...!

-Thế nào?

Dạ Sở Kỳ nghiêng răng không đáp.

-Tôi xem nó như là đã đồng ý đấy nhé!?

Dạ Sở Kỳ rất không cam tâm gật đầu. Hạ Cảnh Dục phì cười.

"Chít!"

-Bạch Ngân, đi tìm đồ ăn đi. -Hạ Cảnh Dục nhúu mày.

Bạch Ngân bất mãn kêu chít chít mấy tiếng, quay cái thân mập mạp chạy đi. Dạ Sở Kỳ đứng dậy, chân cô run run. Hạ Cảnh Dục liếc nhìn cô.

-Không đứng được?

-Không đợi anh lo.

Hạ Cảnh Dực thở ra một hơi, chịu thua với cô nàng bướng bỉnh này. Vừa lúc, Bạch Ngân lại chạy ra, thân mồm mồm mang theo một cái củ dài dài màu vàng. Theo hiểu biết chút ít của Dạ Sở Kỳ, cái củ này nhất định là củ cà rốt rồi.

Bạch Ngân chạy tới trước mặt Dạ Sở Kỳ rồi thả củ cà rốt xuống đất, móng vuốt nhỏ đẩy về phía trước có ý đưa cho cô.

-Cho chị? -Dạ Sở Kỳ tự chỉ vào mình.

Con thỏ trắng kêu mấy tiếng tỏ vẻ đồng tình. Thế là Dạ Sở Kỳ khó khăn lắm mới đứng dậy lại tiếp tục ngồi xuống. Cô vuốt ve Bạch Ngân.

-Bạch Ngân ngoan.

Con thỏ hết sức thỏa mãn hưởng thụ sự vuốt ve của Dạ Sở Kỳ, kêu chít chít. Hạ Cảnh Dực vỗ trán một cái, đem nó xách lên. Nó la lên, chít chít đến chói tai. Dạ Sở Kỳ tròn tròn mắt, vội lao tới đỡ lấy con thỏ. Nhưng mà, Hạ Cảnh Dực liền cầm con thỏ tránh xa khỏi tầm tay cô, làm cô lại ngã xuống đất.

Bạch Ngân la lối om sòm.

Dạ Sở Kỳ ngã mấy lần, u uất đưa mắt nhìn Hạ Cảnh Dực, ánh mắt như âm hồn. Hắn thấy ánh mắt của cô, bất giác lạnh gáy, vội đem Bạch Ngân bế lại đằng hoàng. Thật mà nói, hắn trước giờ chưa từng xách Bạch Ngân như thế. Trước giờ hắn đều rất yêu con thỏ này. Nhưng mà, vừa lúc nó đem củ cà rốt đến cho Dạ Sở Kỳ, bộ mặt đầy lấy lòng, lại còn được khen, hắn lập tức cáu. Đúng là nuôi ong tay áo mà, còn dám đem đồ của hắn đi lấy lòng người khác, còn lấy lòng Dạ Sở Kỳ, quan trọng là còn được khen nữa chứ! Hắn tại sao lại nuôi ra một đối thủ thế này? Rõ ràng hắn ăn ở cũng rất tốt...

Thất không khoa học...!

Bạch Ngân vùng vẫy. Nó đưa củ cà rốt là vì muốn được ôm, nhưng tuyệt đối không phải hắn ôm! Nhất định là cô ôm!

Hạ Cảnh Dực nhủ mày một cái. Còn lâu mới để mi đạt được ý muốn nhá, cái con thỏ béo này!

Bạch Ngân vùng vẫy kêu chít chít một hồi, thấy không có tác dụng liền gầm gừ, răng nanh nhỏ cắn tay Hạ Cảnh Dực. Hạ Cảnh Dực bị cắn liền nhíu mày, rút tay ra khỏi cái răng nanh nhỏ của con thỏ. Hắn trừng mắt.

-Này, không cho anh trừng mắt với Bạch Ngân. -Dạ Sở Kỳ trừng mắt nhìn Hạ Cảnh Dực.

Hạ Cảnh Dực nhất thời khô lời. Cô trừng cái gì? Rõ ràng là thỏ của hắn mà!

Lời ra tới miệng nhưng Hạ Cảnh Dực lại nuốt vào không nói. Hắn giờ tay.

-Trà củ cà rốt cho tôi.

Hạ Cảnh Dực cười cười, nhìn cô nhóc bướng bỉnh giấu củ cà rốt phía sau lưng, hết như một đứa trẻ giấu kẹo.

*tg: ai đó đừng quên lời hứa nha!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Bàn bạc hợp đồng

Dạ Sở Kỳ đem củ cà rốt giấu như giấu vàng, về mặt sẵn sàng chiến đấu lâu dài.

-Không đưa! Là của Bạch Ngân cho tôi!

-Nhưng mà nó là của tôi. -Hạ Cảnh Dực đăm đăm trả lời -Bạch Ngân cũng là của tôi. Em cũng đang ở trong nhà của tôi.

Skill quá lợi hại, lực sát thương quá lớn, phòng ngự của cô lại bằng 0. Chỉ ba chiêu là HP của cô về 0 rồi. Game over!

Dạ Sở Kỳ ủ rũ đem củ cà rốt trả lại cho Hạ Cảnh Dực. Hắn nhìn củ cà rốt, cười đặt Bạch Ngân xuống đất.

-Thôi, tôi cũng không phải ăn chay, cho em. Có muốn về không? Mau đứng dậy, tôi đưa em về.

Dạ Sớ Kỳ vội vã cắt cà rốt, đứng dậy. Nhìn cô khổ sở, Hạ Cảnh Dực bắt đầu đi lắc đầu. Giờ hẳn đưa tay, đảm bảo cô sẽ hát ra rồi.

Hạ Cảnh Dực lại gần Dạ Sớ Kỳ, cô còn không nhận ra. Hắn đưa một cánh tay đỡ lấy eo, tay kia thì luồn dưới gối bế cô lên. Cô theo bản năng vội ôm lấy cổ hắn do sợ bị ngã. Cô la lên:

-Á! Anh làm cái gì vậy hả?

-Đội em thì có phải tôi phải đợi đến trưa không?

Dạ Sớ Kỳ ngậm miệng, rất không cam tâm để Hạ Cảnh Dực bế ra ngoài. Hắn cười một tiếng. Bạch Ngân phía sau lưng nhìn ông chủ của nó bề tình yêu của nó đi, ngờ ngợ một hồi liền kêu chít chít phản kháng. Nhưng mà, nó kêu quá muộn, người ta cần bản đã bế người đẹp đi khỏi tầm mắt của nó rồi.

Sau đó Hạ Cảnh Dực đưa Dạ Sớ Kỳ lên xe, tự hắn lái xe đưa cô về. Cô ngồi bên ghế phụ lái, khuôn mặt nhỏ nhắn bực bội nhìn ra ngoài.

-Còn giận sao? -Hạ Cảnh Dực đưa mắt.

-Tôi việc gì phải giận? -Cô hậm hực. -Tôi không có quan tâm anh đâu.

Hạ Cảnh Dực cười một tiếng, cho xe tấp vào bên đường.

-Tới nơi rồi.

Dạ Sớ Kỳ đẩy cửa xe, nhưng nó không mở. Cô đập đập mấy cái.

-Này, sao nó không mở?

Hạ Cảnh Dực xoa trán.

-Em không mở khóa thì làm sao mở cửa?

-À ừ nhỉ.

Dạ Sớ Kỳ loay hoay một hồi, vẫn không mở được, cô thảm nguyện rủa. Không phải chỉ là một cái khóa thôi sao? Tại sao lại khó mở như vậy?

Hạ Cảnh Dực vươn tay tới, tại một góc cửa nhấn nút. Cánh cửa mở ra.

-Giấu cũng thật kỹ... Hóa ra đó mới là khóa... -Cô lẩm bẩm.

Dạ Sớ Kỳ đứng dậy ra ngoài, bước chân cô lao đảo. Cô cố đứng vững, quay lại.

-Được rồi đó, cảm ơn anh.

Hạ Cảnh Dực nhíu mày. Dù là cô đã về tận nhà, nhưng hắn vẫn chưa yên tâm.

-Tôi về tới nhà rồi, anh còn lo cái gì? Lo tôi chưa bị anh làm cho tức chết sao?

Hạ Cảnh Dực bắt đầu đi lại khóa cửa xe.

-Vậy tôi đi đây.

Dạ Sớ Kỳ gạt đầu. Cô nhìn theo mãi đến lúc chiếc xe bay lên trời mới thôi. Cô quay lưng lao đảo bước tới cửa, nhấn chuông. Cô dựa vào tường chờ trả lời.

-Vâng? -Giọng của NR-001.

-AL-003 đây, mau mở cửa.

-AL-003?

Giọng của NR-001 có vẻ đang do dự. Đoán chắc máy tính của nó đang phân vân giữa mở cửa và không mở cửa rồi. Cũng phải thôi, vì cô vốn có thể tự mở cửa bằng cách gửi lệnh. Bây giờ do lỗi nên cô không mở được, nó chỉ là robot chạy theo chương trình một cách máy móc, nhất thời không xử lý thông tin đề hiểu được là chuyện bình thường.

Dạ Sớ Kỳ kiên nhẫn đợi. Bên trong truyền ra tiếng ồn ào, sau đó một hồi cửa liền mở.

-Tiểu Kỳ, em cuối cùng cũng về rồi. Trong nhà đang loạn hết cả lên rồi đấy!

-Chị Y Y!

Dạ Sờ Kỳ định lao tới ôm Tà Y Y, lại ngã xuống đất. Cô xoa đầu, khuôn mặt nhỏ đầy khó chịu, nhìn như muốn khóc. Tà Y Y vội xuống khỏi xe lướt không, lại gần.

-Sao thế? Mau vào nhà thôi, có gì bọn chị giúp em giải quyết.

Thế là Tà Y Y mang theo Dạ Sờ Kỳ vào nhà. Trong phòng khách năm người Dạ Sờ Hiền và hai robot NR-001 và DP-002. Năm người một thì đi đi lại lại, một thì đi vòng vòng, một lại ngồi một chỗ, một thì nằm chán chường trên sàn nhà, còn một thì cúi đầu vào màn hình máy tính ảo bấm liên tục. Dạ Sờ Kỳ thấy cảnh này thật cảm thấy đúng là rất loạn, nhất là khi từ hướng phòng thí nghiệm tới phòng khách rải rác đầy mấy móc.

-Anh Hai..

Năm đôi mắt lập tức hướng về phía Dạ Sờ Kỳ, sáng như đèn xe. Dạ Sờ Hiền kiểm chế kích động, lướt mắt nhìn cô từ trên xuống dưới.

-Em có sao không? Có chuyện gì không? Lúc nãy em hét lên là có việc gì?

Dạ Sờ Kỳ lao đảo lại ngồi xuống ghế. Cô vói tay ôm lấy chiếc gối nhỏ.

-Em sắp hết hơi rồi, cả người đau nhức. Đã vậy cử động cũng cứng.

Sắc mặt sáu người Dạ Sờ Hiền trầm xuống, một mảng u ám. Dạ Sờ Hiền nhíu chặt mày.

-Xuống phòng thí nghiệm. Sẵn dịp sẽ bảo trì và nâng cấp cho em. -Anh nói, đi trước.

-Ồ... -Dạ Sờ Kỳ tiện miệng đáp 1 tiếng, đứng dậy.

Tà Y Y chép miệng, dìu Dạ Sờ Kỳ đi. Cả nhà kéo xuống phòng thí nghiệm.

Dạ Sờ Hiền, Tà Y Y, La Tử Ân và Khâu Thiết Hàn bốn người ngồi trên ghế, nhìn chăm chú màn hình lớn. Dạ Sờ Hiền mở miệng:

-Giám đốc Tần, chúng tôi cần một lời giải thích cho việc này.

Người đàn ông trong màn hình đang chăm chú đọc tài liệu, nghe nói liền ngẩng đầu.

-Cậu Sờ Hiền, tôi không hiểu lắm ý của cậu.

-Bộ máy của AL-003 bị hư hỏng nặng. Không phải trong hợp đồng đã ghi rõ bảo đảm an toàn cho robot sao? -Dạ Sờ Hiền kiên nhẫn.

Người đàn ông bên kia đóng tập tài liệu lại.

-Chẳng lẽ robot của cậu là một đồng sắt sao? Một chút phòng ngự cũng không có?

Gân xanh trên trán Dạ Sờ Hiền giật giật. Anh thật sự bất mãn. Nhưng trước khi anh nói, Tà Y Y đã lên tiếng:

-Giám đốc Tần, ông không thể nói vậy được. Hợp đồng đã ghi rõ rằng AL-003 là robot giao tiếp rồi, không có khả năng phòng ngự. Và phía công ty đã giao ước sẽ phụ trách bảo vệ nếu muốn khảo nghiệm bên ngoài. Dựa theo pháp luật, chúng tôi hoàn toàn có thể hủy hợp đồng và yêu cầu bồi thường.

Giám đốc Tần bên kia sắc mặt khê đổi. Nếu để đám người này rút hợp đồng, vậy cái được không bù nổi cái mất rồi. Vì thế, thái độ của ông cũng thay đổi.

-Bình tĩnh đã. Chúng tôi nhất định sẽ chỉnh sửa lại vấn đề này. Báo cáo tháng này của AL-003 cũng đã có, nếu như thật sự tốt, vậy không cần khảo nghiệm nữa rồi. Các cậu biết đấy, hiện tại công ty đang chuẩn bị đưa ra sản phẩm mới, thế nên không chú ý tới vấn đề này. Tôi sẽ chú ý hơn.

-Chú ý? -La Tử Ân không thêm nề nang khinh thường nhìn tới -Đội ông chú ý có phải AL-003 của chúng tôi đã thành đồng sắt vụn rồi không? Đừng tưởng chúng tôi không nhìn ra, ông vốn không để tâm tới AL-003.

Giám đốc Tần liền đổi sắc mặt.

*tg: thiệt là không có cái bình luận nào luôn đó hả? Chờ oi ta mất niềm tin vào cuộc sống rồi nè. Tình yêu của ta đang lụi tàn đó, các bảo bảo. Nếu các nàng còn theo dõi, làm ơn cho ta chút hơi để ta biết đi, đừng bắt ta chờ đợi trong vô vọng mà oa oa T.T

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Máu bát quái lại nổi lên rồi

Trên màn hình, người đàn ông sắc mặt lập tức đổi. Ông gượng cười.

-Sao cậu có thể nói thế? Đây chẳng qua là một chút sơ xuất...

-Đù rồi đây, giám đốc Tần. -Dạ Sở Hiên lên tiếng -Chúng tôi rất bất mãn việc công ty mấy hôm trước tự tiện đổi người quản lý hợp đồng. Chúng tôi yêu cầu đổi lại như cũ. Nếu bên phía công ty không đồng ý, vậy chúng tôi sẵn sàng trả chi phí cho việc đưa ra tòa yêu cầu hủy hợp đồng. Và chúng tôi cũng có yêu cầu bồi thường cho những vi phạm của công ty. Tôi muốn trong vòng tuần tới, chúng ta có thể gặp mặt nhau và nói rõ vấn đề này.

-Cậu Sở Hiên, chuyện này không thể nói trong ngày một ngày hai được. Cậu biết đấy, công ty đang nghiên cứu sản phẩm mới...

-Chúng tôi có tham gia nghiên cứu sản phẩm này. -Khâu Thiết Hàn đẩy kính mắt. -Và chúng tôi có thể thông cảm cho công ty. Nhưng việc này đã tới giới hạn của chúng tôi. Ông biết đấy, AL-003 là sản phẩm vượt trội, ngang bằng với sự xuất hiện của NR-001 của năm đó. Việc để nó làm sản phẩm của công ty sẽ mang đến nhiều lợi nhuận.

-Tôi biết, tôi biết...

Giám đốc Tần lấy khăn lau mồ hôi. Nếu không phải do giám đốc Lưu phải lo cho sản phẩm phía bên kia, cũng không tới lượt ông ta quản lý cái hợp đồng này. Nhưng mà xem ra, chỉ có giám đốc Lưu mới có đủ tín nhiệm của đám người này để quản lý hợp đồng. Ông cũng không muốn vướng vào việc của đám người trẻ tuổi bốc đồng này.

-Việc này tôi không thể tự giải quyết được. Cậu biết mà, còn phải xin lệnh của cấp trên.

-Tôi có thể thông cảm. -Dạ Sở Hiên gật đầu -Vì vậy tôi hy vọng trước khi phía trên công ty gửi xuống công văn đổi lại người quản lý hợp đồng, chúng ta có thể gặp mặt bàn bạc một chút.

-Cái này...

Cái này không phải nói ông nhất định sẽ bị đổi sao?

-Ông không có thời gian?

Giám đốc Tần thờ dãi.

-Tôi sẽ sắp xếp lịch. Còn về hợp đồng, tôi sẽ trình báo cho tổng giám đốc. Về sau có thông tin gì, vậy tôi sẽ liên lạc. Trong tuần này nhất định sẽ giải quyết cho các cậu.

-Được. Cảm ơn ông, giám đốc Tần.

Khâu Thiết Hàn vươn tay tắt máy liên lạc. La Tử Ân vươn vai.

-Việc này chắc đã xử lý xong?

Dạ Sở Hiên trầm ngâm.

-Xem ra thời gian tới phải cẩn trọng. Người bên KM nhất định có tính toán sẵn.

-Cũng không làm gì được họ -Khâu Thiết Hàn lau kính mắt rồi đeo lại -nếu họ có sẵn kế hoạch. Tốt nhất bây giờ nên chữa trị cho Tiểu Kỳ đã.

Dạ Sở Hiên gật đầu. Anh đứng dậy đi ra ngoài. Dù có thế nào, anh cũng phải bảo vệ cô. Cả thế giới này, anh cũng chỉ còn có cô là người thân ruột thịt, anh không thể để cô có việc gì.

Dạ Sở Kỳ tỉnh lại, bởi tiếng máy tính bên tai. Cô ngồi dậy, nhũn mảy vì cơn đau đầu. Cô vừa định đưa tay xoa trán, liền bị vướng phải một đồng dây điện. Phía bên kia, Tà Y Y đang đi qua đi lại.

Tà Y Y tốt nghiệp trường đại học sinh học, chuyên nghiên cứu các loài sinh vật. Nhưng qua những năm này tại trong nhóm nghiên cứu, cô đã học được không ít điều về máy móc. Vì thế có một số việc cô vẫn lo được, kể cả việc quản lý hệ điều hành. Vì quản lý hệ điều hành không quá khó, nhất là khi có sự trợ giúp của siêu robot DP-002. Hơn nữa, các nghiên cứu về virus của Lã Phí Diễm cũng rất có tác dụng phá các hệ thống xâm nhập. Việc quản lý hệ điều hành của Dạ Sở Kỳ nhờ đó, trở thành việc quan sát hành động mà thôi.

Do thế, Tả Y Y bất giác trở thành người trông coi Dạ Sở Kỳ, cũng rất thân với cô. Dù sao thì cả nhà cũng chỉ có 2 người là nữ, thân thiết cũng không lạ.

-Y Y... -Dạ Sở Kỳ mở miệng yếu ớt gọi.

-Tiểu Kỳ? Em dậy rồi?

Tả Y Y đỡ Dạ Sở Kỳ ngồi dậy. Hiện tại Dạ Sở Kỳ đã không cần sợ dây điện, vì thế giữa một đồng dây cô vẫn bình thản. Còn Tả Y Y... Vẫn là cẩn thận không để bị điện giật chết rồi.

-Anh Hai đâu ạ?

Dạ Sở Kỳ nhìn quanh quất. Mọi lần anh rất thường xuyên ở trong phòng thí nghiệm cơ mà!?

-Anh ấy vừa ra ngoài. Em thấy thế nào?

Dạ Sở Kỳ thử cử động, cẩn thận không để vướng phải đồng dây điện bên người.

-Cử động rất tốt ạ. Còn lại thì hình như cũng không có gì khác lạ.

Tả Y Y gật đầu.

-Không có vấn đề là được rồi.

Dạ Sở Kỳ tròn mắt không hiểu. Tả Y Y cười.

-Chủ yếu chỉ là nâng cấp các hệ thống sạc và bình năng lượng của em thôi.

-Ồ... -Dạ Sở Kỳ gật đầu, và giật nhẹ mấy sợi dây trên mình -Vậy bao giờ thì tháo mấy cái này ra được ạ?

-Cái đó phải hỏi Sở Hiền rồi. Nhưng mà chỉ là nhập dữ liệu thôi, bao giờ anh ấy về rồi sẽ tháo ra cho em.

Tả Y Y đứng dậy lại gần máy tính điều hành. Cô chăm chú quan sát, và gõ gõ gì đó.

-Đã lưu dữ liệu rồi. Chị gọi cho Sở Hiền hỏi thử nhé?

-Thôi chị ạ. Cứ để anh ấy làm xong việc đã.

-Ừ. Mà em muốn ăn gì không? Trong tủ lạnh có kem...

Tả Y Y thấy mắt Dạ Sở Kỳ sáng lên thì bỏ dở câu nói. Cô cười lắc đầu.

-Sở Hiền bỏ kem trong tủ lạnh là một quyết định đúng đắn.

Nói rồi cô đi ra ngoài. Dạ Sở Kỳ nghiêng đầu qua một chút, khớp cổ phát ra tiếng máy nhỏ êm tai. Cô thấy có cái gì đó ở đây nha. Máu bắt quái lại nổi lên rồi đây...

-Có kem trong tủ lạnh đấy tiểu Kỳ. Nhưng mà giữa một đồng dây điện thì vẫn nên dùng thứ khác đi. Có nho khô, em ăn không?

Dạ Sở Kỳ gật gù đầu. Tả Y Y đưa hộp nho khô màu đỏ cho cô, cô cầm lấy nhìn một hồi. Rõ ràng nho tươi rất đỏ, nhưng mà khô thì lại thành màu đỏ nâu chán mắt. Hay thật ha!

Nhìn một hồi Dạ Sở Kỳ mở hộp nho khô ra ăn. Tả Y Y kéo ghế ngồi cạnh cô, làm gì đó. Cô lén lén nhìn qua, đánh giá. Tả Y Y không xinh đẹp, nhưng rất dễ nhìn, chỉ cần chăm chút cho bản thân một chút thì nhất định không thua kém ai. Cô có khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, lúc trước có đeo kính nhìn càng đáng yêu hơn, nhưng do công việc bận rộn nên cô bỏ kính đi để khỏi vướng rồi.

Nhìn Tả Y Y một hồi, Dạ Sở Kỳ cuối cùng không nhịn được hỏi:

-Y Y, chị thích anh Hai đúng không?

Tả Y Y giật mình, nhận thức được câu hỏi khuôn mặt nhỏ liền đỏ ửng.

-Tự nhiên em lại hỏi thế?

Dạ Sở Kỳ cười đắc ý.

-Em biết mà, chị nhất định là thích anh Hai! Anh Hai đẹp trai như vậy, lại tốt bụng, còn rất biết quan tâm người khác nữa, chị không thích mới là lạ. Nhưng mà, anh Hai ngốc lắm, lâu vậy vẫn không biết. Em là em sớm đã nghĩ ngờ rồi.

Tà Y Y càng nghe mặt càng đỏ. Con bé này, lại bắt quái!

*tg: các nàng ừ một tiếng cho ta biết đi mà. Ta thực buồn. Thời gian này có lăm đấy, ta đều ra chap rất nhiều rồi a...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Căn bản chẳng biết gì

Nhìn Tà Y Y mặt mảy đỏ như quả... Từ từ, gọi là quả gì ấy nhỉ? Quả màu đỏ... À, đỏ như quả nho. Dạ Sở Kỳ cười khúc khích, lại ăn thêm một miếng nho khô.

-Chị thấy em nói đúng không?

Tà Y Y im lặng. Dạ Sở Kỳ định đánh vai Tà Y Y một cái, chợt nhớ cả người vương đầy dây điện, đành thôi. Cô bủn môi.

-Anh Hai đã thế, chị lại thế này, bao giờ thì em có chị dâu?

Mặt Tà Y Y càng đỏ. Dạ Sở Kỳ giờ giọng khuyên nhủ:

-Em nói này nhé, anh Hai em...

Dạ Sở Kỳ đột nhiên im bặt. Cô cúi đầu lặng đi.

Bởi vì cô có biết gì đâu!

Dạ Sở Kỳ đúng là anh Hai cô, cô vẫn gọi anh là "anh Hai", nhưng căn bản cô chẳng biết gì về anh cả. Nghĩ tới đây cô bỗng thấy túi thân ghê gớm. Cô với anh mang chung dòng máu, cô là em ruột của anh, nhưng thực tế, em gái của anh đã chết, còn cô thì sống tạm bợ ở thân thể này chờ qua từng ngày tuổi thọ của mình. Cô căn bản không có người thân ở cái thế giới này...

"Nếu anh biết mình không phải em gái anh thì sẽ thế nào nhỉ?". Dạ Sở Kỳ đột nhiên nghĩ vậy. Rồi cô lắc đầu xua tan ý nghĩ vớ vẩn. Dù sao thì em gái anh cũng đã chết, cô có thể thay cô ấy tiếp tục sống và làm những điều cô ấy chưa kịp làm. Vậy không phải đều rất tốt sao?

-Anh Hai em là một tên cuồng em gái. -Dạ Sở Kỳ thì thầm, và cô biết cô đang nói quá -Rõ ràng là em đã bệnh tới như thế, mà anh ấy còn cố cứu em..

Dạ Sở Kỳ có thể nhớ rõ những dòng ký ức cuối cùng của kí chủ, đặc biệt nhớ rõ, giống như nó từng xảy ra với cô vậy. Từng cơn đau đớn vật vã, mỗi cảm giác yếu ớt, hay nỗi khát khao, có khi chỉ là một ánh mắt, và thậm chí là từng giây đồng hồ chạy, cô đều nhớ. Những thứ ký ức đó, giống như bản năng của một người gần cái chết mà cẩn thận lưu giữ lại trong trí não, để giờ đây cô cảm nhận những giây phút đó. Cô có thể thấy được, kí chủ yêu thế giới này, mong muốn được sống tới mức độ nào. Trong mắt cô ấy, mọi thứ đều rất đẹp. Cô ấy có thể cảm thông với mọi thứ xấu xa trên thế gian, vì chúng đã sống và tồn tại để làm được điều đó, vì mọi thứ đều có lý do và cô ấy hiểu được lý do ấy. Cô ấy là một cô gái đơn giản.

Dạ Sở Kỳ biết những gì đang xảy ra quanh sự tồn tại của cô. Nhiều lúc cô nhìn thấy Dạ Sở Kỳ thức đêm trong phòng nghiên cứu, Khâu Thiết Hàn thì hai mắt thâm quầng. Cô còn thấy La Tử Ân phát điên mắng người vì một tập tài liệu mà cô nghe anh nói là một cái hộp đồng vô lý về cô. Cô thậm chí, còn đọc được những bài viết của các nhân viên làm việc trong tổng công ty KM than phiền về cô như một sản phẩm có yêu cầu sử dụng quá cao trong máy của Lưu Giai Từ. Những lúc hết năng lượng, cô còn thấy mình thật phiền phức.

Dạ Sở Kỳ đều biết những thứ phát sinh từ sự tồn tại của cô, nhưng cô vẫn luôn im lặng. Đến tận bây giờ, khi suy nghĩ cô thật sự không đáng để họ làm thế xuất hiện, cô mới không thể tiếp tục lặng thinh như không có gì. Cô căn bản không phải người họ muốn cứu, càng không phải người mà họ yêu thương. Cô đang nhận những thứ không thuộc về mình, ích kỷ giữ lấy mà trơ mắt nhìn bọn họ làm ra những điều đáng lẽ không cần thiết.

-Anh Hai không cho em biết, nhưng chắc chắn là có gì đó phía sau những ngày em chạy nhảy. -Dạ Sở Kỳ không biết cô từ khi nào đã rơi nước mắt -Anh ấy không nói cho em, cũng không ai nói cho em. Em sống trong sự bảo bọc của mọi người, như một robot. Em trân trọng điều đó, trân trọng sự yêu thương của mọi người. Nhưng mà đồng thời em cũng vô cùng chán ghét. Chính bản thân em đáng lẽ ra đã chết, nhưng lại mang đến thật nhiều, thật nhiều phiền phức. Mỗi ngày đều có vấn đề, mỗi ngày đều có việc phải làm liên quan tới em. Mà em chỉ có thể ngây ngô chạy nhảy, một chút giúp đỡ đều không có. Nhiều lúc, cuộc sống của em cứ như một con búp bê, ngày ngày ở trong nhà nhìn ra ngoài thế giới đang vận động và phát triển.

Bên ngoài phòng nghiên cứu, một cánh tay vươn tới muốn mở cửa, nhưng vì những câu nói của Dạ Sở Kỳ mà lại thôi.

-Em không ghét anh Hai. Lúc em nhận thức mình còn sống, em rất vui. Trong mắt em anh Hai luôn là người tốt nhất, vĩ đại nhất. -Dạ Sở Kỳ đang nói tới cả người anh kiếp trước với sự sùng bái -Nhưng mà thời gian trôi qua, em mới cảm thấy, đi ngược với tự nhiên là không tốt. Em đã gây ra nhiều phiền phức không đáng có. Em..

Dạ Sờ Kỳ giật giật ngón tay, cũng không lau nước mắt. Cô cố kìm nén lại tiếng khóc, như sợ mình trở nên yếu đuối. Ánh mắt Tà Y Y từ sững sờ rồi trở nên dịu dàng, đưa tay lau nước mắt cho Dạ Sờ Kỳ, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

-Tiểu Kỳ à, đi ngược tự nhiên không phải là không tốt. Nếu như không có em, không có AL-003, vậy thì bọn chị sẽ đi trên những con đường song song sẽ không gặp nhau, cũng sẽ không có những lúc vui vẻ. Mọi người(*) đều sẽ không được nhìn thấy nhau, khi đó mọi thứ sẽ như bình thường, đi qua thật buồn tẻ. Vì thế giới luôn vận động và phát triển, vì thế nhất định sẽ có lúc có thứ đột phá giữa những thứ tầm thường. Sự tồn tại của em là niềm vui của Sờ Hiên cũng như mọi người, mà trong mắt người khác đều không cảm nhận được. Cuộc sống không chỉ là một đường thẳng, đôi lúc cần rẽ ngang để tìm kiếm một thứ quan trọng dù phải chấp nhận nhiều cái giá khác. Em hiểu không?

(*)Mọi người ở đây là chỉ nhóm nghiên cứu chứ không phải là "mọi người" thông dụng chỉ xã hội nhá các nàng.

Từ trong phòng nghiên cứu vang ra tiếng khóc nức. Người bên ngoài vẫn giữ nguyên tư thế định mở cửa, một chút cũng không nhúc nhích.

-Sờ Hiên...

Dạ Sờ Hiên thở ra một hơi, cũng không rõ là có phải thở dài hay không. Anh quay lưng.

-Từ Ân, cậu nói xem ngay từ đầu có phải tôi đã sai?

*tg: ngựa tay lại ụp lung tung.v

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Người anh tuyệt vời nhất?

La Từ Ân vỗ vai Dạ Sờ Hiên, an ủi:

-Người anh em, tôi từ nhỏ đã thân với cậu, những suy nghĩ của cậu chẳng lẽ còn không biết? Đừng tự trách. Tiểu Kỳ cũng nói con bé không ghét cậu. Nó chẳng qua là tự trách mình gây ra phiền phức mà thôi. Mọi việc an ổn lại, khi đó những suy nghĩ đó của con bé cũng sẽ biến mất.

-Tôi biết. -Dạ Sờ Hiên vỗ nhẹ bàn tay La Từ Ân đang đặt trên vai mình -Ngay từ đầu tôi đã biết tiểu Kỳ sẽ có những suy nghĩ đó. Con bé rất hay nghĩ nhiều, và thường lo cho người khác hơn bản thân. Nó từng dành hơn mười năm để nằm trong bệnh viện, vì thế nó trân trọng những người quanh nó, dù chỉ gặp qua một lần.

Phía sau còn có "trước khi nó phải buông ra tất cả.", nhưng Dạ Sờ Hiên đã nuốt những lời này xuống. Anh không muốn nhớ lại những lúc cô yếu ớt nằm trên giường bệnh. Lúc đó niềm vui của cô đơn giản chỉ là một quyển sách điện tử anh tiện tay mua mà chính anh cũng không biết cô đã đọc hay chưa. Cô vui vì một viên kẹo nhỏ mà lâu lắm mới được ăn, hay đơn giản là có một con bọ nhỏ bay vào phòng bệnh và đậu ở đâu đó. Cô vui, chỉ vì có một bông hoa nở cạnh cửa sổ, và vui vì những suy nghĩ linh tinh lúc một mình. Cô vui vì những điều đơn giản đến kỳ lạ. Bởi vì cô sợ sau này không thể nhìn thấy những thứ đó.

Cô luôn cười mỗi khi anh tới, và hỏi han những điều nhỏ nhặt. Những ngày bệnh trở nặng, dù rằng rất mệt cô vẫn ép bản thân nở nụ cười đón anh và nói những thứ vớ vẩn. Ngay cả lúc cô mất đi ý thức và đi dần vào cõi chết, cô cũng không hề làm phiền anh. Cô nằm trong phòng bệnh, như đang ngủ. Mà lúc đó, bác sĩ đều đã lắc đầu thương cảm. Anh chưa từng nhận được bất cứ cuộc điện thoại nào của cô, từ bé đến giờ. Cho dù cô phải chịu đựng cơn đau, hay là những cuộc điều trị, hoặc là cô gặp khó khăn, cô vẫn chưa từng gọi cho anh mà luôn tự chịu đựng. Những lúc anh thấy cô, luôn là lúc cô cười. Ngay cả khi anh nghe tin của bác sĩ và vội vã chạy tới, nhìn thấy khuôn mặt cô tái nhợt nằm trên giường bệnh với hơi thở yếu ớt, cô vẫn vô thức mà khuôn mặt mỉm cười đón anh. Và tất cả những điều đó luôn làm anh thấy khó chịu. Anh biết cô không muốn làm phiền anh, vì anh phải lo toan cho cuộc sống của hai anh em sau khi ba mẹ mất đi vào trước khi cô bệnh một khoảng thời gian ngắn. Nhưng mọi thứ cô làm đều khiến anh cảm thấy rối rắm. Đôi khi rảnh rỗi, anh lại mong cô gọi điện làm phiền mình, hay chỉ là nhắn cho anh một tin hỏi anh xong việc hay chưa. Mà cô cứ như vậy không tìm không phôi lãng lãng nằm trong phòng bệnh mà đợi anh đến, không một lời hỏi thúc.

Từ đó đến giờ, cô luôn im lặng như thế, luôn đứng sau anh, như một cô em gái ngoan ngoãn. Với cô anh luôn đúng. Nhưng điều đó luôn khiến anh đau lòng.

-Điểm này tôi có thể thừa nhận. Con bé giống cậu. Nếu đã chuẩn bị sẵn tinh thần, vậy thì đừng để mọi sự chuẩn bị trở nên vô ích. Mọi thứ sẽ ổn thôi.

Dạ Sờ Hiên gật đầu. Anh biết chứ. Anh biết là những suy nghĩ đó của cô rồi sẽ biến mất, nhưng vẫn tránh không được cảm thấy đau lòng. Cô luôn tự nhận lỗi về mình, khiến nhiều lúc anh thậm chí còn hy vọng cô sẽ ghét anh. Nhưng mà, cô vẫn luôn như thế, luôn đứng sau ủng hộ anh, cho anh cảm giác của gia đình, để anh biết phía sau anh vẫn có người chờ anh về nhà...

Dạ Sờ Hiên quay lưng đi khỏi mà không vào phòng nghiên cứu. Phía bên trong phòng phát ra những tiếng khóc nức...

Dạ Sờ Kỳ khóc đến mệt mỏi, cuối cùng là ngủ quên lúc nào không hay. Cô cũng không biết mình rốt cuộc làm sao lại ngủ, nhưng lúc cô tỉnh dậy đã là sáng sớm, đồng hồ báo thức vẫn chưa kịp kêu. Cô nhìn qua ngày tháng trên tờ lịch điện tử, đứng dậy. Hôm nay cô phải đến lớp.

Dạ Sờ Kỳ nghỉ mất một tuần. Vì phải nâng cấp hệ thống nên tốn khá nhiều thời gian. Cô cũng không rõ phía trường học nhận được lý do xin nghỉ gì nữa. Mà, chắc cũng chỉ là bệnh thôi.

-Anh Hai, chào buổi sáng! -Dạ Sờ Kỳ vui vẻ chạy từ trên phòng xuống.

Dạ Sờ Hiên quay qua, cười một tiếng như thường.

-Sao hôm nay em dậy sớm thế?

-Em muốn vào bếp mà.

Sáu người sống lưng cứng đờ. Dạ Sờ Kỳ cười cười.

-Em đùa thôi. Không phải NR-001 đã ở trong bếp rồi sao?

Mấy người gượng cười, cũng không nói gì. Dạ Sờ Kỳ rất vui vẻ chạy vào bếp.

-NR-001, cơm trưa hôm nay có gì thế?

Dạ Sờ Hiên nhìn theo cô, đầy mắt đầy phiền muộn. Anh hy vọng cô có thể sớm loại bỏ những suy nghĩ tiêu cực.

Dạ Sờ Kỳ theo NR-001 mang đồ ăn ra, kéo ghế ngồi xuống. Cô đột nhiên vỗ một cái xuống bàn.

-Đứng rồi! Còn vấn...

-Của em

Dạ Sờ Hiên ngắt lời Dạ Sờ Kỳ, ném quả bóng máy sáng lên từng hồi ánh sáng đỏ cho cô. Anh lắc đầu. Cô còn khiến anh lo nhiều. Mà vậy cũng tốt...

-Đứng rồi tiểu Kỳ, hôm trước em rốt cuộc là ở đâu về vậy? Làm sao mà để mất cả vấn lứt không?

Không nhắc thì thôi, nhắc tới Dạ Sờ Kỳ lại bức mình. Cô tự nhiên lại bị ăn đòn oan, báo hại phải mất một tuần nâng cấp. Bây giờ lên trường mà gặp lại tên Hạ Cảnh Dực đó, xem cô làm gì hắn!

-Em ở nhà bạn.

Dạ Sờ Kỳ tìm đại một cái cớ. Cô lên đưa mắt nhìn Dạ Sờ Hiên, thấy anh không phản ứng mới âm thầm thở phào.

Dạ Sờ Hiên nhú mày. Dạ Sờ Kỳ không biết nói dối. Lầy trí thông minh của anh thừa biết Dạ Sờ Kỳ không nói thật, nói gì tới việc cái bộ dạng vụng về che giấu đồ đang tỏ cáo cô. Bạn cô thì việc gì lại không gọi về nhà giúp chứ? Anh đang nghi ngờ một người...

Dạ Sờ Kỳ nhìn đồng hồ rồi vội vã ăn sau đó chạy đi.

-Em đi học đây!

-Đi cẩn thận! -Tà Y Y gọi với theo.

-Vâng! -Dạ Sờ Kỳ tranh thủ đáp lại.

Còn chưa ai ăn gì. Dạ Sờ Hiên buông đũa. Anh thờ dãi cầm ly nước uống một hơi hết sạch. Tà Y Y nhìn anh.

-Hôm qua tiểu Kỳ nói anh đều nghe thấy hết rồi?

Dạ Sờ Hiên hơi chần chừ, nhưng vẫn gật đầu. Tà Y Y cười.

-Con bé sùng bái anh lắm, anh giống như tín ngưỡng của nó vậy. Trong mắt nó anh là người anh tuyệt vời nhất.

Dạ Sờ Hiên gật đầu. Đúng là tuyệt vời nhất, đến mức độ cô tự cho rằng sự sống của bản thân gây ảnh hưởng đến điều tuyệt vời đó. Anh mong cô đừng đem anh đặt lên cao như thế.

Nếu hôm qua không phải Tà Y Y sợ có việc gì nên tắt nguồn rồi chạy đi tìm anh, vậy thì cũng không biết cái gì sẽ xảy ra tiếp theo nữa. Cuộc đời anh có

hiều thứ quan trọng, nhưng cô là quan trọng nhất, là thứ tuyệt đối không thể mất, như một quả cầu thủy tinh mong manh dễ vỡ cần được nâng niu.

*tg: chap này nhầm cực.v Ta chẳng biết tại sao viết viết lại ra chap này, nhưng mà đúng nhầm. Ta là ta chịu rồi đây, tốc độ ra chap này ta theo không nổi, đành chịu thôi. Aizz...!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Thật không biết nghe lời

Hôm nay không biết vì lý do gì, Vũ Anh Anh lại không cùng Dạ Sở Kỳ ăn trưa. Cô đành tự mình mang hộp cơm ra chỗ ghế ngồi ăn một mình.

Lâu rồi mới ngồi ăn trưa một mình mà không có tiếng nói cười riu rít của Vũ Anh Anh bên cạnh, cô cảm thấy rất cô đơn. Hóa ra, cảm giác cô đơn rất đáng sợ.

Dạ Sở Kỳ đang buồn rầu, liền thấy có người đi tới. Cô ngẩng đầu, phát hiện ra đó là Hạ Cảnh Dục.

- Ăn một mình sao?

Dạ Sở Kỳ thờ ơ không đáp. Cô còn chưa hết tức đâu. Vì hần công khai theo đuổi cô, thành ra hại cô lại bị đánh. Cô chưa giải quyết hần, vậy là đã quá sức nhân từ.

- Em nghỉ một tuần? - Hạ Cảnh Dục ngồi xuống bên cạnh Dạ Sở Kỳ.

Hạ Cảnh Dục cảm thấy thái độ của Dạ Sở Kỳ hôm nay có gì đó không đúng, nhũn mảy. Cô lại như không nghe không thấy không biết bỏ lơ hần. Hần bất đắc dĩ vô đầu, không hiểu nổi tại sao cô lại đột nhiên lơ hần.

- Em thích bông hoa tôi đặt trong ngăn tủ của em mỗi ngày chứ?

Dạ Sở Kỳ cau. Cái bông hoa đó, bị đem truyền ra toàn trường rồi. Bây giờ ai mà không biết nam thần lãnh ngạo Hạ Cảnh Dục lại làm một cái việc hết sức sến súa là mỗi ngày đều đặt vào ngăn tủ của "búp bê thủy tinh" một bông hoa chứ? Đã vậy, còn mỗi ngày một loại hoa khác nhau. Tính tới hôm nay, chính là được hơn một tháng rồi. Đã tới hơn năm mươi bông hoa rồi đây!

- Đừng có bỏ hoa nữa, tôi vứt hết rồi. - Dạ Sở Kỳ lãnh đạm, vì bức tức không thể tiếp tục im lặng nên mới nói.

Hạ Cảnh Dục phì cười. Vứt? Cô có vứt? Không phải tất cả cô đều cẩn thận cắm vào bình nhỏ đặt trong lớp học sao? Hần thấy cô rất khó chịu mỗi lần nhận được hoa, nhưng không bao giờ đổ tội lên chúng. Có lẽ là do không nỡ, thế nên cô mới giữ lại. Hần biết thế, nên mới tặng hoa. Nếu như hần bỏ thứ linh tinh gì khác, có khi cô không chỉ vứt mà còn nghiền nát cho đỡ tức ấy chứ.

- Tôi không biết em lại vứt hết đây.

Động tác ăn của Dạ Sở Kỳ hơi khựng lại, nhưng vẫn tiếp tục như không có gì. Cô phải bình tĩnh, cứ mặc kệ hần.

Hạ Cảnh Dục bị người đẹp bỏ lơ, cảm thấy thật oan uổng. Hần đã làm gì đâu? Không phải một tuần trước cô còn ở nhà hần cùng hần cãi nhau rất "thân mật" à? Hần còn nghĩ đó là đã thành công bước đầu rồi đây!

- Anh Dục!

Hạ Cảnh Dục ngẩng đầu nhìn, còn Dạ Sở Kỳ chẳng buồn quan tâm. Liên quan gì đến cô? Cô có quen hần sao? Có quen bạn hần sao? Đều không có quen nha!

Người mới đến là Ninh Diễm Kiều và Diệp Thường Lạc.

Sắc mặt của Hạ Cảnh Dục từ một tên lãng tử đang tán gái hóa thành lãnh đạm thờ ơ, đưa mắt nhìn lên. Ninh Diễm Kiều và Diệp Thường Lạc hai người này hôm nay lại cùng nhau đến...

- Kiều Kiều, mặt em bị sao vậy?

Hạ Cảnh Dục hoàn toàn không chú ý đến lời gọi của Diệp Thường Lạc, chỉ đưa chủ ý đến Ninh Diễm Kiều. Ninh Diễm Kiều đưa tay sờ mặt mình, đáy mắt che giấu chút buồn mà cười hiền.

-Không sao, chỉ là chút vấn đề thôi.

Hạ Cảnh Dực cũng không nói gì thêm. Dạ Sờ Kỳ ngồi bên cạnh đang cố sức giảm đi cảm giác tồn tại của mình, cũng vừa ăn xong bữa trưa. Cô đem hộp cơm gói lại trong cái khăn, đáng về chuẩn bị nhường chỗ. Cô vừa định đứng lên đi, vừa ngẩng đầu lên liền thấy ánh mắt độc ác của Diệp Thường Lạc.

Tại sao bé không làm gì mà cũng bị dính đạn vậy?

Dạ Sờ Kỳ sắc mặt hơi đỏ, giọng cười với Diệp Thường Lạc một cái, vội vã mang hộp cơm muốn chạy. Nhưng mà, cô vừa đứng dậy, liền một bàn tay kéo lại.

-Em muốn đi đâu?

Dạ Sờ Kỳ trước tiên là ngẩn ra, sau đó phát cáu mà gân xanh trên trán giật giật. Đây là muốn hại chết cô rồi đấy hả? Đừng tưởng cô hiền nhá!

Dạ Sờ Kỳ hít vào một hơi, một chút cũng không thể bình tĩnh.

-Anh điên à? Tôi đi đâu liên quan gì đến anh? Anh lấy tư cách gì để quản tôi hả? Thả! Tôi! Ra!

Dạ Sờ Kỳ nói rất lớn tiếng, vì vậy chỗ này dù ít người nhưng cũng liền thu hút được tới hơn một trăm con mắt. Hạ Cảnh Dực nhú mày một cái, rồi hần liền bình thân đáp:

-Em là của tôi.

Của hần? Dạ Sờ Kỳ kêu gào trong lòng. Cô đã nói là không phải của hần rồi mà! Cô đánh! Nhất định phải đánh chết tên điên này!

Dạ Sờ Kỳ rất cố giữ bình tĩnh, nhưng mà giữ không nổi. Cô cố giật tay ra khỏi tay hần, nhưng lại không được. Cô bực rồi đấy...!

-Buông ra! Đây, anh nghe thấy không đấy? Đây!

Hạ Cảnh Dực dùng thêm chút lực, không chịu buông lỏng ra. Hần cười nhìn cô nhóc đang vùng vẫy muốn thoát khỏi tay hần. Hần đột nhiên kéo cô lại.

-Mau buông ra! Buông... Á!

Dạ Sờ Kỳ bị Hạ Cảnh Dực kéo lại, tất nhiên là ngã xuống. Hần kéo cô vào lòng, động tác cực kì ái muội.

Dạ Sờ Kỳ đột nhiên bị kéo ngã, nhất thời ngơ ngác. Nhận ra tình hình, mặt cô liền đỏ. Nhìn cô tưởng như có hơi nước bốc lên luôn rồi.

Mọi người có mặt đều trở mắt, cảm bọn họ đều muốn rớt xuống đất luôn rồi. Họ vừa thấy cái gì đây? Nam thần lãnh ngạo cường thế ôm người đẹp? Cái cảnh bong bóng màu hồng bay lung tung thế này là sao? Có ai muốn giải thích gì không?

Dạ Sờ Kỳ vùng vẫy. Chơi vậy là không được, ở đây còn rất đông người đó!

Hạ Cảnh Dực phì cười với bộ dạng xù lông của con mèo nhỏ trong lòng, tay siết chặt eo cô không buông. Mặt cô lúc này so với quả nho còn đỏ hơn, nóng đến mức độ sắp bị luộc chín không ngừng vùng vẫy. Hần cười gian, thì thảo bên tai cô:

-Em đã chịu thua chưa?

Dạ Sờ Kỳ đang túm quần muốn thoát ra không để ý mấy gậy đầu. Liền đó cô nhận ra cái gì sai, liền liều mạng lắc đầu.

-Anh đừng có điên, không buông ra là tôi đánh chết anh!

Hạ Cảnh Dực lại không coi đó là thật, cười một tiếng. Dạ Sờ Kỳ cáu thật, liền cấu tay hần, chân dẫm chân hần thật mạnh, đầu còn nghiêng ra phía sau đập vào trán hần. Dù cô có đau thật, nhưng mà hần cũng thả cô ra. Cô vội vã ôm hộp cơm bỏ chạy.

Hạ Cảnh Dực đưa tay xoa trán, cười nhìn theo cô nhóc đang bỏ chạy.

-Cô nhóc này, thật không biết nghe lời.

Liền sau đó, hiệu ứng màu hồng biến mất theo thân ảnh Dạ Sờ Kỳ. Hạ Cảnh Dực sắc mặt thoáng chốc âm lãnh lướt qua những người có mặt. Trông hần như Thần chết đang đòi mạng.

-Vừa rồi có ai thấy gì không?

Giọng của Hạ Cảnh Dực đầy đe dọa, tựa hồ nếu ai nói có sẽ lập tức bỏ mạng dưới tay hần. Mọi người vội lắc đầu.

-Vừa rồi xảy ra cái gì?

-Cái gì cũng không có xảy ra!

Hạ Cảnh Dực hài lòng gật đầu, sau đó bộ dạng liền trở về làm nam thần lãnh ngạo, lười biếng dựa lưng sau ghế.

-Anh Dực... -Diệp Thường Lạc lại rụt rè lên tiếng.

*tg: chap này thật là sến súa. Ta không hiểu ta viết kiểu gì ra chap này a. Ta nói, sau này tuyệt đối không viết kiểu này, quá tốn chất xám rồi. Mà chap này nhảm không thua gì chap trước, nội dung đều vớ vẩn. Ta là ta cạn kiệt tinh thần rồi, chắc phải chậm lại cái tiến trình này quế!!!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Điểm

Hạ Cảnh Dực thờ ơ đưa mắt nhìn qua.

-Có việc gì?

Bị ánh mắt lạnh lùng của Hạ Cảnh Dực quét qua, Diệp Thường Lạc rung mình một cái rụt rè đáp:

-Không có gì, chỉ là muốn tìm anh ăn trưa cùng thôi.

-Tôi không ăn trưa.

-Bỏ bữa không tốt cho sức khỏe.

-Cảm ơn đã quan tâm, tôi không sao.

Diệp Thường Lạc cắn môi. Hạ Cảnh Dực lại đem cô ta bỏ qua, nhìn về phía Ninh Diễm Kiều.

-Kiều Kiều, em tới đây làm gì?

Mất thấy Hạ Cảnh Dực không cần nhắc đến đã hỏi tới Ninh Diễm Kiều, Diệp Thường Lạc sắc mặt hơi đen. Còn Ninh Diễm Kiều nghe hần nhắc đến mình, rất tự nhiên đem Diệp Thường Lạc đẩy qua một bên đi tới gần hần ngồi.

-Em chỉ ghé qua thôi.

Hạ Cảnh Dực nhướn mày nhìn qua Diệp Thường Lạc. Cô ta thấy ánh mắt đó, ngẩn ra rồi lúng túng.

-VẬY... Nếu không thì em đi trước...

Hạ Cảnh Dực nhìn theo đến tận khi Diệp Thường Lạc đi mất mới quay qua Ninh Diễm Kiều.

-Kiều Kiều, sao em lại đánh nhau nữa?

-Do con ả đó đánh. -Ninh Diễm Kiều tức giận -Lần sau em sẽ dẫn người của em qua, nhất định đánh đến chết cô ta thì thôi!

Hạ Cảnh Dực bắt đầu đi lác đác.

-Em xem hình tượng của em đã đen đến mức nào mà còn muốn đi đánh người? Bây giờ em có bị đánh cũng không ai bênh vực cho em.

Ninh Diễm Kiều khinh thường bĩu môi. Cô lấy giọng châm biếm mà nói:

-Tình trạng của em bây giờ, có làm gì cũng đều là "càng tỏ càng đen" mà thôi. Em cũng chẳng việc gì phải sống cho vừa mắt đám người đó.

Hạ Cảnh Dực không nói gì. Hần cũng giống cô, không muốn sống theo kiểu phải giả tạo để làm vừa mắt người khác. Có lẽ vì vậy cả hai khá hợp nhau.

Hai người ngồi im lặng một hồi, Ninh Diễm Kiều mới lên tiếng:

-Anh quên chị ấy rồi?

Đáy mắt Hạ Cảnh Dực xuất hiện một vết sáng, sau đó chìm vào âm đậm.

-Cô ấy là tiểu Kỳ.

-Làm sao anh biết được? Chẳng qua là có chút giống mà thôi. -Phản ứng của Ninh Diễm Kiều không gay gắt, mà đầy thương cảm. -Anh đừng u mê nữa. Chuyện năm đó anh rõ ràng đã tận mắt...

-Đừng nói...

Ninh Diễm Kiều im lặng, nhưng chốc lát lại tiếp tục nói.

-Anh không thể trốn tránh mãi được.

Hạ Cảnh Dực cắn môi, mày nhíu chặt, tay siết lại và ánh mắt đầy muộn phiền. Hắn vẫn không tin, năm năm trước cô thật sự đã chết. Hắn vẫn luôn cho người tìm kiếm. Mà cô thì...

Dạ Sở Kỳ bỏ chạy một hồi, cuối cùng đi ra tận sân sau trường. Chỗ này có cả một khu rừng lớn, là nơi điều hoà không khí và có rất ít người đến.

Dạ Sở Kỳ mặt đỏ ửng, nấp sau một thân cây. Vừa rồi là cái gì thế? Tên khốn đó vừa mới làm gì?

Aaaaaaaaa!!! Tại sao cô lại để hắn ăn đậu hũ rồi?!

Một người rất ít tiếp xúc với người khác như Dạ Sở Kỳ, phải nói rất là bảo thủ. Đừng nói là ôm như thế, đến nắm tay cô cũng chưa từng nắm tay ai nữa là...!

-Ôi chết tiệt!!!

Dạ Sở Kỳ vò đầu bứt tai, sau một lát liền bình tĩnh lại. Được rồi, lần sau cô gặp, nếu không đánh tên đó cô không phải Dạ Sở Kỳ!

-Anh đợi đó. Không đánh anh đến mức bê bết, tôi làm con gái anh!

Dạ Sở Kỳ chửi rủa một hồi, liền chú ý thấy phía ngoài có người tìm mình. Cô liền lẩn mò đi ra.

-Anh Anh!

Thấy Dạ Sở Kỳ, Vũ Anh Anh liền chạy lại. Nhìn trên nhìn dưới một hồi, cô cười gian với ánh mắt ám muội.

-Người đẹp à, mình chạy tới liền thấy cậu với người nào đó vừa mới...

Mặt Dạ Sở Kỳ lại đỏ lên. Cô đánh Vũ Anh Anh một cái.

-Không cho cậu nói!

Vũ Anh Anh cười mấy tiếng, liền đem Dạ Sở Kỳ trêu chọc. Một hồi sau mới đi vào chuyện chính.

-Đừng rồi Sở Kỳ, sắp tới lớp mình có thể sẽ đi đến /Thị Trấn Xanh/, cậu muốn đi không?

-/Thị Trấn Xanh/? -Dạ Sở Kỳ tròn mắt.

-Ừ. Nghe nói đó là nơi giống với Trái Đất cũ nhất. Mình cũng chưa tới đó bao giờ, nhưng nghe nói rất đẹp. Lá cây ở đó có màu xanh lục, rồi mùa thu sẽ có màu vàng. Hình như đồ vật ở đó đều một màu, không đa dạng như thường thấy, còn có nhiều động vật khác với bình thường ở đây. Nghe nói đều là đồ vật mà hơn một thiên niên kỷ trước tổ tiên của chúng ta mang theo mà phát triển đến bây giờ.

-Có nơi như vậy? -Dạ Sở Kỳ ngạc nhiên.

-Ừ. Có rất nhiều người sống ở đó. Trên cả thế giới đó là nơi yên bình nhất. Bên ngoài đấu đá thế nào, cũng không ai đụng tới nơi này. Dù sao cũng là nơi tưởng nhớ gốc rễ của con người...

-Gốc rễ con người...

Dạ Sở Kỳ trầm mặc. Trái Đất... Cô vốn là người của Trái Đất, cô hiểu rất rõ nơi đó. Nếu có thể lại "nhìn thấy Trái Đất" một lần nữa, vậy đi một chuyến cũng đáng. Cô chung quy, vẫn còn yêu nơi đó.

-Mình muốn đi...!

-Biết ngay mà! -Vũ Anh Anh reo lên -Ngay đến Sở Kỳ cũng muốn đi, vậy lớp mình không ai phản đối nữa rồi.

Khỏe miệng Dạ Sờ Kỳ giật giật. Không tới mức đó chứ...?

-Mà không phải là còn phải đi học sao? Đi chơi gì chứ?

Vũ Anh Anh nhìn qua Dạ Sờ Kỳ.

-Sao cậu cứ như là đồ ngốc vậy hả? Giống như chưa từng đến trường vậy! Có điểm rồi, sắp nghỉ hè rồi đó cô à!

Dạ Sờ Kỳ cười trừ. Cô làm sao biết được, tháng tám lại đi nghỉ hè!

-Minh không chú ý...

-Thôi thôi, còn nói với cậu mấy cái này thì mình là đồ ngốc! Mình dẫn cậu đi xem điểm, đến mình cũng chưa xem vì lúc đó chen lấn đông quá.

Dạ Sờ Kỳ gật đầu, để mặc Vũ Anh Anh kéo mình tới bảng điểm.

Bảng điểm vẫn như thường thấy tận dụng máy tính, thông tin điểm được chiếu lên bằng hình ảo. Nhưng đây giống như là viết lên vậy, dùng tay dò cũng không che được. Vừa lúc hai người tới thì bảng điểm không có nhiều người. Vũ Anh Anh đưa ngón tay dò tìm tên của mình.

-Vũ Anh Anh... Vũ Anh Anh... Để xem nào...

Trong lúc Vũ Anh Anh dò điểm, Dạ Sờ Kỳ cũng tranh thủ tìm tên của mình. Nhưng mà, cô hoàn toàn không biết được cái bảng điểm này là sắp xếp kiểu gì, mò mẫm mãi vẫn không thấy tên.

-Sờ Kỳ à mình đứng thứ 47 toàn khối S đấy! -Vũ Anh Anh nhảy cẫng lên, ôm lấy Dạ Sờ Kỳ.

Dạ Sờ Kỳ cười hi.

-Tốt quá rồi.

Vũ Anh Anh lẫn lộn trong niềm vui một hồi, mở miệng hỏi:

-Vậy còn cậu?

-Mình chưa tìm ra. -Dạ Sờ Kỳ cười trừ.

-Đến chán với cậu!

Vũ Anh Anh bĩu môi, ngón tay lại dò tìm trên bảng điểm. Một hồi sau, cả người cô cứng đờ, quay qua Dạ Sờ Kỳ.

-Sờ Kỳ à, cậu quá sức thần kỳ rồi! Cậu biết cậu đã làm được cái gì không hả?

*tg: Ta lại tự đào mồ chôn mình!!! Ta là ta đã xong rồi đấy! Vô cmm vọng rồi! Nói chung là ta chỉ muốn nói ta đang buồn thôi, các nàng đừng để ý đi. Kệ ta đi, ta tự kiêu ời. Bye!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Lại làm ra phiền phức

Dạ Sờ Kỳ ló ngó không hiểu gì, đứng trơ ra mặc cho Vũ Anh Anh lác vai mình đến chóng mặt.

-Dạ Sờ Kỳ, cậu quá giỏi rồi! O này!

Dạ Sờ Kỳ gượng cười, bộ mặt viết rõ ba chữ "không hiểu gì". Vũ Anh Anh thờ dài, ngón tay chỉ Lên một cái tên trên bảng điểm.

Vậy mà lại đứng thứ 5 toàn khối!

Dạ Sờ Kỳ đúng là có hack bộ máy chủ trên trang lưu trữ đề thi của trường. Vì đều sử dụng mạng máy tính nên bộ máy bậc cao như cô hoàn toàn có khả năng không dấu vết đem kết quả chép qua bài thi của mình. Cô không muốn bị nghi ngờ, cũng có chút áy náy mình ăn gian nên đều không có chép gì

nhieu, chọn đại một phần mà chép. Cô chỉ cần không bị quá thấp điểm. Có điều...

Vậy mà cũng chép được tới vị trí thứ năm! Cô đây là may mắn hay xui xẻo đây hả?

-Minh chỉ may mắn thôi.

Đúng là may mắn đấy. Nếu không phải cô hack vào bộ phận lưu giữ thông tin được, vậy đảm bảo cô đứng đầu từ dưới lên toàn trường. Cô căn bản không có kiến thức của tương lai, vì nó quá cao siêu có được không?

Nhưng Vũ Anh Anh lại không cho rằng Dạ Sở Kỳ nói thật, về mặt không tin tưởng bừa bãi một cái. Cô nắm tay Dạ Sở Kỳ kéo ra ngoài.

-Minh nói, cậu thật sự quá sức hiền rồi. Nhìn xem cách cậu làm bài thi, liền một chút cũng không có khổ sở. Nếu cậu làm đề thi, vậy không phải sẽ đứng đầu khối sao?

Dạ Sở Kỳ gượng cười từ chối cho ý kiến. Cô thật không biết phối hợp rồi, vậy mà lại để người ta nhìn ra sơ hở. Lần sau phải cẩn thận rồi.

-Cậu ăn chưa?

Dạ Sở Kỳ gật gù đầu mấy cái, như một đứa trẻ ngoan ngoãn.

-Tốt! Vào lớp thôi!

Rồi Vũ Anh Anh cũng không nói gì thêm, lôi Dạ Sở Kỳ đi vào lớp. Mà cô nhóc nào đó cứ vậy ngỡ ngàng để cô lôi đi, bộ mặt hiện rõ còn đang không hiểu vì sao lại vào lớp.

Dạ Sở Kỳ hôm trước cực kỳ vui vẻ. Vừa cách đây mấy hôm, lớp cô đã thống nhất đi đến /Thị Trấn Xanh/ rồi. Cô háo hức đến mức độ hận không thể mọc cánh bay luôn tới đó, cả ngày không ngồi yên nổi.

Nhưng mà cô lại đang rất ư rủ. Lý do? Chính là lúc cô hớn hờ khoe với cả nhà thì liền vấp phải sự phản đối!

Dựa vào! Cô lại không được đi đấy!

Dạ Sở Kỳ buồn đến mức độ thờ thần cả ngày, ai hỏi cũng ngỡ ngàng, có người tới cũng không biết. Nói cô như người mất hồn, cũng không sai chút nào.

Dạ Sở Kỳ biết em gái ham chơi đang rất muốn đi, đầu đầu không thôi. Đừng nói là tận /Thị Trấn Xanh/ cách đây cả ngàn km, dù là /Vùng Đáy Biển/ rất gần Thành Phố Khởi Nguyên/, đặc biệt là khu số 8 nơi anh sống, anh cũng không muốn để cô đi. Tới cả /Khu Bầu Trời/ trên kia, chỉ tốn 5 phút đi vắn lướt không anh cũng rất không yên tâm rồi. Quan trọng là, dù anh có cho cô đi, cô cũng không thể đi được. Cô tới đó, nếu hết năng lượng hay gặp vấn đề gì thì có mà trời mới biết cái gì sẽ xảy ra.

Mặc dù anh đã cải tiến bộ máy của cô, cũng không an tâm được!

Nói chung là cứ vậy qua được duy nhất một ngày, Dạ Sở Kỳ cuối cùng cũng đầu hàng trước bộ dạng trời đất sắp sập xuống của Dạ Sở Kỳ. Anh căn bản không nở nhìn cái bộ dạng đó của cô. Đừng nói là một ngày, một tiếng anh cũng chịu không nổi. Cũng may anh còn lý trí, cầm cự đến hôm sau, tới tận sáng khi thấy cô bơ phờ như thể là vừa làm một việc hết sức tốn sức.

Anh thua triệt để!

Tính tổng cộng, Dạ Sở Kỳ từ lúc phản đối tới lúc đồng ý chỉ được có 12 giờ đồng hồ. Đó là tính 8 cả tiếng buổi đêm để ngủ nữa, dù anh có trần trọc gần cả đêm. Và kết quả cũng dễ đoán, cô được đi đến /Thị Trấn Xanh/.

Nhưng mà, như phía trên đã nói thì Dạ Sở Kỳ đang rất buồn. Cô cực kỳ ân hận cái bộ mặt mất hồn của mình. Cô chẳng qua không cẩn thận để mình thối ra một chút mà thôi, kết quả lại khiến Dạ Sở Kỳ đồng ý cho cô đi. Cô rõ ràng cố tỏ ra không có gì, vậy mà không biết chỉ số skill quan sát của anh cao bao nhiêu lại nhìn ra được cô đang buồn. Kết quả phòng nghiên cứu sáng đèn đến mấy đêm.

Dạ Sở Kỳ cho phép Dạ Sở Kỳ đi, nhưng mà không cho cô đi với lớp. Cả nhóm nghiên cứu thống nhất cái gì đó, cuối cùng là làm ra bộ sặc thu gọn lại. Thế là cả nhóm cộng thêm 2 robot NR-001 và DP-002 đi theo Dạ Sở Kỳ tới /Thị Trấn Xanh/. Cô sớm báo là không cần đi ngay sau khi anh đồng ý cho cô đi, nhưng mà anh căn bản không để ý, lao luôn vào việc nghiên cứu.

Dạ Sở Kỳ ngồi trong phòng hồi tưởng xong, liền đập đầu xuống bàn, hận không thể đem đầu mình đập cho chết được. Cô thật muốn đánh chết chính mình mà. Sớm biết vậy, cô liền không nói gì với anh, ngoan ngoãn ở nhà. Cô vậy mà lại quên mất mình là robot.

Mặc dù đã cải tiến bộ sặc đến mức độ dùng được rất lâu rồi, nhưng mà chuyến đi còn kéo dài hơn nữa. Một tháng! Chính là một tháng đấy! Một tháng có 48 ngày!

Bây giờ còn chưa hiện đại đến mức độ có tồn tại con robot dạng người nào một tháng không cần sạc đâu. Ngay cả đám robot dạng người sử dụng năng lượng mặt trời cũng phải bảo trì hàng tháng đấy!

Cô lại muốn bắt khả thi vắc cái xác nửa robot này đi du lịch!

Giờ thì tốt rồi...

-Tiểu Kỳ, lại làm gì nữa đây?

Dạ Sở Kỳ quay qua, lao tới ôm lấy Tã Y Y vừa mới bước ra từ nhà tắm.

-Chị Y Y, em lại làm ra phiền phức rồi. Chị nói xem bây giờ phải làm sao đây?

Dạ Sở Kỳ khóc rống, ôm chân Tã Y Y. Tã Y Y cũng đau đầu không thôi, xoa trán. Cô cũng chẳng biết đám đàn ông kia nghĩ gì, mấy ngày liền thức đêm chế tạo. Ngay cả La Tử Ân không rảnh mấy mớ cũng thức đêm cùng mấy người kia, làm chân chạy việc đi qua đi lại. Giờ tới đây, liền lăn ra ngủ cả rồi.

Cô theo không nổi logic của bọn người này!

Còn may, có cô tinh táo trông nom Dạ Sở Kỳ. Nếu cô mà cũng lao vào làm như thế, khẳng định Dạ Sở Kỳ sẽ loạn luôn rồi. Nhìn xem cái người đang ôm chân cô mà khóc om sòm là đủ biết!

-Bình tĩnh nào tiểu Kỳ.

Dạ Sở Kỳ vẫn "oa oa" khóc. Tã Y Y vỗ vai an ủi.

-Sớm muộn gì bọn họ cũng phải làm cái máy này thôi, chẳng qua là có động lực tăng tốc làm sớm ấy mà.

Tã Y Y dỗ một hồi, cuối cùng phải đem kem ra dụ dỗ thì Dạ Sở Kỳ mới thôi khóc.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Nhớ

Qua ngày hôm sau Dạ Sở Kỳ mới rời khỏi nhà nghỉ. Hôm nay cô tập hợp với lớp, hoàn toàn không hề có ý định sẽ đi một mình. Nhờ đó, Tã Y Y có thể yên tâm ở lại nhà nghỉ, lo cho đám người ngủ không còn biết trời đất gì nữa kia.

Việc Dạ Sở Kỳ đi riêng đã gây ra các ý kiến trái chiều nhau, cũng có nhiều phần tử từ việc này mà ghét cô. Cô không quản được họ, cũng không chú ý nhiều nên căn bản việc này không khiến cô phiền lòng. Ngày đầu tiên, cả lớp được đi đến tòa tháp Mặt Trời để quan sát cả thị trấn.

Tháp Mặt Trời là tòa tháp cao nhất /Thị Trấn Xanh/, đứng từ tầng quan sát ở trên cùng có thể nhìn thấy cả thị trấn.

Để trải nghiệm và hòa hợp với nơi này, lớp đã mua và mặc những trang phục theo phong cách của thế kỷ XXVI. Thời điểm này thời trang không có nhiều thay đổi so với thế kỷ XXI, có lẽ là do hứng thú "trở về nguyên dạng". Nghe nói thời đại này chủ yếu là trang phục năng động, chú trọng đến đơn giản và phong cách cái tôi của giới trẻ. Và phong cách mới lạ này khiến những người trẻ tuổi của tương lai này rất thích thú, và cảm thấy mới lạ.

Đi quanh cái hành tinh này, chắc chỉ có nơi này là có loại trang phục này. Nó làm Dạ Sở Kỳ hoài niệm.

-Lá cây ở đây có màu xanh do chất diệp lục đó. -Vũ Anh Anh nói -Mình vừa biết được.

Dạ Sở Kỳ và Vũ Anh Anh đang ở một chỗ khá khuất của đài quan sát, rất vắng người. Vì cô muốn yên tĩnh nên Vũ Anh Anh mới mò ra chỗ này. Hai người nói chuyện, Vũ Anh Anh liền khoe hiểu biết. Dạ Sở Kỳ nghe cũng chỉ gượng cười, gật đầu một cái. Mấy thứ kiến thức phổ thông này, cô rành quá rồi. Nghĩ sao vậy? Cô vốn là ở Trái Đất cũ đấy!!!

-Sao cậu có vẻ không hứng thú gì cả vậy hả? -Vũ Anh Anh nghiêm mặt -Không cho phép cậu mang cái bộ mặt đó!

Dạ Sở Kỳ cười một tiếng, lại thôi. Hứng thú? Cô chỉ có thương cảm mà thôi.

Rõ ràng là cô rất rõ nơi này...

Vũ Anh Anh nhìn Dạ Sở Kỳ, buồn chán chạy đi mất. Dạ Sở Kỳ cũng không muốn làm phiền Vũ Anh Anh chạy nhảy, nên không đi theo. Cô nhìn xuống phía dưới.

Rất đẹp!

Cái tên /Thị Trần Xanh/ không điều chút nào. Nơi này trồng rất nhiều cây xanh, một màu xanh rất thuận mắt. Các công trình kiến trúc cầu kỳ cũng đều có kết hợp cây xanh, tất cả đều làm người ta khoan khoái dễ chịu. Khác xa so với thế giới đầy màu sắc và hiện đại, nơi này rất tách biệt. Không chỉ riêng về cây cối và động vật của Trái Đất cũ, các công trình ở đây đều có màu sắc tươi sáng, gần gũi với tự nhiên, phối hợp rất xuất sắc làm sự nhân tạo ở đây mang một nét bình dị rất hợp với sự tự nhiên theo đúng phong cách gọi là gốc rễ con người. Các thiết bị ở đây cũng dừng lại ở khoảng thế kỷ XXVI, tuy đã lạc hậu, nhưng ít ai cảm thấy khó chịu. Mọi thứ ở đây diễn ra đều không có tranh đấu, rất bình yên.

Dạ Sở Kỳ đưa tay vuốt ve một chiếc lá của chậu cây bên cạnh, ánh mắt dịu dàng. Trái Đất... Cô trước kia chưa từng nghĩ sẽ có ngày cô rời khỏi đó, nhưng bất tri bất giác lại ở một nơi khác sống thật lâu rồi...

-Không biết ở nhà bố mẹ và anh chị đang làm gì...

Dạ Sở Kỳ không biết mình đã khóc. Cô không phải người không tim không phổi. Trước cô không buồn, không phải là không nhớ, mà chỉ là cô cất giấu sau những điều kì lạ của thế giới mới. Bây giờ, nhìn lại cảnh thân thuộc này, nỗi nhớ lại trỗi dậy. Gia đình, rồi bạn bè, cô có biết bao nhiêu thứ chưa làm xong, cuối cùng là vô lý chết đi mà sống thay người khác, còn làm một người không nên sống.

Dạ Sở Kỳ đưa tay vung về lau nước mắt, nhưng cô lau mãi mà nước mắt vẫn chẳng thể khô. Cuối cùng cô cúi đầu khóc nức nở.

Dạ Sở Kỳ khóc một hồi, không biết qua bao lâu mới bình tĩnh lại. Sau đó cô lại thút thít, chốc chốc lại nấc lên, muốn dừng cũng chẳng thể dừng được.

-Sao thế?

Một giọng nói trầm ấm vang lên, sau đó Dạ Sở Kỳ liền cảm thấy dưới chân có cảm giác mềm mại. Cô liền nhìn xuống, phát hiện ra một cục bông tròn trắng mềm mại đang cạ vào chân cô.

-Bạch Ngân...?

Dạ Sở Kỳ nghi ngờ, không vội bế Bạch Ngân mà đưa mắt nhìn phía trước. Đó đúng là Hạ Cảnh Dục. Hắn mặc đồ khá đơn giản. Phong cách /Thị Trần Xanh/ không mang tính tương lai lại vô cùng phù hợp với hắn. Áo thun và quần jeans với giày thể thao, một sự kết hợp đơn giản rất hợp mắt. Trên cổ hắn còn đeo theo một cái máy chụp hình nhỏ.

-Anh đây à?

Phản ứng của Dạ Sở Kỳ lại khá hồ hững, đến cô cũng tự cảm thấy ngạc nhiên. Cô cúi xuống ôm Bạch Ngân, sau đó đưa tay lau những giọt nước mắt còn sót lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn.

-Sao lại khóc?

Hạ Cảnh Dục tiến lại gần chỗ Dạ Sở Kỳ, dựa lưng vào tường kính để quan sát. Dạ Sở Kỳ tay chống vào gờ tường, vuốt ve Bạch Ngân và ánh mắt đầy hoài niệm.

-Nhớ lại một số chuyện.

Đáy mắt Hạ Cảnh Dục xẹt qua một tia sáng rồi lặn mất. Hắn nhìn chăm chăm cô. Về mặt đó, rõ ràng là đang cố tỏ ra bình thản, cố nuốt ngược nước mắt. Việc gì phải thế?

Hạ Cảnh Dục không nói được những lời an ủi nhện trong cổ họng, nuốt ngược vào trong. Hắn lấy tư cách gì để nói? Cô căn bản không phải là của hắn.

Hai người đứng cạnh nhau, người thì không nói được, người thì không có gì để nói. Không khí gượng gạo, lắng xuống im lặng một chút suy tư.

-Anh sao lại ở đây? -Dạ Sở Kỳ hỏi?

-Tôi không thể sao? -Lời nói của Hạ Cảnh Dục mang ý cười.

Dạ Sở Kỳ không đáp lời. Cô thở dài một hơi.

-Anh đã bao giờ cảm thấy thế giới này rất vô vị không?

Đồng tử của Hạ Cảnh Dục co lại, trông chốc lát trái tim hắn đập mạnh đầy sợ hãi. Hắn nhìn qua cô, cố giữ giọng bình thường hỏi:

-Tại sao lại nói vậy?

Dạ Sở Kỳ cúi đầu, cười buồn. Cô nhìn cục bông trắng đang hướng thụ nằm ngoan ngoãn trong tay mình.

-Bởi vì thế giới rất vô vị. Muốn tới đâu chẳng thể tới, muốn về cũng chẳng thể về. Mà cứ mãi một chỗ, lại nhìn ra ai cũng giống ai, thế nào cũng chỉ có bản thân khác biệt.

*tg: đừng để ý khúc cuối, ta viết cho đủ 1200 từ thôi chứ chẳng có nghĩa gì đâu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Dưới gốc anh đào

-Bởi vì thế giới rất vô vị...

Hạ Cảnh Dực nhìn chăm chăm Dạ Sở Kỳ. Ánh mắt hần đầy nghi ngờ, cũng có nắm chắc, lại còn có đau thương.

Hắn hít vào lồng ngực một hơi khí, nắm tay Dạ Sở Kỳ kéo đi.

-Này, anh làm gì thế hả?

-Đừng ngó ngán đứng yên ở đây nữa, nếu nó làm em buồn.

Dạ Sở Kỳ cụp mắt, không biết nghĩ gì ngoan ngoãn ôm Bạch Ngân mặc cho hắn kéo đi. Hắn thấy cô chịu nghe lời, cười một tiếng dẫn cô đi. Hai người ra khỏi tháp Mặt Trời.

Dạ Sở Kỳ không hề thắc mắc là đang đi đâu, mắt chăm chú nhìn hai bên đường. Cảnh vừa lạ vừa quen làm trong lòng cô dâng lên xúc cảm mãnh liệt. Thay đổi nhiều quá, cô nhận ra cô đã là người của một thế giới khác rồi.

Mãi mãi không còn có tư cách trở về.

Cũng phải. Cô đã chấp nhận bản thân là Dạ Sở Kỳ, đã từ bỏ quá khứ rồi, cô không còn là cô của kiếp trước nữa. Đó chỉ là giấc mơ, còn bây giờ mới là hiện thực. Cô tự mình nghĩ nhiều rồi, tự mình làm mình đau...

Hạ Cảnh Dực dẫn Dạ Sở Kỳ đi một vòng quanh /Thị Trấn Xanh/. Dạ Sở Kỳ xem như nhìn qua một mặt của thị trấn, tâm trạng cũng tốt hơn. Cô đang nhìn những công trình cao thật cao uốn vòng thật công phu thì đột nhiên lại đi mất, chẳng thấy nhà nào nữa. Cô nhìn ra phía sau, liền thấy đã ra khỏi thị trấn.

-Khoan đã, tôi đi với lớp, không thể tự ý rời chỗ được!

-Lát tôi dẫn em về.

Hạ Cảnh Dực nói xong một câu, Dạ Sở Kỳ đành im lặng. Hắn dẫn cô qua đồng hoa, cuối cùng dừng lại trước một cái cây to.

Cái cây rất lớn, không biết đã bao nhiêu tuổi. Nó đầy những bông hoa màu hồng, gió thổi bay những cánh hoa.

-Hoa anh đào...

Nước mắt Dạ Sở Kỳ lại trào ra. Hoa anh đào... Cô vậy mà còn được thấy hoa anh đào...

Ở nhà của Dạ Sở Kỳ kiếp trước có trồng một cây anh đào, mỗi dịp năm mới cô lại thích cùng anh trai buộc lụa đỏ cầu may. Kiếp trước, mẹ cô cũng rất thích hoa anh đào. Đến thế giới này, cô không còn nhìn thấy loài cây này nữa, dù là tương tự cũng không có.

-Hoa anh đào...

Hạ Cảnh Dực sững sốt, rồi bộ mặt càng thêm nắm chắc. Hắn nhìn cô cười.

-Thế nào? Đẹp chứ?

-Ừm... Rất đẹp...!

Dạ Sở Kỳ đưa tay, một cánh hoa rơi vào tay cô. Cô không yêu hoa anh đào như mẹ, cô thích hoa hải đường. Nhưng hoa anh đào, lại khiến cô nhớ tới mẹ. Mẹ cô từng nói, nếu đem vài lụa đỏ buộc lên cành cây đào vào ngày đầu năm, nó sẽ mang may mắn đến. Bà hay dùng vài lụa đỏ, buộc tóc cho cô, hay gói quà. Bà nói rất thích màu đỏ, vì nó là màu của may mắn. Cô cũng thích màu đỏ, vì nó muôn vẻ. Mỗi lần tới mùa xuân, cô thường mang lụa đỏ buộc lên cây và cầu nguyện.

Mẹ cô mất năm cô mười tuổi.

Dạ Sờ Kỳ biết mình có nghĩ nhiều cũng không làm được gì, nhưng vẫn không ngăn được nỗi nhớ. Hoài niệm nhiều như vậy, vẫn là điều vô ích.

Hạ Cảnh Dực ngồi xuống thảm cỏ xanh, nhìn cánh hoa bay trong gió.

-Em thích chỗ này sao?

Dạ Sờ Kỳ hơi im lặng, rồi ngồi xuống bên cạnh hắn.

-Thích chứ. Ở đây rất thoải mái.

-Em thích cảnh vật ở đây?

Dạ Sờ Kỳ không đáp, Hạ Cảnh Dực cũng im lặng không nói. Không khí trở nên gượng gạo, nhưng còn may là có Bạch Ngân thỉnh thoảng lại kêu chút chút cải thiện tình hình. Hai người ngồi một lúc lâu, Dạ Sờ Kỳ đưa tay đánh vai Hạ Cảnh Dực, đánh rất mạnh.

-A! Em làm gì thế hả?

Hạ Cảnh Dực bị đánh bất ngờ, có chút bất mãn xoa xoa bên vai. Bỗng vào thể lực của hắn, cái sức lực mà cô cho là "mạnh" chẳng có nghĩa lý gì. Nhưng tự dưng lại bị đánh, hắn cảm thấy rất khó chịu. Mặc dù, bị cô đánh hắn có chút vui đấy...

Dạ Sờ Kỳ lại đưa tay đánh.

-Tôi phải đánh anh cho hả giận!

-...

Giận? Hắn có làm gì sai sao? Có làm cô giận sao? Hình như là không rồi. Hắn thấy vốn từ của hắn đột nhiên yếu kém ghê gớm.

-Tại sao em lại đánh tôi? -Hạ Cảnh Dực dờ khóc dờ cười nắm tay cô lại.

Hắn rõ ràng là tán gái đấy, sao lại bị ghét? Hắn thất bại rồi?

-Tại vì tôi đã từng nói nếu không đánh anh thì tôi sẽ không mang họ Dạ, sẽ làm con gái anh, thành Dạ Sờ Kỳ đấy. Tôi là người nói là làm. Sao? Giờ có để tôi đánh không?

Hạ Cảnh Dực bắt đầu đi buông tay. Cô mà thành con gái hắn, vậy "sự nghiệp" của hắn lại tàn luôn rồi.

-Được rồi, đánh đi.

Dạ Sờ Kỳ đánh đánh Hạ Cảnh Dực mấy cái. Bạch Ngân ngồi trong lòng cô nhìn cô đánh hắn, tròn mắt rồi chớp chớp. Nó chạy lại gần hắn, kêu chút chút thể hiện chiến tuyến của mình ở đâu mà đưa hai chi trước ra đánh cùng.

Một người một chó đánh một hồi, một mồi nằm luôn xuống cỏ. Bạch Ngân nhìn mấy cọng cỏ cọ cọ mũi mình, há miệng cắn mà nhai nhai.

-Đánh anh thật chán. -Dạ Sờ Kỳ nhắm mắt, mặt mày nhăn nhó than vãn.

-Sao thế? -Hạ Cảnh Dực đưa mắt nhìn.

Dạ Sờ Kỳ mở mắt, trừng mắt nhìn Hạ Cảnh Dực. Cô đột nhiên đứng dậy, đưa chân đá hắn.

-Anh xem tôi rõ ràng là đang đánh cục đá đấy. Đánh không có ích gì, vậy sao anh không nói? Hà? Cái đồ vô lương tâm! Anh có biết là đánh anh cũng rất đau tay không?

Hạ Cảnh Dực nhất thời không biết nói gì. Rõ ràng cô bức bối vì hắn không để cô đánh. Giờ cô đánh xong rồi, lại bắt bình hắn để cô đánh. Sao lại khó hiểu như vậy?

Dạ Sờ Kỳ bức bối, mặt mày đen một mảnh hậm hực từng bước bỏ đi. Bạch Ngân thấy cô đi, đồng cỏ non trong miệng cũng nhả ra, vội kêu chút chút chạy theo. Hạ Cảnh Dực cười một tiếng, đem nó bế lên. Nó bắt mắt kêu, hắn nói:

-Yên tâm, cô ấy sẽ quay lại.

Nói rồi hắn gờ năm ngón tay, chậm rãi thu lại từng ngón. Ngón cuối cùng vừa thu lại, cô đã đứng trước mặt hắn.

-Này, về... về đường nào? -Dạ Sờ Kỳ cúi thấp đầu xấu hổ -Tôi không biết đường...

Hạ Cảnh Dực phì cười, đưa tay xoa đầu cô, sau đó liền bế Bạch Ngân đi thẳng. Cô ngẩn ra, mặt đột nhiên đỏ(*). Cô nhìn về phía hắn, liền gào lên:

-Hạ Cảnh Dực! Cái tên điên này! Anh có biết anh vừa làm gì không hả? Tóc của tôi là để anh vò rồi à? Anh xem tôi là con nít sao? Anh mau đứng lại

cho tôi! Đây! Anh đứng lại đó!

Dạ Sờ Kỳ miệng mấp, chân nhanh chóng đuổi theo. Hạ Cảnh Dực đi phía trước bật cười, nhìn tay mình rồi bước nhanh. Phía sau hắn, cô đang vừa chạy theo vừa la mắng. Hắn nghe cô mắng lại thấy vui, cảm thấy bản thân có phải có vấn đề hay không. Cô bận rộn đuổi tới, liền đem Bạch Ngân trong vòng tay hắn giật lại.

(*) đồ này là đồ vì giận nha các nàng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Thỏ trắng nhỏ thật phiền phức!

Dạ Sờ Kỳ ôm Bạch Ngân. Tâm trạng của cô hiện tại không quá xấu nên tâm nhin cũng coi như là tươi sáng. Cô vui vẻ ngắm nhìn thị trấn, thích thú khi một con thỏ trắng lớn - một người đóng giả - tặng cô một quả bóng bay vì cô đã mua kem và vài thứ đồ lưu niệm của họ. Thật ra, là Hạ Cảnh Dực mua.

Cô ăn kem, và không quên mua vài củ cà rốt cho Bạch Ngân. Thú vị là, cô và nó rất hợp nhau. Mỗi thứ đồ nó thích, cô đều rất thích. Và những thứ đồ ấy Hạ Cảnh Dực đều mua sạch. Hắn cũng không biết mình rốt cuộc là vì cái gì mà mua mấy thứ đồ này. Chỉ vì cô nói thích?

Cuối cùng hai người cũng về tới tháp Mặt Trời.

-Bạch Ngân.

Hạ Cảnh Dực đưa tay ra trước mặt Dạ Sờ Kỳ. Cô luyến tiếc nhìn cục bông trắng nhỏ trong tay, vuốt ve một hồi mới trả lại. Bạch Ngân kêu lên không vui.

-Sau này lại tới tìm em.

Giọng điệu của Dạ Sờ Kỳ như đang dỗ dành trẻ con, Bạch Ngân nghe chỉ kêu lên một tiếng rồi nằm yên. Hạ Cảnh Dực cười một tiếng, đem đồng hồ kiểm tra qua một lần rồi đưa cho Dạ Sờ Kỳ. Hắn đưa tới gần một nửa số đồ trên tay, làm cô kinh ngạc.

-Đưa tôi làm gì?

-Cho em.

-Hả?!

Hạ Cảnh Dực không nói hai lời, một tay bế Bạch Ngân, một tay xách số đồ còn lại quay lưng đi mất. Dạ Sờ Kỳ ngo ngác đứng đó, một hồi sau vội vã chạy lên tầng quan sát của tháp Mặt Trời. Còn may, chưa có vấn đề gì...

Lúc Dạ Sờ Kỳ mang đồ về thì trời đã tối. Đám người Dạ Sờ Hiền cũng đã xem như ngủ chán chê rồi, từng người đi qua đi lại rất sống động.

-Anh Hai! -Dạ Sờ Kỳ vút mấy túi đồ qua một bên, lao tới ôm Dạ Sờ Hiền khóc ròng -Sau này không cho anh như vậy nữa!

Dạ Sờ Hiền thở dài. Anh không lẽ vừa mới đi thăm diêm vương sao? Chẳng qua là ngủ một giấc thôi mà...

-Kem trong tủ lạnh...

Dạ Sờ Kỳ vút anh trai qua một bên.

Dạ Sờ Hiền mặc dù đã biết trước em gái sẽ đem mình vút ra sau gáy, vẫn không khỏi cười khổ. Anh trai không bằng cây kem, là kem tốt hay anh không tốt đây?

Dạ Sờ Hiền nhìn đồng hồ mà NR-001 đang dọn. Anh lại gần nhìn xem.

-Đồ lưu niệm sao?

-Vâng ạ!

Dạ Sớ Kỳ đang ăn, nào có tâm trạng để ý đồng hồ đó. Cô cầm cây kem, chạy tới nhìn. Toàn đồ vớ vẩn, nhưng đều là thứ cô thích...

-Tên này cũng thật... -Dạ Sớ Kỳ lẩm bẩm.

Dạ Sớ Kỳ nhìn em gái nhà mình. Cô giờ chân đã đồng hồ, sau đó liền chạy xuống bếp.

-Em làm bữa tối nhé?

Rồi xong! Bữa tối...

Thỏ trắng nhỏ chạy lung tung, phía sau Hạ Cảnh Dục thờ ơ đi theo. Hắn vẫn ăn mặc theo phong cách /Thị Trấn Xanh/, đeo trên cổ một cái máy chụp hình nhỏ. Trên đường đi, thỉnh thoảng hắn lại chụp một bức hình, nhưng ánh mắt lại không rời khỏi con thỏ đang chạy loạn.

Đi theo Hạ Cảnh Dục là Ninh Diễm Kiều. Cũng phong cách này, nhưng nó không thoát khỏi sự phá cách ở cô. Cô đội lệch mũ, mắt nhìn chăm chăm Hạ Cảnh Dục đang đi phía trước.

Bạch Ngân đột nhiên kêu ầm cả lên, tai nhọn rung rung nhảy nhanh đi. Hạ Cảnh Dục nhú mày một cái, vội vã chạy theo. Ninh Diễm Kiều giật mình, ngạc nhiên đuổi theo.

Con thỏ băng qua đường.

Tìm Hạ Cảnh Dục muốn rơi ra luôn rồi. Con thỏ chạy lung tung giữa đường phố đầy xe. Vì ở /Thị Trấn Xanh/ không có đường trên không nên có rất ít xe bay trên trời, chủ yếu là đi dưới đất. Thế nên là, Bạch Ngân chạy lung tung ra đường thì...

Thế nhưng thỏ trắng nhỏ cũng qua đường an toàn.

Hạ Cảnh Dục thờ phào. Hắn cảm thấy mình hình như mất vài năm tuổi thọ luôn rồi. Cứ thế này thì hắn chắc không thấy lạ nổi khi con thỏ này đoán mệnh. Có điều, nó là của hắn nuôi đấy. Nếu là hắn nuôi, vậy thì tất nhiên phải khác tình huống bình thường. Nhưng sau này vẫn là nên dặn dò nó đừng chạy...

Mà khoan, con thỏ đâu rồi?

Hạ Cảnh Dục vỗ trán một cái, liền đi qua đường. Người ta nói, chủ nào tớ này thật không có sai chỗ nào. Hắn đi qua đường cũng giống hệt Bạch Ngân, căn bản không để ý tới xe trên đường.

Ninh Diễm Kiều lo cho con thỏ, cũng khen con thỏ biết tự đi qua đường. Nhưng thấy Hạ Cảnh Dục cũng dùng phương thức đó qua đường, liền cảm thấy khác hẳn. Cô liền chạy lên cây cầu qua đường dành cho người đi bộ, vội vã đuổi theo Hạ Cảnh Dục.

Hạ Cảnh Dục chạy quanh tìm thỏ trắng nhỏ. Hắn chịu thua rồi đấy, ở đây đông người như vậy, con thỏ lại nhỏ như thế...

"Chít chít"

Hạ Cảnh Dục quay lại phía vừa phát ra tiếng kêu. Ở đó có một đám đông. Hắn nhú mày chậm chạp lại gần.

Được rồi, hắn thừa biết con thỏ nào đó lại gây ra sự chú ý.

-Bạch Ngân.

Giọng của Hạ Cảnh Dục không nóng không lạnh, chỉ vừa đủ nghe. Nhưng mà, thỏ trắng nhỏ nào đó tai quá sức thính, vừa nghe thấy liền không thể giả ngơ, lông tơ dựng đứng cả lên. Nó vội vã chạy về phía hắn.

"Chít chít..."

Thỏ trắng nhỏ rũ hai tai xuống, bộ mặt hối lỗi. Hạ Cảnh Dục nghiêm khắc nhìn nó, cúi người bế lên sau đó liền muốn quay lưng đi thẳng. Bạch Ngân lại kêu lên, kéo tay hắn chỉ về phía đám người đang ngăn ra.

Đứng giữa đám đông là Dạ Sớ Kỳ đang ngơ ngác.

Dạ Sớ Kỳ ngăn ra một hồi, liền nhận ra thỏ trắng nhỏ đang bị bế đi, khuôn mặt nhỏ đầy thất vọng. Vừa lúc, Ninh Diễm Kiều đuổi tới.

-Anh Dục...!

Ninh Diễm Kiều bỏ dở câu nói khi thấy Dạ Sớ Kỳ. Cô nhăn mặt khó chịu, tay ôm lấy Bạch Ngân trong lòng Hạ Cảnh Dục. Bạch Ngân cũng không phản kháng, kêu mấy tiếng rồi lại nhìn qua Dạ Sớ Kỳ.

Dạ Sớ Kỳ dù sao cũng không có liên hệ gì với phía Hạ Cảnh Dục, liền quay lưng lẩn tránh vào đám đông. Một nam thần và một con thỏ, đủ khiến mấy

thiếu nữ chết ngất, Hạ Cảnh Dục thoát không nổi. Ninh Diễm Kiều vội ôm Bạch Ngân tránh xa khỏi đám người. Cách đó không xa, Dạ Sở Kỳ ủ rũ đứng một bên với Vũ Anh Anh.

Bạch Ngân sáng mắt kêu lên. Nó lại kêu lên "chít chít". Ninh Diễm Kiều nhú mồm.

Thỏ trắng nhỏ thật phiền phức!

Ánh mắt Ninh Diễm Kiều nhìn theo hướng nhìn của Bạch Ngân, liền thấy Dạ Sở Kỳ. Mà Dạ Sở Kỳ, cũng vừa lúc quay lại. Ánh mắt hai người chạm nhau...

*tg: Ta vô cùng thương tiếc báo tin là ta đã rơi vào bình cảnh và không thể moi được chữ nào ra để viết nữa. Ta đã thử viết, và kết quả là càng viết càng muốn drop. Đề không phải phá đi nguyên tắc và bảo đảm sự sống cho con gái ta, ta quyết định sẽ lặn. Ta lặn hơi lâu, nên các nàng thông cảm nếu không thấy ra chap nữa nhé. Ta hiện tại đã suy nguồn rồi. Bye!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Tặng quà

Ôi Bạch Ngân...!

Dạ Sở Kỳ than vãn. Thỏ trắng nhỏ đáng yêu của cô bị mang đi rồi...

"Chít chít!"

Dạ Sở Kỳ nghe tiếng kêu liền quay lại, vừa lúc chạm phải ánh mắt của Ninh Diễm Kiều. Hai người nhìn nhau một lúc lâu. Nhân vật quần chúng, Bạch Ngân và Vũ Anh Anh, có chút không dám chen giữa hai người này.

-Xin lỗi... -Dạ Sở Kỳ lên tiếng, cup mắt.

Ninh Diễm Kiều thu lại ánh mắt, về mặt thờ ơ.

-Có gì phải xin lỗi?

-Hôm đó... Cậu biết đấy, sức của tôi không có bao nhiêu, gọi người tới sẽ giúp được nhiều hơn. Tôi không phải muốn bỏ rơi cậu...

Dạ Sở Kỳ lúng túng, Ninh Diễm Kiều nhìn qua cười nhạt một tiếng, không hề để việc này vào mắt. Vũ Anh Anh nhú mồm một cái, đẩy tay Dạ Sở Kỳ. Dạ Sở Kỳ vỗ nhẹ vào tay Vũ Anh Anh.

-Thật ra, tôi cũng hiểu được đạo lý không có gì là không thể, chỉ là có muốn hay không mà thôi. Dù nói đi đâu thì cũng là tôi bỏ cậu lại, tôi tự thấy mình phải xin lỗi cậu. Thành thật xin lỗi.

Vũ Anh Anh không hiểu gì, kéo tay Dạ Sở Kỳ. Dạ Sở Kỳ cười hiền, lắc đầu ý nói không có gì. Không gian chìm vào im lặng. Một lúc lâu sau, Ninh Diễm Kiều mới lên tiếng. Ánh mắt cô nhìn về phía một ai đó đang mặt rất lạnh cũng không thể thoát khỏi đám đông.

-Cậu không làm gì sai. Dù sao thì chúng ta cũng không quen biết, cậu không việc gì phải giúp tôi. Anh Dục từng nói, cậu bị bệnh gì đó, tôi nghĩ cậu chắc chỉ là bất đắc dĩ. Tôi không có thói quen nghĩ xấu về người khác chỉ vì họ không giúp mình. Cậu biết đấy, con người ta sinh ra không phải để làm vừa lòng người khác.

Dạ Sở Kỳ gật đầu. Vũ Anh Anh nhìn cô, lại nhìn Ninh Diễm Kiều, cuối cùng không chịu nổi kêu lên:

-Tôi đang cần một lời giải thích đây!

Dạ Sở Kỳ và Ninh Diễm Kiều đồng thời nhìn qua Vũ Anh Anh. Bạch Ngân yếu ớt kêu "Chít!" một tiếng, miệng gặm móng vuốt nhỏ.

Dạ Sở Kỳ cười một tiếng, kéo tay Vũ Anh Anh. Vũ Anh Anh nhú mồm thì thầm:

-Mình không hiểu nổi cậu vì việc gì lại phải xin lỗi cô ta. Mình nói cậu biết, cô ta không phải loại người tốt lành gì đâu. Cả trường ai cũng đều biết "danh tiếng" của cô ta cao đến mức nào.

-Thật ra có những thứ chỉ nhìn bề ngoài thì không biết được. Mình đã tận mắt nhìn thấy, cô ấy chẳng qua là theo bản năng phản kháng lại khi ranh giới

chịu đựng đã bị vượt qua mà thôi.

Vũ Anh Anh lắc đầu khó hiểu. Ninh Diễm Kiều nhìn qua một quán coffee nhỏ bên đường, hất cằm nói với Dạ Sở Kỳ:

- Qua đó không?

Dạ Sở Kỳ chần chừ.

- Cậu muốn bế Bạch Ngân mà, đúng không?

Thỏ trắng nhỏ phụ họa kêu mấy tiếng. Ninh Diễm Kiều vuốt ve Bạch Ngân, mắt liếc qua một cái rồi đi trước. Dạ Sở Kỳ dứt khoát gật đầu, liền đem Vũ Anh Anh kéo chạy theo Ninh Diễm Kiều.

Phía xa xa, có ai đó mặt đen đến cực điểm vẫn không thể thoát khỏi đám người, trơ mắt nhìn Dạ Sở Kỳ vui vẻ chạy theo Ninh Diễm Kiều. Hẳn lại thua một người khác...

Ba người cùng một con thỏ trắng nhỏ, cực kỳ thu hút ánh nhìn. Từng người một đều xinh đẹp, cộng thêm động vật quý hiếm đáng yêu nằm ngoan ngoãn trong tay người đi trước.

Ba người đồng thời chọn một chỗ khuất, cách ly với người khác.

- Về bên ngoài xuất sắc cũng rất phiền phức.

Vũ Anh Anh cười, có vẻ thích thú với lời than thở của Ninh Diễm Kiều.

- Tôi không nằm trong đó, chủ yếu là hai người với con thỏ thôi.

Bạch Ngân tự hào vênh tai, móng vuốt nhỏ giơ lên. Ninh Diễm Kiều đặt nó xuống bàn, nó chạy về phía Dạ Sở Kỳ kêu chít chít.

- Bạch Ngân ngoan.

Ninh Diễm Kiều nhìn Dạ Sở Kỳ, lại nhìn Bạch Ngân. Về mặt cô đầy phiền muộn, đột nhiên lên tiếng:

- Cậu có biết tại sao Bạch Ngân thích cậu không?

Dạ Sở Kỳ ngẩng đầu nhìn Ninh Diễm Kiều, Bạch Ngân liếm tay cô.

- Bởi vì cậu giống một người. Mà suy nghĩ của anh Dục, cũng đơn giản như Bạch Ngân vậy.

Giống một người...

- Ai? - Vũ Anh Anh tò mò hỏi.

- Có nói cậu cũng không biết. Ninh Diễm Kiều chống tay, lơ đãng nhìn qua hướng khác.

- Vậy cậu nói ra làm gì? - Vũ Anh Anh nhún mày khó chịu.

Ninh Diễm Kiều không trả lời. Dạ Sở Kỳ vuốt ve Bạch Ngân, đôi mắt bạc nhìn vô định. Sâu thẳm trong trái tim cô, cô cảm thấy hụt hẫng. Nó giống như, rõ ràng đọc tên mình đoạt giải, nhưng cuối cùng là đọc nhầm tên.

Nhưng cô lại tự lừa mình, cho rằng chỉ là cảm thấy bất ngờ. Cô thờ dài mà chính bản thân cô cũng không biết.

- Tôi chẳng có gì với anh ta cả.

- Tôi chỉ tiện miệng nói thôi, cậu không cần nghĩ nhiều.

Dạ Sở Kỳ gật đầu tỏ vẻ mình hiểu. Thực tế, có gì dễ hiểu chứ? Cô thậm chí còn không biết rõ tình cảm của chính mình...

- Này, cậu với Hạ Cảnh Dục, rốt cuộc là có quan hệ gì? - Vũ Anh Anh hỏi.

- Quan hệ gì? - Ninh Diễm Kiều ngăn ra, rồi bất đắc dĩ cười - Tôi chỉ xem anh ấy là anh trai thôi. Giữa chúng tôi chỉ là tình cảm anh em.

- Ồ...

Ba người hết chuyện để nói, ngồi im lặng. Vừa lúc, có một người đi tới và ngồi xuống.

Hạ Cảnh Dục bộ dạng không tốt lắm, tóc hơi rối, quần áo cũng có chút xốc xếch. Hắn bực bội ngồi xuống, thầm nghĩ tự tiếp xúc với người khác là sai lầm lớn.

-Sao thế? -Dạ Sở Kỳ tròn mắt, chớp chớp.

Đến cả Ninh Diễm Kiều cũng thấy cô cực kỳ dễ thương nữa là Hạ Cảnh Dực. Hắn thấy mọi mặt mọi bức bối bay sạch.

-Không sao!

Ninh Diễm Kiều khinh thường liếc hắn một cái. Vũ Anh Anh bĩu môi, còn Dạ Sở Kỳ vẫn ngây ngô không hiểu, tròn mắt. Thở trắng nhỏ lại tỏ ra khinh thường ông chủ nhà nó, quay lưng đưa cái đuôi về phía hắn. Hắn thu vào mắt hành động này của nó, mặt đen thui.

Dạ Sở Kỳ đột nhiên kêu một tiếng.

-Đúng rồi, có cái này cho anh.

Dạ Sở Kỳ lục lọi trong cái túi lớn mang theo, lấy ra một cái thứ tròn tròn trắng trắng đưa hắn.

-Đây... -Hạ Cảnh Dực nhất thời nuốt không nổi cái bánh từ trên trời rơi xuống này, bị đập đến ngu luôn.

-Móc chìa khóa. -Dạ Sở Kỳ vui vẻ. -Cho anh đấy!

-Cho tôi?

-Ừ. -Dạ Sở Kỳ ngây ngô nói, như thể là điều tất nhiên.

-Sao lại cho tôi? -Hạ Cảnh Dực cũng không tin nổi cái xảy ra trước mắt.

-Thì hôm qua anh mua cho tôi đồ đó. Tôi đem làm thành cái này. Dù sao cũng là của anh muốn đồ, tôi làm thì tặng anh một cái cũng đâu có gì lạ. Nhìn này, tôi cũng có.

Dạ Sở Kỳ vui vẻ khoe đồ, nào biết ai đó "được sủng ái mà hoảng sợ", sắp bị cô dọa cho ngu luôn rồi.

*tg: trong giây phút truyện đạt tròn 4000 lượt đọc, ta tiếp tục đại đột tung hàng. Bản dự trữ đó các nàng, để đề phòng ta bị bỏ rơi. Có điều ta vui quá nên xả rồi T^T

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Kỳ đà cắn mũi

Dạ Sở Kỳ khoe con thỏ bằng bông xong, cũng không chú ý bộ dạng thất thố của Hạ Cảnh Dực cùng ánh mắt kỳ quái của Ninh Diễm Kiều liền tiếp tục lục lọi trong túi. Hạ Cảnh Dực cảm động tới độ muốn khóc tâm tình cũng đều muốn có.

Dạ Sở Kỳ lôi ra một đồng móc chìa khóa, dù khác nhau nhưng đều là thỏ trắng. Cô đưa Vũ Anh Anh hai cái, Ninh Diễm Kiều ba cái.

-Cho cậu.

Khuyến mãi một nụ cười tươi, Dạ Sở Kỳ đem móc chìa khóa nhét vào tay hai người. Vũ Anh Anh đứng đưa cái móc, bộ dạng chán nản.

-Lần thứ năm trong ngày cậu đưa cho mình rồi đấy. Nhà mình cũng không có nhiều chìa khóa như vậy.

Dạ Sở Kỳ cười trừ, Vũ Anh Anh bĩu môi. Ninh Diễm Kiều ngơ ngác, xong bật cười.

-Cái gì đây?

-Hôm qua mình lục lọi đồng đồ mang về, thấy vải nhung trắng có nhiều, nghĩ tới Bạch Ngân liền nghĩ không được lôi ra làm mấy cái này. -Dạ Sở Kỳ kích động trả lời trong khi vẫn lục lọi trong túi.

Ninh Diễm Kiều dở khóc dở cười, Hạ Cảnh Dực thì mặt đen thui. Quà tặng cho hắn lại là vì cô làm quá nhiều liền phân phát lung tung? Đã vậy còn cho hắn duy nhất một cái trong khi Ninh Diễm Kiều có tận ba cái?

Dựa vào! Tại sao lại phân biệt đối xử như vậy?

Hơn nữa, tại sao cô vì một con thỏ lại không ngủ được còn hần thì không thèm để tâm? Sao lấy lòng người đẹp lại khó như vậy? Thiên lý ở đâu?

Vũ Anh Anh đem móc chìa khóa trả lại cho Dạ Sở Kỳ. Lúc đầu cô tự nhiên bị nhét cho mấy cái con thỏ bông nhỏ, liền vui tới mức độ muốn tổ chức tiệc mừng luôn rồi. Sau đó cô phát hiện, Dạ Sở Kỳ là quá sức nhiều cái này rồi. Không hiểu nổi tại sao trong một đêm lại có người làm được nhiều thỏ bông nhỏ như vậy.

Thực tế chỉ đơn giản là Dạ Sở Kỳ đã làm mấy cái này đến quen tay rồi mà thôi. Một đêm với cô mà nói, quá thừa thãi thời gian.

Dạ Sở Kỳ lại lôi ra một đồng nơ. Cô đeo lên tai cho Bạch Ngân, sau đó lấy ra một cái cài tóc tai thỏ kẹp kèm cái kẹp như thế. Cô cười.

-Bạch Ngân nhìn xem, chúng ta đều giống nhau!

Bạch Ngân kêu mấy tiếng, móng vuốt nhỏ giơ lên muốn kéo cái nơ xuống nhìn một cái để chắc là nó giống cô. Nhưng mà cái chân ngắn của nó căn bản không thể với tới đỉnh đầu. Hai tai nó rũ xuống buồn rầu.

Dạ Sở Kỳ phì cười, lôi ra một cái gương đưa cho Bạch Ngân. Thỏ trắng nhỏ thích thú, ôm luôn lấy cái gương. Dạ Sở Kỳ đem đồng nơ và kẹp trên bàn bỏ vào trong một cái túi giấy, đưa cho Hạ Cảnh Dục.

-Cho Bạch Ngân, anh giữ đi.

Hạ Cảnh Dục nhìn con thỏ bông trong tay, lại nhìn túi giấy tặng Bạch Ngân, cảm thấy thật sự không biết nói gì. Cách biệt cũng quá lớn rồi...

Sao lại như vậy? Tại sao hần không bằng một con thỏ trắng nhỏ?!

Dạ Sở Kỳ ngây ngô không biết Hạ Cảnh Dục đang tiến hóa suy nghĩ, ôm Bạch Ngân cọ cọ. Bạch Ngân thỏa mãn kêu chít chít. Ba người nhìn con thỏ được cưng chiều kia, cạn lời.

-Sở Kỳ, cậu muốn ôm thỏ cả ngày sao hả?

Bạch Ngân rất phản đối Vũ Anh Anh, mắt đỏ nhìn lên kêu "chít chít!". Vũ Anh Anh khinh thường nhìn con thỏ nhỏ, một người một thỏ mất chọi mắt.

Dạ Sở Kỳ chớp chớp mắt bạc, suy nghĩ. Cũng không thể ngồi mãi một chỗ được...

-Vậy đi đâu đây?

Vũ Anh Anh mắt sáng như sao.

-Để mình! Mình dẫn cậu đi công viên trò chơi.

-Công viên trò chơi?

Dạ Sở Kỳ tròn mắt, vừa ôm lấy Bạch Ngân đã bị kéo đi.

-Đây...

-Tuyệt không? - Vũ Anh Anh hào hứng.

Ừm, tuyệt...

Mi mắt Dạ Sở Kỳ giật giật, cả người cứng đờ. Chỗ này thì có gì mà hay chứ? Công viên trò chơi? Kiếp trước cô đã chơi đến chán rồi đó!

-Đi thôi!

Vũ Anh Anh kéo Dạ Sở Kỳ chạy đi, Hạ Cảnh Dục đứng phía sau đang thật sự không biết làm gì. Ninh Diễm Kiều nhún vai bất đắc dĩ, rào bước đi theo.

Vũ Anh Anh hào hứng kéo Sở Kỳ chạy qua chạy lại công viên rộng lớn, tham gia các trò chơi từ những trò buồn chán đến những trò kinh điển. Đi theo hai người, Ninh Diễm Kiều cùng Hạ Cảnh Dục thông thả rào bước. Hạ Cảnh Dục cầm trong tay máy chụp ảnh, chụp liên tục. Nhìn hướng thì đa phần hần chụp Dạ Sở Kỳ.

-Mệt quá nhỉ? -Ninh Diễm Kiều châm biếm Dạ Sở Kỳ và Vũ Anh Anh đang mềm nhũn ngồi trên ghế.

Hạ Cảnh Dục cười, đưa máy ảnh lại chụp một tấm. Vũ Anh Anh không vô tư như Dạ Sở Kỳ, từ lúc vào công viên đến giờ vẫn luôn để ý việc Hạ Cảnh Dục chụp hình. Tới bây giờ cô thật nhìn không nổi nữa.

-Này, anh chụp cái gì? Có biết chụp hình một người mà không có sự cho phép là một hành động rất mất lịch sự không?

Hạ Cảnh Dực nghe thấy, hoàn toàn không hề tỏ vẻ mình làm gì sai. Hắn đưa máy chụp ảnh tùy tiện chụp một tấm ở hướng khác.

-Tôi cũng không chụp cô. Hơn nữa ai nói với cô là tôi chụp tiểu Kỳ? Tôi chụp cái ghế, cô ấy tình cờ lọt vào khung hình.

-Anh...!

Dạ Sờ Kỳ đẩy Vũ Anh Anh ra. Vũ Anh Anh ngạc nhiên.

-Anh gọi tôi là gì?

-Tiểu Kỳ. -Hạ Cảnh Dực nói như thể đây là điều tất nhiên.

Dạ Sờ Kỳ thấy tên này thật sự trông rất muốn bị đánh. Nói hay nhỉ? Cách gọi đó, chỉ có người thân mới được gọi. Hắn, không được!

Nghĩ vậy, cô bực bội gườm gườm nhìn hắn.

-Không cho anh gọi thế!

Dạ Sờ Kỳ phồng má, cổ làm bộ dạng tức giận. Nhưng mà, cô làm thế chỉ khiến bản thân thêm đáng yêu mà thôi.

-Vậy phải gọi thế nào?

-Gọi... -Dạ Sờ Kỳ từng quăn, cuối cùng hàm hồ đáp -Không cho anh gọi tên tôi, tốt nhất là đừng gọi tôi.

Hạ Cảnh Dực cảm nín. Không được gọi cô? Đùa à? Không gọi cô thì hắn tán đổ cô bằng niềm tin sao hả? Chuyện này tuyệt đối không thể đồng ý được!

-Nghe chưa, tránh ra, tránh xa Sờ Kỳ bé bỏng của tôi ra. -Vũ Anh Anh chắn trước Dạ Sờ Kỳ.

Ninh Diễm Kiều vỗ trán một cái. Những lúc như thế này, có phải riêng tư hai người liền giải quyết được không? Vì cái gì mà Vũ Anh Anh lại chen vào?

Cô có ấn tượng khá tốt với Dạ Sờ Kỳ qua ngày hôm nay, cảm thấy cô ấy với Hạ Cảnh Dực cũng là một cặp không tồi. Còn có thể giúp hắn xóa đi ký ức của năm đó...

Có điều, cô Dạ Sờ Kỳ này dù là người tốt, nhưng mà ngốc quá. Nói nhẹ hơn, vậy là quá ngây ngô rồi. Cô muốn tác thành cho bọn họ, vậy cũng khó. Đã vậy còn có Vũ Anh Anh làm kỳ đà cản mũi nữa chứ. Bảo sao cô ta đơn giản như vậy. Đều là bị người bên cạnh dạy mà ra cả. Bị bảo bọc đến độ không cần nghĩ nữa.

-Anh Anh, cậu đi với tôi mua ít nước ngọt đi. Tôi khát nước rồi. -Ninh Diễm Kiều nhìn qua Vũ Anh Anh.

-Ở gần đây có một cái máy bán nước tự động, cậu tự đi đi. -Vũ Anh Anh nói, vẫn nhìn chăm chăm Hạ Cảnh Dực đầy cảnh giác.

Ninh Diễm Kiều lại vỗ trán một cái. Bộ làm kỳ đà cản mũi vui lắm hả?

*tg: Các nàng có ai thấy Vũ Anh Anh kỳ lạ không? Haha ta thì rất vui khi viết nhân vật này. Ừm... Thật ra thì lúc đầu ta viết Vũ Anh Anh là mượn tính Pinkie Pie trong My Little Pony, nhưng mà hình như nó hơi lạc rồi (cười). Vũ Anh Anh ấy hả, cũng khá quan trọng... (thần bí)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Ai nói tính hướng của tôi không có vấn đề?

Ninh Diễm Kiều nhìn đám người. Một cô ngây ngô, một cô thì bảo thủ, cộng thêm một ông anh bất lực. Cô có cảm tưởng, ở đây cô chính là người thông minh nhất rồi. Nếu cô không dạy, bao giờ thì đám người này mới tiến hóa được đây hả?

Ninh Diễm Kiều nghĩ vậy, liền trực tiếp lôi Vũ Anh Anh đi mà không cần hỏi. Vũ Anh Anh vùng vẫy, nhưng vẫn không làm Ninh Diễm Kiều dừng lại được.

Ninh Diễm Kiều lôi Vũ Anh Anh tránh xa hai cái người bên kia, thả ra. Vũ Anh Anh cúi, liền bực bội quát:

-Cậu làm cái gì thế hả?

-Làm cái gì? Cậu nhìn xem cậu làm cái gì? -Ninh Diễm Kiều nhăn mặt.

-Tôi làm gì chứ? -Vũ Anh Anh hất hàm hỏi.

Ninh Diễm Kiều thật hận không thể đem cái người này đánh một trận được. Cô cố nuốt xuống mấy câu mắng người trong cổ họng.

-Cậu ở đó làm gì? Bọn họ đang "thân thiết" như thế!

-Thì tôi phải bảo vệ Sở Kỳ nhà tôi chứ! -Vũ Anh Anh nói như điều tất nhiên.

-Vậy nếu Sở Kỳ chịu thiệt, cậu cảm thấy thế nào? -Ninh Diễm Kiều nhú mày thăm dò.

-Giống như con gái nhà mình chịu thiệt.

Ninh Diễm Kiều suyết chút tự đem mình đánh chết. Bảo sao cô ta lại bảo vệ mức độ đó. Hay thật, coi người ta thành con gái nhà mình luôn rồi!

-Cậu nhìn lại đi, Sở Kỳ không phải con gái cậu. -Ninh Diễm Kiều lắc lắc vai Vũ Anh Anh.

Vũ Anh Anh bị lắc đến đầu óc xoay vòng. Ninh Diễm Kiều lắc một hồi bất lực buông cô ra, thở dài.

-Thật ra... -Vũ Anh Anh nhìn qua phía Dạ Sở Kỳ, đột nhiên kích động nhảy múa -Cậu ấy đáng yêu như thế, ai mà không muốn bảo vệ chứ? Nói cho cậu biết, tôi mà là con trai vậy thì sẽ lập tức đem cậu ấy đi đăng ký kết hôn!

Mi mắt Ninh Diễm Kiều giật giật.

-Cậu bao nhiêu tuổi mà muốn đăng ký kết hôn? Mà, cậu chắc tính hướng của cậu không vấn đề chứ?

Vũ Anh Anh chu môi nhìn Ninh Diễm Kiều, bộ dáng không vui.

-Ai nói tính hướng của tôi không có vấn đề?

-...

Con người này đảm bảo là có vấn đề rồi.

-Tôi cũng không phải đồ ngốc, tất nhiên nhìn ra Sở Kỳ bắt đầu thích tên kia rồi. Đúng là tôi cố ý tách anh ta với Sở Kỳ đấy, cậu muốn tôi dừng lại chứ gì?

Ninh Diễm Kiều hơi do dự, nhưng cũng gật đầu.

-Tôi không yên tâm lắm đâu, nhưng mà vì hạnh phúc của Sở Kỳ, tạm đồng ý với cậu. Có điều, nếu mà tôi thấy ngứa mắt, vậy nhất định sẽ làm tình địch của anh ta. Mặc dù tôi cũng có rất nhiều bạn gái rồi... -Vũ Anh Anh lăm bầm.

Nói rồi Vũ Anh Anh tung tăng chạy đi mua nước ngọt. Ninh Diễm Kiều đứng đó, vẫn chưa tiếp thu nổi. Cô vừa nghe thấy gì thế? Có phải nghe nhầm rồi không?

Vũ Anh Anh đem lon nước mát lạnh áp vào mặt Ninh Diễm Kiều làm cô giật mình. Vũ Anh Anh cười toe toét.

-Tôi chỉ đùa thôi, cậu không cần nghiêm túc耿耿 như vậy.

Ninh Diễm Kiều cầm lấy lon nước, thở ra một hơi. Cô chịu thua rồi đấy!

-Quay về xem hai người kia rốt cuộc tiến triển thế nào đi!

Nói rồi Vũ Anh Anh vui vẻ kéo Ninh Diễm Kiều đi thẳng. Ninh Diễm Kiều nhìn cô, không hiểu nổi cuối cùng cô gái này đang suy nghĩ gì trong đầu.

Hai người núp trong một chỗ tối, ở khá xa, lén lút nhìn hai người kia.

Hai người đang ngồi cạnh nhau, Dạ Sở Kỳ tay vuốt ve Bạch Ngân nói gì đó, Hạ Cảnh Dục ngồi cạnh lắng nghe. Vũ Anh Anh ngớ người.

-Phát triển nhanh như vậy? Ninh Diễm Kiều, cậu chắc chúng ta chỉ đi có mấy phút thôi hả? Sao tôi lại có cảm giác đã qua mấy năm?!

Ninh Diễm Kiều thái độ chẳng khác Vũ Anh Anh bao nhiêu. Chẳng lẽ kỹ thuật tán gái của ông anh lạnh lùng nhà cô cao như thế? Vừa mới bực bội đánh mắng, giờ lại ngồi nói chuyện rồi?

-Không đúng!!!

Thật sự là không đúng đấy. Về mặt Hạ Cảnh Dục có chút đen...

-Từ tận đây không nghe họ nói gì rồi. Hay là chúng ta tới đó?

Hỏi thì hỏi vậy thôi, Vũ Anh Anh đã đứng dậy lúi theo Ninh Diễm Kiều quang minh chính đại đi tới phía hai người kia.

-Anh Anh! Diễm Kiều! -Dạ Sở Kỳ thấy hai người thì vui vẻ, liền từ trên ghế đứng dậy.

-Gọi Kiều Kiều đi. -Ninh Diễm Kiều giờ tay, yếu ớt nói.

Dạ Sở Kỳ tròn mắt, chớp chớp rồi gật đầu.

-Ừ.

Ninh Diễm Kiều suyt nữa ngã xuống đất. Còn có thiên lý không? Tại sao cùng một khuôn mặt, lại có thể biến thành đáng yêu như vậy?

Vũ Anh Anh mặt gian nhìn Dạ Sở Kỳ và Hạ Cảnh Dục.

-Hai người nói chuyện gì vậy?

Dạ Sở Kỳ ngây ngô cười.

-Anh ta bảo mình là đồ ngốc. Mà mình không có ngốc, nên tất nhiên cãi lại rồi. Thế là anh ta nói mình chứng minh, mình liền nói là biết nhiều hơn anh ta. Bạch Ngân cũng gật đầu đồng ý nữa. Anh ta nói mình thật ra không hiểu Bạch Ngân, thế là mình đem hết thói quen của nó dạy lại cho anh ta. Cậu không biết đâu, anh ta chẳng biết gì hết, toàn im lặng. Sao Bạch Ngân lại có một ông chủ như anh ta chứ?!

Nói câu cuối xong về mặt Dạ Sở Kỳ có chút tức giận. Còn Hạ Cảnh Dục, mặt vừa trắng hơn một chút liền lại đen. Vũ Anh Anh dờ khóc dờ cười. Hai người này tổ lái siêu thật. Vừa cãi nhau về việc xưng hô, liền đó trở thành chăm sóc tỏ trắng nhỏ.

-Cậu ngốc thật đấy, Sở Kỳ...

Dạ Sở Kỳ nhú mày, phồng má.

-Mình không có ngốc!

-Càng nói không ngốc thì cậu càng ngốc!

Vũ Anh Anh thở dài, đưa lon nước cho Dạ Sở Kỳ.

-Nước của cậu.

Dạ Sở Kỳ cầm lon nước, xụ mặt. Cô nhìn lon nước lăm bằm gì đó. Nhưng một lát sau liền kéo tay Vũ Anh Anh.

-Anh Anh, mình... không biết mở...

Vũ Anh Anh đang uống nước, nghe Dạ Sở Kỳ suyt nữa thì phun cả ra ngoài. Cô đem nước ngọt trong miệng nuốt xuống, liền nhìn qua Dạ Sở Kỳ.

Còn có ai đó, nghe thấy liền bị sặc.

Dạ Sở Kỳ luống cuống xấu hổ cúi đầu. Vũ Anh Anh cầm lấy lon nước trong tay cô.

-Đến cái này cũng không biết làm, mình thật sự không biết cậu lớn lên như thế nào nữa.

Dạ Sở Kỳ cười buồn.

Vũ Anh Anh nhìn thấy vẻ mặt của Dạ Sở Kỳ, liền biết mình nói trúng cái gì không nên nói rồi. Vì vậy cô không nói gì nữa, đưa lon nước cho Dạ Sở Kỳ.

Ninh Diễm Kiều nhìn Dạ Sở Kỳ. Cô nhớ có ai đó cũng không biết mở lon nước ngọt...

-A! Bây giờ là mấy giờ rồi? Chúng ta phải về tập hợp! -Vũ Anh Anh kêu lên.

-Đúng rồi! Mau đi thôi!

Vũ Anh Anh luống cuống, liền muốn dắt Dạ Sở Kỳ đi. Ninh Diễm Kiều đảo mắt một vòng, nắm tay Vũ Anh Anh kéo lại.

-Các cậu tập hợp ở đâu?

-Ở gần Tòa thị chính. Chỗ bán đồ về Trái Đất cũ ấy!

Ninh Diễm Kiều trực tiếp kéo Vũ Anh Anh đi.

-Đề anh Dục đưa Sở Kỳ về đó, cậu giúp tôi một việc.

*tg: các nàng đã thấy Anh Anh chỗ nào kỳ quặc chưa? Haha đề các nàng đoán, nhưng chắc chắn 90% là đoán sai rồi

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Ngọt?

Vũ Anh Anh bất ngờ bị kéo đi. Tránh xa hai người kia, liền dừng lại.

-Cậu muốn tôi giúp gì?

-Giúp gì? À, cậu về tập hợp với lớp đi. Chúng ta đừng ai nấy đi, cậu không về quấy rầy hai người kia là được.

-Hà?!

-Vậy đi, cậu đã đáp ứng với tôi rồi.

Nói xong Ninh Diễm Kiều bỏ đi. Vũ Anh Anh ngẩn một hồi, cuối cùng hiểu được. Về thì về! Dạ Sở Kỳ không về tập hợp cũng không sao, nhưng cô không về thì nhất định có chuyện. Ai bảo Dạ Sở Kỳ đi riêng còn cô đi với lớp chứ!?

Vũ Anh Anh lăm bắm mấy câu mắng Ninh Diễm Kiều và Hạ Cảnh Dục, bực bội cất bước.

-Hôm nay tôi nhớ, sau này liền trả lại cho hai người!

Ở phía hai người nào đó, Dạ Sở Kỳ vẫn còn đang ngờ ra.

Hạ Cảnh Dục rất nhanh lấy lại bình tĩnh. Hắn thầm tán dương Ninh Diễm Kiều. Để lại cho hắn phần quà lớn như vậy, khi về nhất định cảm ơn một tiếng.

-Giờ em đi đâu?

Dạ Sở Kỳ bị Hạ Cảnh Dục gọi tỉnh, liền phản ứng.

-Đi mất rồi? -Cô gần như chạy loạn lên -Tôi không biết đường về mà. Làm sao bây giờ?

Đến Bạch Ngân cũng cảm thấy Dạ Sở Kỳ ngờ thật. Rõ ràng cạnh cô vẫn có người có được không?

-Tôi dẫn em về. Giờ em đi đâu? -Hạ Cảnh Dục hỏi lại.

-Khu số 8 của /Thị Trấn Xanh/. Khách sạn Lục Nhan.

-Nhà em thích số 8 quá nhỉ?

-Vì đó là khu ở trung tâm thị trấn!

-Rồi rồi, tôi biết rồi. Nhà tôi cũng ở gần đó, tôi đưa em về.

-Thì đành vậy...

Ai bảo cô không biết đường, phải nhờ người khác dẫn cơ chứ!?

-Em không phải là nên về tập trung rồi chứ? Trời cũng tối rồi.

-Không cần, tôi không đi với lớp. Bây giờ tôi vẫn muốn chơi một chút nữa.

-Em đi một mình? -Hạ Cảnh Dục nhú mày.

-Anh bị ngu à? Tôi đi với gia đình đang hoảng đấy!

-Gia đình?

Dạ Sở Kỳ bước đi, Hạ Cảnh Dực tò mò theo sau. Dạ Sở Kỳ nhìn đông ngó tây, cái gì cô cũng tỏ vẻ hứng thú. Công viên sáng đèn, màu sắc rực rỡ. Nhiều khu trò chơi bắt đầu có những chương trình tặng quà. Dạ Sở Kỳ ôm Bạch Ngân chạy loạn hết chỗ này đến chỗ khác, Hạ Cảnh Dực chạy theo cô đến mệt. Lúc hần tưởng coi như mất dấu cô luôn rồi, lại phát hiện cô đứng trước một quầy hàng.

Quầy hàng này bán thức ăn. Hạ Cảnh Dực lại gần. Hần thấy cô nhìn chăm chăm một cục bông tròn nhiều màu trông như một đám mây ngũ sắc. Hần nhúm mày.

-Cái gì thế?

-Tôi lấy cái này!

Dạ Sở Kỳ dứt khoát cầm lấy "đám mây ngũ sắc" kia rồi trả tiền. Cô tiếp tục đi.

-Anh không biết sao? Đây là kẹo bông gòn. Ừm... Chắc là chỉ ở /Thị Trấn Xanh/ mới có nhỉ?!

Hạ Cảnh Dực nhúm mày một cái, hần từng thấy, nhưng chưa bao giờ nghĩ nó là đồ ăn. Hần qua cây kẹo, thấy nó so với khuôn mặt mình còn lớn hơn, liền lên tiếng hỏi:

-Lớn như vậy, ăn hết sao?

Dạ Sở Kỳ ngấm "đám mây" trên tay, nghe nói bắt đầu đã giải thích:

-Anh đúng là đồ ngốc, còn nói tôi ngốc nữa thôi! Yên tâm đi, khẳng định ăn hết, đây là kẹo bông gòn làm từ đường, rất mềm mại rất ít, chẳng qua nhìn bề ngoài rất lớn! Anh ăn thử một miếng thì biết thôi!

Dạ Sở Kỳ đem kẹo bông gòn xé ra một miếng, đưa tới bên miệng Hạ Cảnh Dực. Hần cầm lấy mà cau mày, thể hiện sự không tiếp nhận đối với loại đồ vật kỳ kỳ quái quái này. Dạ Sở Kỳ khinh thường bĩu môi, liền tự mình cắn.

-A, rất ngọt!

Hạ Cảnh Dực lúc này mới ăn miếng bông trên tay. Thứ đồ này quả thật vừa vào miệng liền tan ra, rất ngọt. Dạ Sở Kỳ liếc mắt nhìn qua, cười hi hi hỏi:

-Thế nào? Rất ngọt đúng không?

Hạ Cảnh Dực nhìn chăm chăm đôi mắt bạc của cô gái nhỏ. Đôi mắt rất lạ, chẳng qua ngoại trừ màu bạc đều rất trong. Nó thể hiện rõ những suy nghĩ của chủ nhân, nhìn vào liền biết được người sở hữu nó nghĩ gì.

Đây là thứ duy nhất khiến hần băn khoăn...

-Ngọt.

-Tôi biết mà! -Dạ Sở Kỳ cười đắc ý.

Hạ Cảnh Dực cười một tiếng, mắt lơ đãng nhìn quanh.

-Chẳng qua có ngọt hơn nữa cũng không ngọt bằng em.

Dạ Sở Kỳ dừng lại, mắt chớp chớp. Mặt cô đỏ lên.

-Tôi ngọt lúc nào?

-Lúc nào cũng rất ngọt. -Hạ Cảnh Dực cười híp mắt, nhìn Dạ Sở Kỳ. -Ngọt đến mức nhiều lúc muốn ăn em.

Dạ Sở Kỳ liếc mắt lên nhìn qua Hạ Cảnh Dực. Kết quả vừa nhìn lên liền thấy vẻ mặt dịu dàng đến sến súa của hần, vội vàng cúi xuống vui trong cây kẹo bông gòn, cắn mấy cái.

-Tôi đánh anh cũng thấy ngọt sao? -Dạ Sở Kỳ phản bác.

-Nếu không, em nghĩ ly nước chanh hôm nọ của em rất ngon?

Dạ Sở Kỳ nhớ tới ly nước chanh hôm trước, rùng mình. Cô lắc lắc cái đầu.

-Không ngon.

Hạ Cảnh Dục phì cười. Cô nhóc này thật dễ dụ, một chút liền có thể dụ dỗ cô đem mọi suy nghĩ trong lòng nói ra hết.

- Vậy em hiểu chưa?

Mặt Dạ Sở Kỳ thêm một tầng đỏ. Tên này không lẽ thích bị ngược đãi? Vậy mỗi lần cô đánh hấn, mắng hấn, hấn đều rất thích?

Dựa vào! Thế giới này còn loại người biến thái thế này à?

Sau này nhất định không đánh hấn nữa!

Hạ Cảnh Dục nhìn cô gái nhỏ lẩm bẩm, buồn cười không thôi. Mới một chút mà cô đã bị hấn làm cho xoay vòng vòng rồi. Thật dễ dụ!

Cứ như thỏ trắng nhỏ ngây ngô ngốc nghếch, người nói liền tin!

Dạ Sở Kỳ cắn cắn cắn, một lát đã ăn hết cây kẹo bông gòn. Cô với Hạ Cảnh Dục lúc này đã ra khỏi công viên trò chơi. Cô liếm ngón tay, nhìn quanh.

- Hả? Chỗ này là chỗ nào? Ra khỏi công viên rồi? Làm sao đây? Òa!

Dạ Sở Kỳ ôm Bạch Ngân gấp rút chạy vòng, bộ mặt muốn khóc luôn rồi. Hạ Cảnh Dục đứng cạnh cô, xoa trán. Hấn ở đây rồi mà? Chẳng lẽ cô không tin tưởng hấn đến vậy sao?

Bạch Ngân kêu "chít chít!".

Dạ Sở Kỳ giật mình dừng lại. Cô chớp chớp đôi mắt bạc, đầu hơi nghiêng.

- Đứng rồi nhì, mình đâu có đi một mình đâu...

- Cuối cùng cũng nhớ ra tôi rồi hả?

Dạ Sở Kỳ nhìn qua Hạ Cảnh Dục đang bất mãn đứng bên cạnh, cười trừ. Đột nhiên nhớ ra cái gì, cô dậm chân.

- Khoan đã, rõ ràng là anh đi với tôi cơ mà!?

Hạ Cảnh Dục khó hiểu. Liên quan sao? Hấn vẫn đi với cô cơ mà?!

- Tại sao ra khỏi công viên anh không nói cho tôi biết hả?

Hạ Cảnh Dục vỗ trán, đáng bộ hết nói nổi. Hấn nhìn cô, không hiểu làm sao mà cô có suy nghĩ khác người đến vậy.

- Anh... Anh muốn làm gì?

Thấy ánh mắt Hạ Cảnh Dục, Dạ Sở Kỳ ôm chặt Bạch Ngân lại ra sau. Mặt Hạ Cảnh Dục đen tới cực điểm. Bộ trong mắt cô hấn khôn nạn vậy sao hả?

*tg: Ta xong rồi, càng viết lại càng thấy hồ sâu, càng thấy mình viết thật sự quá sức... Aizz ta bị kẹt rồi (TT^TT).

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Em có sai cũng thành đúng

Làm gì? Hấn làm gì cô hả?

- A, không đúng! Anh dám làm gì tôi?! Cho anh mười cái mạng cũng không dám!

- ...

Hạ Cảnh Dục nhìn cô gái nhỏ, buồn cười không thôi. Hấn đột nhiên lại nghĩ, đùa với cô một chút cũng vui.

- Em dựa vào cái gì mà nghĩ rằng tôi không dám làm gì em?

Dạ Sờ Kỳ ngẩn ra, bắt giác lùi ra phía sau ba bước. Bạch Ngân bất mãn kêu chít chít với Hạ Cảnh Dục.

Dạ Sờ Kỳ ôm chặt thỏ trắng nhỏ, cụp đuôi muốn bỏ chạy. Nhưng không biết cô xui xẻo thế nào, chạy chưa tới mười bước đã đâm vào tường. Hạ Cảnh Dục cười một tiếng với con mèo nhỏ dễ hoảng loạn, đem cô kéo lại. Hắn xoay người một cái, đem cô ép vào mặt tường. Một tay chống đỡ ở bên người cô, hắn đưa mắt nhìn chằm chằm cô đang khiếp sợ. Cô vừa thấy ánh nhìn của hắn, mắt đều nhắm lại không dám mở.

Hạ Cảnh Dục cố nhịn cười, đưa tay nắm lấy cằm Dạ Sờ Kỳ. Rồi hắn sờ trên khuôn mặt cô, nhất thời ngẩn ra mà quên mất mình chỉ muốn đùa.

Khuôn mặt cô rất lạnh, gò má đỏ ửng.

Hạ Cảnh Dục đưa tay sờ đôi môi đỏ mọng của Dạ Sờ Kỳ, ánh mắt sâu thẳm đầy hoài niệm. Cô rung mình một cái, há miệng cắn ngón tay của hắn.

Hạ Cảnh Dục bị cắn nhả mặt, liền rút tay ra. Dạ Sờ Kỳ mở mắt, đắc ý cười.

-Xem anh còn dám bắt nạt tôi nữa thôi!!!

Hạ Cảnh Dục sờ ngón tay bị cắn chảy máu, bắt đắc dĩ cười khổ. Hắn vừa mới không tập trung rồi...

-Không phải vừa rồi em nói tôi không dám làm gì em sao? Tôi chỉ là đang chứng minh...

Dạ Sờ Kỳ rung mình, muốn lùi một bước nhưng đáng tiếc là cô lại đang bị ép vào trong tường. Cô hét toáng lên ngắt lời hắn:

-Cắt! Cắt! Tôi lúc đó nhất định là không tinh táo! Nhất định là do anh!

-Do tôi?

-Không do anh chẳng lẽ là do tôi sao? -Dạ Sờ Kỳ hất hàm nói, bộ dáng như nói chuyện đương nhiên. -Tất nhiên là tôi đúng!

Hạ Cảnh Dục vỗ trán một cái.

-Được được, đều là em đúng, chỉ có tôi sai thôi. Em có sai cũng thành đúng.

Dạ Sờ Kỳ "hừ!" một tiếng.

-Thế thì còn được... -Dạ Sờ Kỳ đang nói lại thấy có gì đó sai sai, cô dựng lông lên -Mà anh làm gì đó hả? Sao một hồi lại nói chuyện với anh rồi? Không đúng! Kịch bản đáng lẽ phải là tôi bơ anh chứ!

Mí mắt Hạ Cảnh Dục giật giật. Hắn đến cạn ngôn, cô nhều mày nheo mắt nhìn anh như vật thể lạ.

-Kiểu gì anh lại lôi tôi vào cuộc nói chuyện được thế?

-...

-Sau này anh đi làm bác sĩ tâm lý, nhất định rất nổi tiếng.

-... -Bác sĩ tâm lý?

-AAA!!!!!! Không đúng! Đáng lẽ là sẽ không nói chuyện với anh nữa chứ!

-...

-Chẳng lẽ tôi bị ám rồi? Do anh đó!

Ám? Ý cô là ma ám á? Thời buổi này mà vẫn còn có người tin vào cái đó à?

-Không được, phải tránh xa anh ra, không chơi với anh nữa. Bạch Ngân, chúng ta cùng nhau cao chạy xa bay đi, đừng quan tâm ông chủ của em nữa!

-...!?!

Gi? Đột nhiên tự mình nói lung tung lại đem hắn lôi vào là thế nào? Tự cô làm nhảm sao hắn lại bị nghi chơi rồi? Còn muốn dắt theo thỏ của hắn bỏ trốn?

Cái quan trọng là con thỏ có vẻ rất tán thành...

Này! Ông đây mới là người nuôi mày đây! Đúng là nuôi ông tay áo mà!

Nói xong Dạ Sờ Kỳ ôm Bạch Ngân bỏ chạy. Hạ Cảnh Dục ngẩn ra. Chạy thật đấy à? Hắn tưởng cô chỉ đùa... Sao logic của cô nhóc này lạ thế nhỉ!?

Hắn bắt lực vỗ trán một cái, vội đuổi theo. Cô không biết đường đấy, còn ôm thỏ trắng nhỏ chạy lung tung. Đây cũng không phải chỗ tốt lành gì, lỡ có

việc gì... Cũng tại hắn thấy đã trễ, sợ người nhà của cô lo lắng mới nhân lúc cô mãi ăn đất cô đi đường tắt về. Chỗ này vắng người lắm, lại còn có nhiều nhóm côn đồ tụ tập nữa. Cô mà lọt vào tay bọn chúng, vậy hậu quả...

Hạ Cảnh Dực tự mắng mình, chạy quanh tìm kiếm. Cô nhóc này chân ngắn hơn hắn, vậy mà chạy rõ nhanh. Mới đây mà đã đi mất tiêu luôn rồi.

Còn cô nhóc nào đó mà chúng -ta -ai -cũng -biết -là -ai, hiện tại đang ôm thỏ trắng nhỏ đi quanh con đường chật hẹp.

-Mình kích động quá rồi. Vậy mà thật sự ôm Bạch Ngân chạy mất. Làm sao đây? Chỗ này đáng sợ quá à...

Dạ Sở Kỳ bước chân cực kỳ khiêm tốn, vừa đi vừa nhìn quanh. Bộ dạng của cô, chẳng khác gì một đứa trẻ đi lạc. Bạch Ngân kêu mấy tiếng, liếm tay cô trấn an. Cô đưa tay vuốt ve con thỏ, mảy nhủ chặt. Trễ lắm rồi, cô phải tự mò về nhà thôi. Cô vào hệ thống thông tin mở bản đồ, nhưng dò mãi mà chỗ mình đứng là chỗ nào cũng không nhìn ra.

-A, đây là bản đồ /Thành Phố Khởi Nguyên/ mà.

-Không đúng, mình đặt ngược rồi.

-Cái gì đây?

-...

Dạ Sở Kỳ là một con nhóc mù đường nặng. Đừng nói là nơi xa lạ, bán kính quanh nhà 500 mét cô cũng đi lạc được nữa là...

-Cô em lạc đường sao? Có cần bọn anh dẫn về không?

Dạ Sở Kỳ ngẩng đầu, nhìn thấy một đám người. Máy quét nhận dạng quét qua đám người, cô vui vẻ.

-Đúng lúc em không biết đường. Cảm ơn ạ.

Cả đám ngẩn ra, sau đó cười sặc sụa.

-Cô em này ngây thơ thật đấy, còn tưởng mình giúp nó về thật kìa!

-Haha thời đại này đúng là khó kiếm được cô em nào ngây ngô thế này đấy!

Giờ đến lượt Dạ Sở Kỳ ngẩn ra. Như nhận ra được cái gì, cô tái mặt vội ôm Bạch Ngân nhân lúc đám người đang cười lên lút bỏ trốn. Có điều một người đã nhận ra.

-Đứng lại!

Dạ Sở Kỳ nghe tiếng quát liền giật mình, sống lưng cứng đờ không dám động đậy. Bạch Ngân kêu chít chít, một mặt hung dữ dọa nạt. Chẳng qua, nó kêu không đúng lúc rồi.

-Này, đây là thỏ à?

-Đúng là thỏ này.

-Haha đem đi đấu giá cũng được khối tiền.

Một tên trọc đầu cười ha ha tiến lại giật lấy Bạch Ngân, có vẻ là lão đại. Dạ Sở Kỳ hoảng hốt, vội lao tới cản tay hắn. Hắn bị cản đau, liền thả con thỏ xuống.

-Con nhóc này!

Tên đầu trọc đẩy Dạ Sở Kỳ ra. Cô bị đẩy lùi lại mấy bước, suýt va phải tường. Đám người nhìn chăm chăm cô, tên đầu trọc tức giận.

-Mày mới vừa làm gì có biết không? Muốn chết phải không?

Dạ Sở Kỳ bị dọa sợ đến phát khóc. Cô hoảng loạn, con trỏ trong tầm nhìn robot chạy loạn. Cô cố bình tĩnh lại, năng lượng lập tức chạy theo sự điều động. Dù không chắc là đánh được hết đám người này, cô cũng phải liều một lần!

Nhưng mà cô quá chậm rồi. Năng lượng chưa truyền tải xong đã thấy một cú đâm tới trước mặt.

Con gái cũng đánh, một đám người không ra gì!

*tg: Ok các nàng thấy ta viết có đủ chán không. Cmn viết xong nổi cả da gà! Ta chả thể nào ngờ được tiểu Kỳ nhà ta lại ngốc tới độ đó (hay là ta ngớ)

nhiều quá rồi?) Còn có, tình huống hơi cũ nhỡ? Thông cảm nha ta hết biết viết gì luôn rồi ^^

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Đây mới là quà của anh

Dạ Sờ Kỳ nhắm chặt mắt, nhưng sau một hồi lại không có gì xảy ra. Cô mở mắt.

Tên đầu trục đã bay xa mất rồi.

-Sao hấn lại chạy ra đó nằm rồi? -Dạ Sờ Kỳ hỏi, không hề biết câu hỏi của mình quá sức ngây ngô rồi.

-... -Biểu cảm của những người có mặt đều rất đặc sắc, đặc biệt khó coi.

-Em nghĩ hấn tự nhiên bay ra đó? -Hạ Cảnh Dực bắt đầu đi lên tiếng.

-Hạ Cảnh Dực?

Dạ Sờ Kỳ tròn mắt nhìn Hạ Cảnh Dực ôm Bạch Ngân đứng chắn trước mặt cô. Nước mắt cô trào ra, òa khóc.

-Sao giờ anh mới tới? Vừa rồi tôi sợ chết đi được!

Hạ Cảnh Dực cảm khái nhìn Bạch Ngân. Cũng nhờ nghe nó kêu hấn mới chạy theo nó tới kịp. Xem cả người cô nhỏ nhắn yếu ớt thế kia, chịu sao nổi một cú đâm của tên đầu trục.

-Được rồi, không sao. -Hạ Cảnh Dực xoa đầu cô.

Dạ Sờ Kỳ oa oa khóc, đến ý muốn ôm người cũng có luôn rồi. Hạ Cảnh Dực thở dài, đem Bạch Ngân đưa cho cô. Cô ôm chặt con thỏ làm nó kêu chít chít, cô vội buông con thỏ ra. Nó bắt đầu kêu chít chít, cô lại ôm nó.(xàm)

Đám du côn đi đánh người, đột nhiên bị bơ đẹp, phải đứng một bên nhìn hai người nào đó "lềch mất đưa tình" mà phát cáu. Tên đầu trục đã đứng dậy, hét:

-Thằng kia, mày muốn chết phải không?

Hạ Cảnh Dực đưa mắt nhìn qua, bộ mặt khinh thường. Hấn xoa đầu cô.

-Chờ một chút, tôi xử xong đám người này rồi đưa em về.

-Ừm... -Dạ Sờ Kỳ ngoan ngoãn gật đầu.

Chính Hạ Cảnh Dực cũng bị sự ngoan ngoãn này hù dọa. Hấn chep miệng, quay qua đám người kia. Tên trục ra lệnh, liền cả đám xông tới. Hạ Cảnh Dực một mình một người, giữa đám du côn tà xung hữu đột, đánh đầu thắng đó (tả đại, các nàng thông cảm chứ ta lười tả mấy cái cảnh này lắm)

Hạ Cảnh Dực thắng chỉ sau hơn 10 phút.

Hấn không phải loại công tử bột ẻo oạt, mà chân chính là một ma vương. Đừng nhìn hấn đối với Dạ Sờ Kỳ dịu dàng mà lầm, ngoài cô ra ai làm hấn không vừa mắt thì... Hậu quả rất đáng sợ!

Ừm... Nghĩ lại thì cô làm gì hấn cũng thấy vừa mắt...

-Muốn giết tao?

Hạ Cảnh Dực khinh bỉ nhìn đám người nằm dưới đất, phui tay. Hôm nay có Dạ Sờ Kỳ, hấn không muốn để người đẹp phải sợ nên tạm tha. Hấn lại gần, đưa tay tới trước mặt cô. Cô đang ngẩn ra, nhưng nhìn mặt có lẽ là đã bình tĩnh rồi. Hấn nghĩ cô lại đẩy tay hấn ra thôi.

Thế nhưng Dạ Sờ Kỳ lại đưa hai tay nắm tay Hạ Cảnh Dực. Hấn kinh ngạc.

-Oa tay con trai hóa ra cứng rắn vậy sao? Đây là thứ đập mấy tên kia hả? -Dạ Sờ Kỳ nhìn tay của Hạ Cảnh Dực, ánh mắt như đang nghiên cứu, xen lẫn cả ngạc nhiên và ngưỡng mộ.

-...

Cô nắm tay hắn là vì vậy hả?

Cũng được, dù là cô chỉ ngưỡng mộ tay của hắn chứ không phải hắn.

-Được rồi, mau về thôi.

Dạ Sở Kỳ thả tay Hạ Cảnh Dực ra, đứng dậy cười hi hi. Hắn bắt đầu đi lắc đầu, bước đi trước. Cô ngoan ngoãn theo sau hắn, nói chuyện với Bạch Ngân. Hắn nghe cô khen con thỏ trắng nhỏ, thật sự là sắp sửa muốn giật con thỏ lại. Cũng còn may hắn bình tĩnh lại được. Hắn ghen với cả một con thỏ đấy, sắp không chịu nổi nữa rồi.

Cũng may cho Hạ Cảnh Dực là hắn chưa kịp làm ra cái gì thất thố thì đã tới nơi. Hắn nhìn cái tên khách sạn, quay qua cô.

-Tới nơi rồi đây. Em biết đường về không?

-Tất nhiên là biết! -Dạ Sở Kỳ phòng má.

Hạ Cảnh Dực cười ha ha, đưa tay xoa đầu cô rồi ôm lấy Bạch Ngân trong lòng cô sau đó quay đi. Cô nhìn hắn, đột nhiên vươn tay kéo áo giữ lại. Hắn ngạc nhiên, nhưng không quay đầu lại.

-Hạ Cảnh Dực... Tôi nói anh đấy, trời bây giờ không có gió đâu. -Dạ Sở Kỳ nói hơi lộn xộn. -Hôm nay... Cảm ơn anh...! Hôm nay không có anh tôi cũng chẳng biết làm sao... Anh... có bị sao không?

Hạ Cảnh Dực cười một tiếng. Cuối cùng cũng nghe cô nói cảm ơn. Nhưng mà...

Cô khen con thỏ đúng cảm cả đoạn đường, tại sao không khen hắn?!?

Nghĩ vậy, nhưng hắn làm sao biết được là mặt cô đỏ lựng rồi. Hắn quay lưng mà.

-Thật ra, lúc anh tới ấy, tôi thấy anh siêu đẹp trai luôn. A? Không không, ý tôi là chỉ một chút thôi. -Dạ Sở Kỳ luống cuống -Chỉ một chút lúc anh tới thôi. Anh rất giỏi... Tôi không phải là xem anh như con nít mà khen đâu, nói thật đấy... Tôi...

Dạ Sở Kỳ nói một hồi cảm thấy qua lộn xộn. Cô buông Hạ Cảnh Dực ra, tự vò đầu mình.

-Trời ạ! Mình đang nói gì thế này?

Hạ Cảnh Dực mỉm cười, quay lại kéo tay cô gái nhỏ đang vò đầu bứt tai. Hắn bắt ngờ hôn trán cô.

-Cảm ơn em quan tâm, tôi không sao hết. Chỉ cần em nhìn tôi một cái, có gì cũng như không có.

Mặt Dạ Sở Kỳ đỏ như trái cà chua... Khụ, xin lỗi ta nhầm, đỏ như trái nho chín, gần như bốc khói. Cô cứng nhắc lục túi lấy ra một món đồ nhỏ nhút vào tay hắn.

-Đây... Lúc chiều tặng anh móc chìa khóa, thật ra không phải... Cái đó... Đây mới là quà của anh... - nói rồi cô vội chạy đi.

Hạ Cảnh Dực ngẩn ra, nhìn theo cô gái nhỏ xấu hổ chạy mất. Hắn nhìn món đồ trong tay. Là một cái móc chìa khóa, không phải hình thỏ trắng. Đó là một cái móc chìa khóa mặt người tròn trĩnh đáng yêu công thêm cái thân nhỏ nhắn gầy gầy như người lùn(nói dễ hiểu thì là chibi á). Mặc dù cô làm cho khuôn mặt trông cứng nhắc cứ như bị liệt, nhưng lại rất ngộ và đáng yêu. Nhìn từ kiểu tóc cùng trang phục và xem lại số người quen là nam của cô cộng thêm suy luận hết sức logic trong vòng mười phút mà người thường chỉ dùng mười giây, hắn đã đi đến một kết luận hải hùng.

Cái mặt người này là mặt của hắn!

Hạ Cảnh Dực nhìn cái mặt người kia, ngờ ngẩn chớp chớp mắt. Hắn không thể nào tin nổi là cô làm ra cái móc chìa khóa hình của hắn, còn làm loại hình đáng yêu như vậy. Chẳng lẽ trong mắt cô hắn dễ thương như vậy sao?

Hắn hạnh phúc chết mất!~~~~

Nhưng vẫn chưa hết, hắn phát hiện mặt sau của hình nộm này có thêu tên

Nó dùng chỉ cùng màu với vải, rất khó thấy. Hắn phải cố lắm, mới thấy được hóa ra là thêu tên hắn. Đặc biệt là, cô thêu sai chữ "Dực".

Thật đáng yêu, còn thêu sai!~~~~

Hạ Cảnh Dực phản ứng xong, tự cười một tiếng. Hắn quay lưng, ôm Bạch Ngân đi về. Thỏ trắng nhỏ chơi đùa một ngày sớm đã ngủ, nếu không nhất định sẽ quậy một trận vì cái móc này.

*tg: Trời ạ ta cmn lại dành gần nửa chap tả móc chìa khóa (:v). Sến quá đi mất thôi, ta viết cái gì thế? Thôi kệ, coi như ngọt ngào một tí, khi đăng mới không bị kiện (:v). Nói vậy thôi, cần lắm gạch xây nhà:-))

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Anh?

Dạ Sở Kỳ lăn lộn trên giường, không muốn ngủ. Cô chỉ cần phát lệnh là sụp nguồn đi ngủ và đúng giờ sẽ dậy. Có điều...

-Aaaa!!!! Mình rốt cuộc là làm gì thế? Sao lại đưa nó cho anh ta cơ chứ?!

Dạ Sở Kỳ ôm gối lăn lộn một hồi, từ trên giường ngã xuống đất. Cô xoa đầu, mặt mày nhăn nhó. Lúc cô về mặt vẫn còn đỏ, bị Dạ Sở Hiền xoay vòng vòng. Nhưng đúng là hai anh em ngốc như nhau, Dạ Sở Hiền không đoán được lý do nào khiến Dạ Sở Kỳ như vậy. Đám người còn lại thì... vừa thấy cô lộ mặt về là đoán ra luôn rồi.

Dạ Sở Kỳ nhìn qua cửa sổ, hôm nay trăng tròn, rất sáng.

-Dạ Sở Kỳ, mày điên rồi. Đêm hôm không ngủ còn muốn ngắm trăng. -Dạ Sở Kỳ mắt nhìn trắng, miệng thì vô tình chửi mắng mình.

Ở một nơi nào đó, cũng có một người nào đó đang ngắm trăng tự cười một mình. Hắn cũng phải lăn lộn một hồi mới ra đây ngồi. Cũng không biết vì cái gì mà bản thân không ngủ được, hắn còn cho rằng mình điên rồi. Trước đây hắn không phát hiện ra hắn lại có thể cười suốt đêm đấy.

-Mày đúng là điên thật rồi Hạ Cảnh Dực.

Buổi chiều...

Hạ Cảnh Dực rào bước trên con đường tấp nập, bên cạnh là Ninh Diễm Kiều đang ôm Bạch Ngân. Hắn cứ một lát lại cười một mình, trông chẳng khác nào một tên tâm thần mới trốn trại.

Ninh Diễm Kiều thầm kêu kỳ quái. Lúc trước Hạ Cảnh Dực ra ngoài rất ít khi mang theo Bạch Ngân, nhưng dạo gần đây hắn chỉ cần không phải đi công việc gì thì ra ngoài lúc nào cũng mang nó theo. Giờ đây phát triển một bậc, hắn còn cười một mình nữa chứ!

Ninh Diễm Kiều làm sao biết được, Hạ Cảnh Dực vì Dạ Sở Kỳ thích Bạch Ngân nên đi đâu cũng mang nó theo. Hắn nghĩ lúc gặp cô trên đường, cô thấy nó sẽ rất vui. Những lúc như vậy, hắn làm sao cứ thấy mình thật cao thượng, như thể giao bạn gái mình cho người khác.

Hôm qua hắn về nhà, thật không cách nào ngủ ngon được như con thỏ trắng kia. Hắn cười suốt đêm đấy, chỉ vì một cái móc chìa khóa tầm thường.

Ninh Diễm Kiều thấy hắn cười cả ngày, mới lôi hắn ra ngoài. Cô còn tưởng hắn bệnh gì rồi cơ đấy. Lúc trước đừng nói cười, hắn nói chuyện cũng kiêu kìa. Tự nhiên sau một đêm, từ một tên mặt liệt bỗngưng cười suốt ngày, ai mà chẳng nghĩ hắn bị điên.

Ninh Diễm Kiều còn có ý nghĩ tống hắn vào trại tâm thần.

Còn may, cô không có ngu đến độ thật sự làm như thế.

-Chết tiệt thật! -Ninh Diễm Kiều nhỏ giọng phàn nàn.

-Kiều Kiều, Cảnh Dực rốt cuộc là bị điên cái gì thế?

Ninh Diễm Kiều đột nhiên nghe tiếng nói bên tai, giật mình suýt nữa là đem con thỏ trong tay ném đi. Cũng khá cô còn kiểm chế được, quay qua nhìn.

-Lần sau đừng có xuất hiện như thế nữa.

Tiêu La Khải ha ha cười, từ chối cho ý kiến. Ninh Diễm Kiều thu ánh mắt lại, nhìn Hạ Cảnh Dực đi trước.

-Không biết vì sao hôm qua anh Dực về là cứ cười như vậy đấy.

Phía trước, Hạ Cảnh Dực lại cười. Mi mắt Tiêu La Khải giật giật.

-Cậu ta uống nhầm thuốc à? Hay là đập đầu vào đâu rồi?

-Em sao biết được! -Ninh Diễm Kiều nhún vai.

Nói vậy thôi, chứ cô đang nghi ngờ cái cô nhóc Dạ Sở Kỳ kia kìa. Hôm qua rõ ràng Hạ Cảnh Dực đưa cô ta về, sau đó liền cười tới tận giờ. Cái này chắc chắn có liên quan đến cô ta!

-Con bà nó, Hạ Cảnh Dực!!! Cậu điên rồi hay sao hả? Đây, đứng lại đây đi. Giải thích cái bộ dáng đó cho tôi xem nào! -Tiêu La Khải cuối cùng nhìn không vừa mắt nữa, bức xúc lên tiếng.

Hạ Cảnh Dực liếc thẳng bạn thân của mình một cái, tỏ vẻ "tao không biết mày là ai" và tiếp tục đi. Tiêu La Khải vô đầu, chạy theo sau kiên nhẫn hỏi. Ninh Diễm Kiều lắc đầu ngán ngẩm. Nếu dễ dò như vậy, cô cũng chẳng cần lời tên kia ra ngoài làm gì.

-A, Hạ Cảnh Dực.

Hạ Cảnh Dực nhìn qua. Là Vũ Anh Anh, nấp sau lưng còn có Dạ Sở Kỳ. Hai người có vẻ đang đợi ai đó.

-Hai người tới đúng lúc thật. -Ninh Diễm Kiều nói bằng giọng -Dạo này ngày nào cũng gặp hai người, chúng ta đúng là có duyên.

Mắt Vũ Anh Anh nheo lại. Cô hừ một tiếng rồi dùng giọng điệu giống như Ninh Diễm Kiều đáp lại:

-Còn không phải ai đó thích ra ngoài, muốn bám theo Sở Kỳ nhà tôi sao?

-Ai là ai?

-Tôi cũng không nói là ai, cậu tự hiểu đi.

Ninh Diễm Kiều và Vũ Anh Anh mắt chọi mắt. Không khí giương cung bạt kiếm.

"Chít!"

Dạ Sở Kỳ nấp sau lưng Vũ Anh Anh không lộ mặt ra, vừa nghe tiếng Bạch Ngân liền sáng mắt.

-Bạch Ngân!!!

Dạ Sở Kỳ thấy thỏ trắng nhỏ thì quên hết trời đất. Cô... Khụ, đem Vũ Anh Anh vút qua một bên.

-Sở Kỳ, cậu cũng ác quá rồi đấy! -Vũ Anh Anh xoa đầu trừng mắt với Dạ Sở Kỳ.

Dạ Sở Kỳ gãi đầu cười trừ. Ninh Diễm Kiều bắt đắc đi lắc đầu, đưa Bạch Ngân cho Dạ Sở Kỳ. Dạ Sở Kỳ ôm thỏ trắng nhỏ, bộ mặt cười tươi tỉnh.

-Đây, hai người chạy đi đâu thế?

Dạ Sở Kỳ nhìn qua, thấy Sứ Ngao Kim đang đi tới.

-Ngao Kim!

Sứ Ngao Kim mang theo một túi đồ lớn không biết chứa cái gì, đi nhanh về phía Dạ Sở Kỳ và Vũ Anh Anh.

-Hỏi cái cô này này! -Vũ Anh Anh xụ mặt.

Dạ Sở Kỳ cười hi. Sứ Ngao Kim nhìn cô một cái rồi đưa đồ cho Vũ Anh Anh và cô.

-Đồ của các cậu đây. Đồ chơi của Anh Anh, kem của Sở Kỳ.

Dạ Sở Kỳ cười cầm lấy túi đồ, mở ra lấy một hộp kem. Cô xúc kem, Bạch Ngân kêu chít chít liếm tay cô. Cô nhìn con thỏ, ngẩn một hồi đưa kem tới trước mặt nó.

-Ăn không?

-Đây, giờ còn có thể cho thỏ ăn kem sao? -Tiêu La Khải giật giật khóe mắt nói.

Dạ Sở Kỳ ném cho cậu ta cái nhìn khinh bỉ.

Bạch Ngân liếm kem một cái, rùng mình vội rúc vào trong lòng Dạ Sở Kỳ. Cô cười hi hi, vuốt ve con thỏ và ăn kem. Sứ Ngao Kim có vẻ không chú ý lắm, mắt đảo qua một lượt.

-Anh Anh, đám người này... -Chưa hỏi hết câu thì mắt cậu đã đụng phải Hạ Cảnh Dực đang đứng một bên. -Anh? Sao anh lại ở đây?

Hạ Cảnh Dực nhú mày.

-Anh?

Dạ Sờ Kỳ tròn mắt nhìn Hạ Cảnh Dực. Hắn nhìn cô, cô như nhớ ra cái gì liền quay mặt đi. Hắn cười một tiếng trả lời Sừ Ngao Kim:

-Tại sao anh không thể ở đây?

Sừ Ngao Kim không đáp, tỏ vẻ đã hiểu. Dạ Sờ Kỳ kéo tay Vũ Anh Anh.

-Này, mình nhớ là Hạ Cảnh Dực không có anh em gì cơ mà.

*Hậu trường:

Kỳ: Mẹ, có cũ quá không? Sao lúc nào con xuất hiện với Hạ Cảnh Dực cũng đều là Bạch Ngân gây chú ý thế?

Băng(nhướn mày) con không thích?

Kỳ: Thích. Nhưng cứ thế này thật sự quá nhàm chán.

Băng: Mẹ cũng thấy nhàm chán. Nhưng Bạch Ngân có fan, cần phải cho nghệ sĩ nổi tiếng nhiều đất diễn một tí.

Y: Mẹ sẽ giúp con đổi, cứ chờ đi. Con dù không làm nhất tỷ được, ít nhất cũng không thể không có tiền đồ, thua một con thỏ như thằng chồng của con.

Kỳ: Mẹ hai tốt nhất!!!

Băng(nghiến răng) Y, chị để đó, em xử!!!

Y: Ừ.

Băng:...!!!

OK các nàng, vì lý do trên thành ra lỡ rồi nên ta bị hành một trận đây. Mà bỏ qua, muốn hỏi các nàng một chuyện.

Tuy là ta đã có chút dự liệu cho tương lai của hai bạn trẻ, nhưng có nhiều thứ vẫn cần các nàng bỏ phiếu.

Như các nàng đã biết là có một cặp đôi cực kì vững chắc đó chính là cặp nhân vật chính (mặc dù ta không chắc sẽ là Happy ending), và một đôi ta đang khai thác là Dạ Sờ Hiền và Tả Y Y (vẫn chưa chắc chắn). Nhưng mà nhân vật vẫn loạn xạ hết rồi. Ta định ghép đôi cho 4 nhân vật Vũ Anh Anh, Ninh Diễm Kiều, Sừ Ngao Kim và Tiêu La Khải. Vì vậy ta cần các nàng bỏ phiếu theo thứ tự sau:

1. Sừ Ngao Kim - Vũ Anh Anh; Tiêu La Khải - Ninh Diễm Kiều.
2. Sừ Ngao Kim - Ninh Diễm Kiều; Tiêu La Khải - Vũ Anh Anh.
3. Vũ Anh Anh - Ninh Diễm Kiều; hai thằng trai kia vứt đi, không nhắc tới.

Mong các nàng giúp ta vì ta đang hết sức rồi rắm. Nói chung các nàng cứ đưa ra ý kiến, ta sẽ dựa vào... độ khả thi và ý kiến số đông để viết tiếp. Vì cái việc xếp đôi này hết sức quan trọng, nên ta cần xin các nàng dành ra vài phút bỏ phiếu. Bao giờ có phiếu và có ý tưởng thì ta viết tiếp, không thì... Ôi ôi các nàng giúp ta đi mà oa oa.

Vậy thôi, chúc các nàng một ngày tốt lành!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Bữa ăn

Dạ Sờ Kỳ kéo tay Vũ Anh Anh.

-Này, mình nhớ là Hạ Cảnh Dực không có anh em gì cơ mà.

Vũ Anh Anh nhướn mày nhìn qua Dạ Sờ Kỳ.

-Ừ, không có anh em ruột. Nhưng mà Ngao Kim là em họ của anh ta đấy.

-Em họ? -Dạ Sở Kỳ ngạc nhiên chớp chớp mắt.

-Ừ. Mẹ của Ngao Kim là em của ba Cảnh Dục. Nghe nói quan hệ giữa họ cũng tốt.

Dạ Sở Kỳ nhìn qua. Hai người kia thần thái có chút giống nhau, quay lưng hai phía không nhìn nhau. Có điều cảnh này cũng khá hài hòa...

-Tốt thật đấy... -Dạ Sở Kỳ ăn kem

-Muốn đi đâu? -Sử Ngao Kim ném ánh mắt qua.

-Hà? -Dạ Sở Kỳ ngó ra.

Vũ Anh Anh chán nản nhìn cô bạn trong đầu chỉ có thờ này. Cô nhìn qua Sử Ngao Kim

-Đi ăn, đã trưa rồi.

-Ăn trưa! -Dạ Sở Kỳ và Vũ Anh Anh đập tay.

Hạ Cảnh Dục nhìn qua cô nhóc nào đó đang vui vẻ, lại nhìn lướt qua không khí bên ngoài cái màu thiếu nữ đó. Một mảnh u ám. Hắn xoa trán, về mặt suy nghĩ sau đó cất bước.

-Đi ăn! Hôm nay anh đãi! -Câu này là nói với Sử Ngao Kim

Sử Ngao Kim nghe được câu này mà ngu người. Cậu vừa mới nghe cái gì thế? Đãi cậu đi ăn? Ông anh họ này?

Hôm nay có tuyết sao?

Cái bộ mặt "được sủng ái mà hoảng sợ" rất không có tiền đồ của Sử Ngao Kim cũng không phải hàng độc quyền. Ngoài cậu ta ra, Ninh Diễm Kiều và Tiêu La Khải cũng cứng như tượng đứng đó. Vũ Anh Anh và Dạ Sở Kỳ nhìn nhau, vui vẻ nắm tay chạy lon ton đi theo Hạ Cảnh Dục.

-Đi ăn~~~ Dại gì mà không đi chứ?~~~

Phía trước, Hạ Cảnh Dục kín đáo nở nụ cười.

Phía sau bốn người liếc mắt nhìn nhau, cất bước đi. Lúc tới nơi Dạ Sở Kỳ đã ăn xong hộp kem

Hạ Cảnh Dục cầm đầu, dẫn nhóm người đến /Thị Trấn Xanh/ khu số 8. Tại giữa thị trấn, một ngôi nhà thật lớn bay lơ lửng.

Mặc dù sử dụng công nghệ vượt bậc tương khắc với quang cảnh của /Thị Trấn Xanh/ nhưng tòa nhà này vẫn tạo ra được cảm giác vô cùng hài hòa với xung quanh. Việc thiết kế ngoại thất bên ngoài cực kỳ hòa hợp với thiên nhiên, tạo ra một hình ảnh hùng vĩ giữa lòng thị trấn. Mặc dù trông rất khoa trương, nhưng lại phi thường thích hợp với cảnh vật. Thêm vào đó, việc nó nằm giữa thị trấn tạo được một điểm nhấn đặc biệt, khiến nó trở thành một kỳ quan của thị trấn. Nơi này càng nhìn càng thích mắt.

-Oa~~~ Lớn quá à!!!

Mắt Dạ Sở Kỳ gần như phát sáng, hệ thống nhận dạng trong mắt cô hoạt động hết công suất. Chụp! Chụp! Chụp! Cô chụp lại hết!

-Vào nhà thôi.

Hạ Cảnh Dục làm gì đó với hồ nước dưới căn nhà, một vòng tròn xanh hiện lên. Mắt Dạ Sở Kỳ hơi đen.

Thang máy...

Kiếp này cô ghét nhất là đi thang máy.

-Khoan đã, anh nói là vào nhà? -Vũ Anh Anh hỏi.

-Ừ. -Hạ Cảnh Dục thờ ơ.

-Đây... Không lẽ đây...

-Là nhà của tôi.

Dạ Sở Kỳ và Vũ Anh Anh đồng cứng 60 giây. Giấy thứ 61, cả hai cùng lúc hét lên:

-HỂ???!?!???!?!???!!!

Hạ Cảnh Dực bước lên tấm ván tròn, đám người bước theo. Vũ Anh Anh vừa lôi Dạ Sở Kỳ vào trong thì miếng ván bay ra khỏi vị trí mà đi Lên cổng lớn của ngôi nhà kia.

-Anh cũng quá khoa trương. -Sử Ngao Kim nhìn ngôi nhà.

-Anh trước giờ đều ở đây.

Nói rồi Hạ Cảnh Dực đưa tay về phía trước. Xác nhận xong, cửa mở.

Dạ Sở Kỳ lúc này đã tỉnh táo, nhảy nhót lung tung phía sau Hạ Cảnh Dực. Bạch Ngân về tới nhà, mặc dù cực kì không muốn nhưng cũng đã rời khỏi vòng tay của Dạ Sở Kỳ mà làm "hướng dẫn viên".

-Anh không phải bảo sẽ đi ăn sao?

Con đường dẫn vào nhà đủ dài, Hạ Cảnh Dực nhìn quanh.

-Vào nhà là có đồ ăn.

-Anh nấu à?

-Không.

Dạ Sở Kỳ bĩu môi, tỏ vẻ không hứng thú với bữa trưa nữa. Cô bám dính lấy Vũ Anh Anh, hai người quẩn quẩn quýt quýt, là phần tử ồn ào nhất nhóm người.

15 phút sau...

Sáu người ngồi trước bàn ăn, nhìn bàn ăn đầy ắp thức ăn, vài người tròn tròn mắt.

-Ở đâu ra vậy? -Vũ Anh Anh tròn mắt.

-Người máy -Ninh Diễm Kiều trả lời qua loa.

-Anh, chúng ta có ăn nhiều vậy không? -Sử Ngao Kim gõ gõ đĩa thức ăn trước mặt mình.

-Chắc là có. -Hạ Cảnh Dực hàm ý nhìn qua Tiêu La Khải. -Mau ăn đi.

Tiêu La Khải thấy ánh mắt kia, mặt đen như than cầm đũa. Mọi người nhìn nhau, cũng không khách khí. Nhưng mà mọi ánh mắt dồn về phía Tiêu La Khải làm cậu ta khó chịu.

-Mấy người rốt cuộc có ăn không? Không ăn thì tôi ăn!

-Ăn! Tất nhiên là ăn! Anh nghĩ mình anh ăn hết được à? -Vũ Anh Anh cũng cầm đũa.

Hai người mất chọi mắt, âm thầm tiến triển một cuộc thi ăn. Dạ Sở Kỳ bên cạnh Vũ Anh Anh lại như một đứa trẻ, ngồi vào bàn ăn rồi vẫn còn chơi với thỏ, không thèm chú ý.

Hạ Cảnh Dực nhìn hai người nào đó thi ăn, cười một tiếng rồi cũng cầm đũa lên. Hắn đang ăn, tầm mắt vô tình lướt qua cô nhóc vẫn không chịu ăn.

-Không ăn sao?

-Không có hứng thú.

-Cả người em chỉ còn da bọc xương, còn muốn không ăn? -Hạ Cảnh Dực nhú mày.

-Da không bọc xương thì bọc cái gì?

-... -Hắn đáp lời kiểu gì đây?

-Ngu ngốc! -Dạ Sở Kỳ khinh bỉ ném cho Hạ Cảnh Dực một ánh mắt.

-...

Không nói chuyện đàng hoàng với cô nhóc này được mà!!!

-Tôi mời em về đây là để ăn chứ không phải để chơi với Bạch Ngân!

-Tôi có bảo anh mời đâu. Rõ ràng là tôi đi theo Anh Anh.

-... -Bất lực rồi đấy -Bạch Ngân còn phải ăn.

-Ồ... Được!

Dạ Sờ Kỳ nghe nói vui vẻ ôm thỏ trắng nhỏ tung tăng chạy vào bếp.

-Đồ ăn của Bạch Ngân ở chỗ nào?

-...

Hắn là muốn phân tán sự chú ý của cô với con thỏ chứ không phải là muốn cô đi cho nó ăn đâu!!!

-Ai mượn em cho nó ăn?

-Anh.

-Nó tự kiếm đồ ăn được. -Sắc mặt Hạ Cảnh Dực trầm xuống, làm Bạch Ngân xù lông vì sợ.

-Ồ. -Dạ Sờ Kỳ khựng lại vì khuôn mặt kia, thả con thỏ xuống, nó chạy mất.

-Ngồi xuống. -Hạ Cảnh Dực ra lệnh.

-Ừm -Dạ Sờ Kỳ đột nhiên vô cùng ngoan ngoãn.

-Ăn.

Dạ Sờ Kỳ cầm đĩa, nhìn đồ ăn. Sau đó cô vớt đôi đĩa.

-Không ăn!

-... -Sao đột nhiên lại không nghe lời nữa rồi?

Hai người bên này lớn tiếng, bốn người bên kia đều nghe thấy.

-Có còn cho người ta ăn không? -Ninh Diễm Kiều gần giọng.

-Mình đâu có cần cậu ăn. -Dạ Sờ Kỳ vô tội nhìn Ninh Diễm Kiều.

-...

-Dở quá, phải thế này này. -Tiêu La Khải ném cho Ninh Diễm Kiều một ánh mắt chế giễu, quay qua Dạ Sờ Kỳ và Hạ Cảnh Dực -Hai người muốn mắng yêu nhau đến bao giờ.

Đúng là hiệu quả rất cao. Dạ Sờ Kỳ đỏ mặt, cúi đầu ngồi lác lác trên ghế không dám nói gì nữa. Mặt Hạ Cảnh Dực thì lại biểu hiện tâm trạng rất tốt.

Ừm, bữa ăn này cũng vui đấy...

*tg: Không thấy bỏ phiếu a. Ta thật buồn quá mà. Nhìn xem rốt cuộc ta làm ra ba cái phương án làm gì hả? Chỉ có duy nhất một người bỏ phiếu!!! Oa oa ta thật sự là bí lắm mới nhờ các nàng đó. Tạm thời ta sẽ cho trung hòa bốn người này câu chương chờ các nàng bỏ phiếu. Bao giờ quyết định kết quả thì ta sẽ thông báo nên dù ta ra chap các nàng vẫn cứ bỏ phiếu như thường nha. Nhắc lại nội dung bỏ phiếu như sau:

"Ta định ghép đôi cho 4 nhân vật Vũ Anh Anh, Ninh Diễm Kiều, Sử Ngao Kim và Tiêu La Khải. Vì vậy ta cầu xin các nàng bỏ phiếu theo thứ tự sau:

1. Sử Ngao Kim - Vũ Anh Anh; Tiêu La Khải - Ninh Diễm Kiều.

2. Sử Ngao Kim - Ninh Diễm Kiều; Tiêu La Khải - Vũ Anh Anh.

3. Vũ Anh Anh - Ninh Diễm Kiều; hai thằng trai kia vứt đi, không nhắc tới.(Ta bị dị ứng đam mỹ á)"

Chân thành cầu xin các nàng vote cho cặp đôi yêu thích. Ta sẵn sàng cung cấp thông tin về nhân vật.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 45: Trở chứng

Cô nhóc nào đó xù lông ngồi trên ghế, mặt đỏ không rõ vì sao.

"Rầm!" một tiếng, Vũ Anh Anh đập bàn đứng dậy.

-Này anh kia! Anh nói gì thế hả?

-Ý trên mặt chữ. -Tiêu La Khải liếc mắt qua. -Tôi cũng có tên đảng hoàng.

-Có hay không mặc xác anh, làm như tôi có quan tâm! Cấm anh nói lung tung!

-Tôi có quyền tự do ngôn luận, em lấy gì cản tôi. -Bộ dạng thông dong của Tiêu La Khải lúc này có phần giống Hạ Cảnh Dực.

Sử Ngao Kim vẫn còn đang ăn.

-Anh Anh, đừng ồn ào.

-Ồ.

Một lời là quả bom năng động kia liền ngoan ngoãn nghe theo, ngồi xuống. Vũ Anh Anh quay qua Dạ Sở Kỳ.

-Nhưng mà cậu cũng nên ăn đi.

-Không ăn!

Giống như một con nhóc sáu tuổi biếng ăn, Dạ Sở Kỳ lắc đầu nguây nguây.

-Tại sao? -Vũ Anh Anh hệt như bà mẹ trẻ kiên nhẫn hỏi.

Hạ Cảnh Dực cực kỳ có hứng thú với vấn đề này, đưa mắt nhìn qua. Những người còn lại cũng nhìn tới, tỏ vẻ rất thắc mắc lý do Dạ Sở Kỳ ồn ào từ nãy giờ.

-Dở! -Dạ Sở Kỳ mặt nhăn nhó, nhìn đồng đồ ăn trên bàn với vẻ ghét bỏ -Đồ ăn không ngon!

Gân xanh trên trán Hạ Cảnh Dực giật giật.

..

...

-Hahaha! -Tiêu La Khải ôm bụng cười -Hạ Cảnh Dực, đồng đồ ăn mà cậu nghiên cứu trên phạm vi toàn hành tinh để đưa vào cho robot nấu ăn lại bị chê là không ngon kia! Người ta còn chưa động đũa đã chê rồi kia. Hahaha!

Ninh Diễm Kiều và Sử Ngao Kim cũng bật miệng cười, mặc cho bộ mặt đen thui của Hạ Cảnh Dực rất đáng cảnh báo. Vũ Anh Anh cả người đông cứng thành tượng đá ngồi đó, cả người run run miễn cưỡng nhịn cười. Đối mặt với cô đang là bộ mặt ma vương của Hạ Cảnh Dực đấy, nào có thoải mái cười được như đám người kia!

-Khụ, Sở Kỳ này, cậu chưa ăn thử mà.

Dạ Sở Kỳ nheo mắt đầy ghét bỏ.

-Không thích!

Vũ Anh Anh thở dài. Chơi với Dạ Sở Kỳ đã lâu, Vũ Anh Anh cũng coi như hiểu chút ít tính cách của cô. Cô rất ngoan ngoãn nghe lời, hiếm khi lại đối nghịch với người khác. Cô rất dễ tính, nhưng một khi cô đã không thích cái gì thì đừng hòng ép cô. Và một khi tâm trạng cô thay đổi, vậy sẽ không còn giống cô nữ sinh hiền lành nữa mà biến thành một con nhóc quậy phá ngay. Tuy cô nhút nhát, nhưng vẫn không hề thiếu cách làm phiền người khác. Để yên ổn thì không nên bắt cô làm những điều cô không thích.

Giờ thì hay rồi, cô trở chứng rồi..

-Vậy... -Vũ Anh Anh hết biết nói gì luôn rồi.

Ồ mà...

Nhiệt độ hình như giảm xuống thì phải!?

Máy điều hòa nhiệt độ có vấn đề à?

Dạ Sờ Kỳ đối mặt với Hạ Cảnh Dực, phòng má. Muốn dọa cô? Trừ anh Hai ra, đời này cô không sợ ai đâu!!!

Sắc mặt Hạ Cảnh Dực phải nói là cực kỳ kém. Đồ ăn nhà hấn cô nuốt không nổi à?

Kết quả cuối cùng là, Dạ Sờ Kỳ không chịu nổi khuôn mặt đáng sợ của tên ma vương kia, đành cúi đầu nhận thua. Vũ Anh Anh ngồi cạnh cô, muốn giúp cũng không mở miệng nói. Eo ơi đáng sợ quá!

Hạ Cảnh Dực hù dọa người ta xong, tiếp tục ăn.

- Ăn đi.

Mọi người nhìn nhau, miễn cưỡng cầm đũa. Dạ Sờ Kỳ nhìn chén của mình, lại nhìn thức ăn, bộ mặt giống như là có huyết hải thâm thù không bằng. Cuối cùng không biết nghĩ gì, cô đứng dậy bỏ chạy mất tiêu.

- ...

Mười giây im lặng.

Cô ta bị điên à!!!!???

Hạ Cảnh Dực lập tức đứng dậy đuổi theo cô gái nhỏ. Mấy người còn lại nhìn nhau, bất lực đồng loạt thở dài rồi đứng dậy đuổi theo.

Dạ Sờ Kỳ chạy ra ngoài, trốn sau một gốc cây. Cô ngồi xuống dưới gốc cây, thở phào. Không muốn ăn là không muốn ăn! Còn dám bắt cô ăn! Nếu không phải cô không biết đường, vậy cô nhất định sẽ bỏ về!

- Sao mình lại mù đường nhỉ? - Dạ Sờ Kỳ than vãn.

- Vì em là đồ ngốc!

Dạ Sờ Kỳ nhìn lên, thấy bộ mặt của ai đó liên sợ đến thất kinh. Hấn chống một tay vào thân cây, mặt liệt nhìn cô. Cô vội đứng dậy quay lưng chạy tiếp. Ai ngờ, cô vấp phải rễ cây, ngã xuống đất.

- Á!

Thấy cô gái nhỏ ngã, vẻ mặt Hạ Cảnh Dực mới dịu xuống. Hấn không muốn dọa cô, chẳng qua là đang tức giận mà thôi. Ai mà biết cô nhóc này lại hành động như vậy chứ. Thật là...!

- Nào, đứng dậy! - Hạ Cảnh Dực đưa tay tới trước mặt Dạ Sờ Kỳ.

Dạ Sờ Kỳ ngồi cứng một chỗ. Chân cô bị trầy một mảng, chảy máu. Mà cô thì cảm thấy... điện giật tê người...

- Hức...

Hạ Cảnh Dực còn chưa kịp hiểu, cô nhóc nào đó đã khóc ầm lên. Hấn nhất thời sửng sốt, tay chân luống cuống không biết làm sao. Vừa lúc phía sau bốn người chạy tới.

- Sờ Kỳ? - Vũ Anh Anh tròn mắt nhìn Dạ Sờ Kỳ, quay qua Hạ Cảnh Dực - Này, anh sao lại làm cậu ấy khóc rồi?

Hạ Cảnh Dực không biết phải trả lời Vũ Anh Anh kiểu gì, trực tiếp bỏ qua. Hấn lại gần Dạ Sờ Kỳ vẫn còn đang khóc đến không biết trời trăng mây đất gì.

Ninh Diễm Kiều không biết nghĩ gì, trực tiếp lôi Vũ Anh Anh đang nằng Hạ Cảnh Dực và Tiêu La Khải quay lưng đi mất. Sử Ngao Kim nhìn Dạ Sờ Kỳ một cái, quay lưng đi theo ba người kia.

Không gian còn lại hai người.

Dạ Sờ Kỳ oa oa khóc. Hạ Cảnh Dực nhìn một hồi, không biết làm sao đưa tay xoa đầu cô.

- Bình tĩnh nào.

Dạ Sờ Kỳ bình tĩnh lại, nhưng vẫn còn thút thít.

-Em là con nít hả? Mới ngã xuống đất đã khóc ầm lên rồi.

-Nhưng mà... Nhưng mà... -Về mặt Dạ Sờ Kỳ đầy oan ức, lại khóc òa lên -Nhưng mà... Đau! Oa oa!

Hạ Cảnh Dực bắt lực vỗ trán. Cô bao nhiêu tuổi rồi? Mười bảy tuổi hay bảy tuổi vậy?

-Được rồi, đừng khóc nữa.

Làm như nói vậy cô sẽ nghe ấy! Còn lâu!

Hắn vừa nói xong cô càng khóc to hơn nữa.

-...

Hạ Cảnh Dực bị giầy vò một hồi, cuối cùng đành phải chịu thua. Còn cách nào khác sao? Hắn trước giờ chưa từng trông trẻ mà...

-Được rồi, thua em rồi. Mau đứng dậy đi, tôi dẫn em đi khử trùng vết thương. Để nhiễm trùng là rắc rối lắm đấy.

Dạ Sờ Kỳ không đáp lời. Hạ Cảnh Dực bắt đắc dĩ cúi người, đem cô bế lên đi vào nhà. Mà cô cũng rất ngoan ngoãn rúc trong lòng hắn khóc thút thít. Hai người đi vào nhà.

Phía xa xa, có bốn tên bát quái đang tụ tập.

-Hay lắm, người anh em! -Tiêu La Khải cười khoái trá.

-Sao đột nhiên Sờ Kỳ lại ngoan như vậy? Thật không khoa học! -Vũ Anh Anh bày ra bộ dáng thể giới quan đã sụp đổ.

-Tôi thấy tiếp theo là hội chứng chim sơn ca(*) tiếp diễn rồi. -Ninh Diễm Kiều nhận xét.

-...

(*)Hội chứng chim sơn ca: là hội chứng nảy sinh tình cảm giữa người chăm sóc và người được chăm sóc.

*tg: Khúc này ta viết dễ đoán vậy sao? Aaaaaa!!! Không đúng!!! Phải đổi mới a. Ta phải đổi mới phương thức bồi đắp tình cảm. Để hai đứa nó về là bắt đầu thâm kịch rồi, ta phải nhanh lên mới được. Mà nha, các nàng đừng quên tiếp tục bỏ phiếu ghép đôi cho 4 người kia nha. Mỗi một phương án là cốt truyện đi theo một hướng, nên ta cảm thấy không nên tự quyết định. Các nàng giúp ta đi mà!!!!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

Dạ Sờ Kỳ ngoan ngoãn ngồi im để Hạ Cảnh Dực xử lý vết thương, thỉnh thoảng cả người không kiềm được run rẩy. Hắn vừa làm xong, cô đã co người lại rúc vào trong chiếc ghế nệm êm ái. Hắn cất hộp y tế, nhìn cô thở dài.

-Tôi đã làm gì em đâu, cần gì phải chạy như thế? Ngã rồi đấy, còn muốn chạy...

Dạ Sờ Kỳ rút cổ, bộ mặt sợ hãi đến tột.

-Ai bảo anh hung dữ... Tôi không muốn ăn...

Hạ Cảnh Dực bị bộ mặt kia làm mềm lòng. Hắn nhìn không được đưa tay xoa đầu cô.

-Ai bảo em cứ thích chống đối tôi. Tôi chỉ muốn tốt cho em thôi, không phải muốn hại em.

-Không phải? Do anh mà tôi bị đánh đó! Anh tưởng bộ mặt đó của dễ nhai lắm hả? Anh lại gần tôi là tôi đã bị một đồng người ghen tỵ rồi... -Dạ Sờ Kỳ phồng má.

Hạ Cảnh Dực nhìn cô gái nhỏ, ngạc nhiên. Hóa ra trước giờ cô xa lánh hắn là vì sợ bị kỳ thị sao? Cô nhóc này, thật là...

- Tại sao không nói với tôi? -Giọng hần dụ dàng hơn hẳn.

- Tại sao phải nói với anh?

-... - Vậy bây giờ em nói với tôi làm gì?

Hạ Cảnh Dực cười một tiếng. Hần ngồi xuống ghế.

- Nhưng đó đâu phải lỗi của tôi. Chẳng lẽ khuôn mặt quá đẹp cũng là một cái tội sao?

- Đúng là vậy đó. - Dạ Sở Kỳ gật gù.

-...

Đúng là không nói lý với cô nhóc này được mà!

"Rầm!" một tiếng cánh cửa mở ra, Vũ Anh Anh hùng hổ bước vào. Phía sau cô Tiêu La Khải tiêu sái đi theo, Sử Ngao Kim thờ ơ lướt mắt, còn Ninh Diễm Kiều thì mang bộ mặt sầu đời u uất nhìn tới.

- Anh Anh!!!

Dạ Sở Kỳ sáng mắt, nhìn về phía Vũ Anh Anh.

- Ôm~~~

- Cậu thật là...!

Vũ Anh Anh phì cười, bộ dáng hùng hổ bay mất. Cô lại phía Dạ Sở Kỳ, ôm một cái rồi ngồi xuống bên cạnh.

- Sao cậu lại dờ chừng rồi?

- Há?

- Đồ ăn rõ ràng ăn rất được.

Dạ Sở Kỳ xụ mặt, lại xù lông.

- Không thích ăn!

Dạ Sở Kỳ có một vấn đề rất lớn, đó là ăn theo sở thích. Cô không chết đói được, nên miễn là trong một ngày có cho gì đó vào bụng thì sẽ không thấy đói. Do đó, cô khá biếng ăn. Bình thường ở nhà, khẩu vị cũng đã quen cô còn ăn được, nhưng một khi ra ngoài thì... Bình thường muốn cô ăn Dạ Sở Hiên đều phải đem kem ra dụ dỗ đấy!

Thế nên Dạ Sở Kỳ là một cô nhóc cực kì kén ăn và khó chiều.

- Được rồi được rồi, không ăn thì thôi. Chiều nay chúng ta lại đi đâu chơi đây?

Dạ Sở Kỳ trầm ngâm. Chưa kịp nói đã nghe Vũ Anh Anh thao thao bất tuyệt:

- Chúng ta đi đến xxx chơi không? Mà đến xxx cũng tốt, dù sao thì xxx vẫn hơn xxx ở chỗ xxx rất xxx, chứ không vừa xxx lại xxx giống như xxx. Thế nhưng nếu như đến xxx thì cũng chả sao cả. Ở xxx có cái mà xxx và xxx không có, là xxx có xxx. Ồ, xxx hôm nay hình như khai trương ở chỗ xxx thì phải, nếu có thể đến đó để thưởng thức xxx thì tốt@#\$\$%^&^abcd

-...

Cả bọn đã hoàn toàn câm nín.

*tg: chap đặc biệt... ngắn. Tại ta nản quá nên viết đại mấy chữ. Khúc cuối cảm thấy nghĩ ra mấy cái địa danh mệt quá nên mượn ý tưởng viết thành xxx á. Nhớ tiếp tục vote nha các nàng, sắp vào trò chơi rồi á.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Trở lại trường

Nếu cứ tiếp tục bồi đắp tình cảm ở /Thị Trấn Xanh/ thì có thêm gấp hai lần thời gian vũ trụ hình thành đi nữa tác giả cũng sẽ không cho các cháu nó xuất hiện nổi. Vì vậy cho nên bạn học Sở Kỳ của chúng ta hiện tại đã trải nghiệm xong kỳ nghỉ đáng giá và về trường.

Vâng, về tới nơi, chào đón rất "hồng hậu".

Cái tên nam thần lãnh ngạo da mặt dày như bức tường đá không sập mà chúng -ta -ai -cũng -biết -là -ai ấy, đã làm một việc hết sức là "phi thường".

Ngày đầu tiên trở lại trường, Hạ Cảnh Dực ngang nhiên nắm tay Dạ Sở Kỳ thân mật kéo ra giữa chốn đông người mặc cho hàng ngàn viên đạn từ những đôi mắt của các nữ sinh bắn về phía Dạ Sở Kỳ. Hắn long trọng tuyên bố một lần nữa trước toàn trường cô là hoa đã có chủ, là của hắn. Hắn còn dùng loa phát thanh, vâng, loa phát thanh tác giả không ghi nhầm đâu, còn vặn volume max luôn. Và hắn dùng cái đó cảnh cáo ai dám động vào cô hắn liền một kiếm chém chết. Là! Một! Kiếm! Chém! Chết! Không! Sai! Lầy! Một! Từ!

Kiếp này của Dạ Sở Kỳ cô kể bỏ.

Một số người hiền lành không nói, có một số người rất không hiền lành. Ví dụ điển hình?

Hạ Cảnh Dực fanclub thành viên trên ngàn cô gái gồm các thiếu nữ trong và ngoài trường.

Chính là vị Diệp Thường Lạc nào đó làm boss chỉ huy đã trong tối chủ đạo rất xuất sắc đem Dạ Sở Kỳ suýt nữa đánh đến tàn phế. Cũng còn may, Hạ Cảnh Dực đã chứng minh hắn nói rất thật, trực tiếp quét sạch cái fanclub này trước khi cô bị đánh sau năm phút bị bắt.

Thế mà Diệp Thường Lạc vẫn có thể an toàn trốn thoát, tiếp tục làm hoa khôi toàn trường. Chẳng hiểu cô ta thoát kiểu gì.

Và Dạ Sở Kỳ từ búp bê thủy tinh đáng yêu người gặp người thương hoa gặp hoa nờ trở thành một trong những phần tử nguy hiểm nhất trường. Đòi đúng phí!

Còn may Vũ Anh Anh nhỏ bé đáng yêu còn chưa bỏ cô.

Còn may có nhiều người không vì thế ghét cô.

Dạ Sở Kỳ cảm thấy, qua những sự kiện khủng bố vừa rồi, cô đã có trên đầu một cái vòng hào quang, mọc cánh nữa là có thể trực tiếp bay lên thiên đường rồi. Vậy mà cô vẫn sống đến tận tháng mười hai bây giờ đây!

Cái tên xấu xa đó, có lý nào liền đem cô biến thành thế này? Nào cô bị úng rồi mới nói do hắn cô bị bắt nạt!

Dạ Sở Kỳ bực bội lại ăn, ăn đến mức Vũ Anh Anh trở mất. Bây giờ là mùa đông, ai lại ăn kem thế bao giờ...

Đang ăn thì hộp kem yêu quý của cô bay lên trời.

-Ồ, kem cũng siêu thoát à? -Dạ Sở Kỳ buột miệng.

-... -Vũ Anh Anh cầm nín.

Hạ Cảnh Dực cầm hộp kem gỗ lên đầu Dạ Sở Kỳ.

-Mùa lạnh mà ăn kem, em nghĩ gì thế hả?

Dạ Sở Kỳ ôm đầu u uất nhìn lên.

-Mắc gì tới anh? Trả lại đây!

-Không trả!

Dạ Sở Kỳ neho mắt. Không trả? Muốn cướp kem của cô? Ha, cô biết cách đối phó với hắn rồi nhá!

Dạ Sở Kỳ không nói một lời, ngồi cứng ngắc. Hạ Cảnh Dực vừa thấy lạ nhìn xuống liền nhìn xuống. Không phải bình thường liền sẽ đứng dậy "so chiều cao" với hắn sao?

Và Dạ Sở Kỳ khóc rống lên.

Chiều đúng lợi hại, Hạ Cảnh Dực luống cuống trả lại hộp kem. Dạ Sở Kỳ trở mặt còn nhanh hơn lật sách, liền rất hời hợt tiếp tục ăn kem. Hạ Cảnh Dực lúc này mới nhận ra bản thân đã bị lừa.

-... -Em hay lắm...!

Đời hán sáng suốt mà cũng có lúc này!

Cô nhóc này càng ngày càng quá đáng!

-Tôi nói em không nghe hả?

-Anh là cái quái gì mà tôi phải nghe? -Dạ Sở Kỳ chẳng buồn liếc mắt.

-Là cái gì em phải tự biết chứ!

Dạ Sở Kỳ dừng động tác ăn, suy nghĩ.

-Trong lòng tôi có chín cấp bậc cho mọi thứ. Thứ nhất, là Bạch Ngân. Thứ hai, là kem. Thứ ba, là anh Hai. Thứ tư, là chị dâu còn chưa xác định. Thứ năm, là người quen bạn bè và gia đình. Thứ sáu, là đồ ăn. Thứ bảy, là động thực vật. Thứ tám, là người lạ. Thứ chín, cũng là cuối bảng, chính là người nằm trong danh sách đen. Mà danh sách đen, chính là có mấy thứ nguy hiểm, đồ cay, đồ đắng, Diệp Thường Lạc và cuối cùng là Hạ! Cảnh! Dực! Anh! Đây! -Dạ Sở Kỳ nói một mạch, nhấn mạnh mấy từ cuối.

Hạ Cảnh Dực dờ người, sau đó liền tỏ vẻ thế giới quan đã sụp đổ.

Bạch Ngân của hán đứng đầu, còn hán đặc biệt đứng cuối. Thế gian còn có chuyện như vậy sao?

Con bà nó, còn thua cả người lạ!

Hán... Hết biết nên nghĩ gì nói gì làm gì luôn rồi...

Còn cô nàng nào đó vừa quăng bom cao cấp với chỉ số sát thương tận trời kia, tiếp tục ăn kem mà thương thức về mặt kia. Hừ, tốt nhất là tức chết luôn đi!

Sắc mặt Vũ Anh Anh cũng không tốt hơn một nửa của Hạ Cảnh Dực là bao. Dưới anh Hai và chị dâu gì kia thì không nói, còn dưới cả thỏ và kem...

Ha ha... Cái cô này vẫn còn là con nhóc ham ăn ham chơi mà...

Hạ Cảnh Dực phục hồi tâm trạng khá nhanh. Hán lập tức đã trấn định được.

-Tôi có làm gì đâu mà em đem tôi bỏ vào danh sách đen?

-Tên dờ người, còn không biết hả? Bởi vì anh là cái đồ đáng ghét!

Dờ người là cái loại khái niệm gì thế? Hán làm sao thành cái đồ đáng ghét? Ô, cô nhóc này sao khó hiểu thế nhỉ?!

Dạ Sở Kỳ đóng hộp kem đã hết, tung tăng đi vút vào thùng rác rồi lon ton chạy mất. Hai người nào đó, một đứng một ngồi tiếp tục cạ ngôn.

Dạ Sở Kỳ chạy đi tìm Tiêu La Khải.

Thằng bạn thân nhất của Hạ Cảnh Dực mà cả thế giới ai ai cũng biết, tam thiếu của Tiêu gia. Tên này tiếng tăm phải nói là cao ghê lắm, so với Hạ Cảnh Dực chẳng thấp hơn bao nhiêu. Cậu ta là một tên ăn chơi chính hiệu, bao nhiêu thứ tai tiếng cậu ta đều dành được, nhưng đặc biệt chưa bao giờ dính vào mấy cái vụ ồn ào với đám con gái. Mặc dù nói, hán cũng là một tên thích đi của gái. Vì vậy nên, Tiêu La Khải sống rất thoải mái, cực kỳ phóng túng.

Giờ cậu ta đang ở một mình tại sân tập bóng rổ.

Luật bóng rổ tại thời đại này cũng chẳng khác mấy, chẳng qua có chút thay đổi và số người chơi tăng thêm một tí.

-Ô, Sở Kỳ, cô em tới đây à?

Dạ Sở Kỳ vẫy vẫy tay.

Tiêu La Khải bắt đầu đi vút trái bóng qua một bên đi tới, nào biết đâu...

*tg: Sặc, ta đây lại bắt đầu viết lan man rồi. Thôi thì cứ từ từ cũng được. Các nàng vote tiếp nào! Chời ơi qua bao nhiêu chap rồi mà chỉ có duy nhất một người vote là thế nào? Chẳng lẽ... không có ai đọc cả à!? Ta... Ta mọc cánh bay luôn tới thiên đường đây...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Một tuần

Dạ Sờ Kỳ ngồi xuống ghế bên cạnh Tiêu La Khải. Cậu ta cố tránh xa cô ra.

-Gi thế? Bộ tôi là bom hay sao mà anh tránh xa quá vậy?

-Còn hơn thế nữa. Cô em có biết cô em còn có lực sát thương cao hơn bom không? Nếu để Cảnh Dục thấy tôi ngồi với em, kiếp này của tôi kẻ bỏ.

Dạ Sờ Kỳ bĩu môi, vẻ mặt đầy khinh thường.

-Không có tiền đồ!

Tiêu La Khải từ chối cho ý kiến. Cậu lờ mờ nguyệt cô.

-Tìm tôi có việc gì?

Dạ Sờ Kỳ lúc này mới nhớ tới mục tiêu của mình.

-Đúng rồi, anh giúp tôi mang tên dờ người kia đi đâu đó xa xa được không?

-Hà? Cô em bị điên à? Sao tự nhiên lại bảo tôi mang Cảnh Dục đi đâu?

Dạ Sờ Kỳ vỗ vỗ trán, điệu bộ chán chường.

-Anh cũng biết tình trạng của tôi mà tên điên đó gây ra rồi đấy. Cứ để anh ta tiếp tục bám vào tôi, vậy việc tôi bị tẩy chay toàn trường chỉ là chuyện sớm muộn. Anh nhìn xem một tiểu khả ái xinh xắn đáng yêu như tôi, vì cái quái gì lại dính dáng tới việc này chứ?

Tiêu La Khải suyt chút té ghế.

-Tiểu khả ái xinh xắn đáng yêu? Đúng là lúc đầu tôi thấy thế đấy, nhưng giờ em chẳng khác gì quả bom nổ chậm cả. Còn Cảnh Dục, hờ~, đừng nhắc tới nữa.

Dạ Sờ Kỳ chẳng thèm nghe vào lời nói của Tiêu La Khải.

-Không cần biết hắn đi đâu, tôi cần một tuần. -Cô nghiêm túc.

-Một tuần? -Tiêu La Khải ngạc nhiên.

-Đúng vậy đó.

Tiêu La Khải tỏ vẻ không liên quan.

-Việc gì tới tôi?

Dạ Sờ Kỳ đứng dậy, vỗ hai tay vào nhau rồi vuốt phẳng váy quay lưng đi. Cô có ý đi chậm.

-Tôi đi báo với Hạ Cảnh Dục anh bắt nạt tôi.

-Ha, cô em tưởng chừng đó có thể cắt đứt tình cảm của chúng tôi?

Dạ Sờ Kỳ cười ranh mãnh.

-Anh nghĩ bây giờ anh ta tin tôi hay tin anh?

Sắc mặt Tiêu La Khải khê đổi. Cô nhóc này trước giờ chưa từng nói dối qua, mà cậu ta thì đã từng đi bắt nạt con gái đấy. Nếu như cô thật sự làm thế, khả năng nói tới Hạ Cảnh Dục sẽ tin là rất lớn...

Con bà nó! Vì cái gì cô nhóc này càng ngày càng ranh mãnh như thế? Học từ đâu ra vậy?

Mà nhớ lại thì hình như là học từ người anh em của cậu ta...

-Được rồi, một tuần chứ gì? Một tuần thì một tuần! -Tiêu La Khải nhăn mặt cam chịu nói.

Dạ Sờ Kỳ lập tức vui vẻ, trở lại bộ dạng búp bê thủy tinh đánh yêu, cười một tiếng nói "Cảm ơn" rồi giơ tay chào sau đó liền lon ton chạy đi. Tiêu La Khải ngồi ngẩn ra, sau đó kêu lên một tiếng.

-Chết tiệt!!!

Tiêu La Khải tự vò đầu mình, chút nữa là không kiềm chế nổi đi tìm tên kia bảo hắn dạy dỗ lại cô cho đàng hoàng. Cũng còn cố nhịn được, cậu đứng dậy cầm lấy trái bóng rổ. Ném một cái thật mạnh vào tường, trái bóng rổ va vào tường rồi bay ngược lại. Tiêu La Khải khó chịu ôm trái bóng đi mất.

Dạ Sở Kỳ chạy tới hổ vờ người, thấy an toàn mới tựa lưng vào tường, thở phào.

Cũng may là được...

Không phải tự nhiên mà Dạ Sở Kỳ lại muốn Tiêu La Khải lôi Hạ Cảnh Dục đi đâu đó trong vòng một tuần. Bởi vì ba ngày nữa sẽ là buổi ra mắt sản phẩm của KM. Mà Dạ Sở Kỳ cô, tức Robot Android The And AL-003, cũng là một sản phẩm trong đó. Cô biết Hạ Cảnh Dục ghét robot, nên không muốn hắn biết cô là robot.

Phải, cô ghét hắn, trước giờ đều ghét hắn. Nhưng mà cô lại không muốn hắn ghét cô...

Mỗi khi tưởng tượng tới việc hắn sẽ ghét cô, cô lại không chịu nổi. Rõ ràng cô rất ghét hắn làm phiền, ghét hắn bám lấy cô, ghét hắn mang đến rắc rối,... Nhưng nếu không có hắn, cô sẽ cảm thấy thật buồn chán...

Cô chẳng biết cảm giác của cô là thế nào. Dù biết rằng không thể giấu hắn việc cô là robot được, nhưng cô vẫn muốn níu kéo, muốn giấu hắn lâu hơn một chút nữa. Việc hắn biết là việc sớm muộn, nhưng cô không nhịn được muốn nói dối hắn. Nếu hắn biết, cô không còn được hắn xoa đầu, không được hắn chọc ghẹo nữa...

Dạ Sở Kỳ ngẩng đầu, mắt chớp chớp ngăn nước mắt trào ra. Cô đưa hai tay vờ vờ mặt mình cho tỉnh táo, sau đó liền lấy điều bộ vui vẻ chạy đi...

Tiêu La Khải nghiêng người làm chiếc ván lướt không của cậu ta ép sát xe lướt không của Hạ Cảnh Dục. Hắn liếc mắt nhìn qua.

-Gì đây?

Tiêu La Khải xoa hai tay vào nhau, cười lấy lòng.

-Cảnh Dục à, sắp tới KM có một buổi ra mắt sản phẩm...

-Không đi! -Hạ Cảnh Dục ném luôn một câu.

Tiêu La Khải tỏ vẻ đã trúng sát thương, quay qua.

-Đừng có tuyệt tình thế chứ, tôi còn chưa nói hết. Nghe nói lần này ra mắt sản phẩm có Robot Android The And AL-003 nữa mà?

-Tôi không quan tâm.

Tiêu La Khải cảm thấy muốn bỏ cuộc thật đấy.

-Dù gì năm trước cậu cũng đã thuyết phục ba cậu đồng ý tài trợ cho vụ này mà! Nghe ba tôi nói, nó là một con robot trí tuệ nhân tạo độc lập.

Mặt Hạ Cảnh Dục trầm xuống. Hắn tăng tốc.

-Chẳng qua là thứ đồ vật được lập trình sẵn mà thôi.

Tiêu La Khải vội chạy theo Hạ Cảnh Dục, thật sự là muốn tự đập chết mình luôn rồi.

-Cậu đừng có một lời là từ chối luôn được không? Sau này cậu tiếp nhận KM, chẳng lẽ cứ thù ghét mấy con robot mãi?

Hạ Cảnh Dục khinh thường trả lời. Tiêu La Khải ảo não lắc đầu.

-Được rồi, cậu không muốn đi, nhưng tôi muốn. Nó được tổ chức ở /Thành Phố Khởi Nguyên/, gần /Vùng Đáy Biển/ đấy. Tôi mới quen vài người bạn ở đó, muốn gặp cậu. Đám người kia cũng tới. Sao? Đi không?

Hạ Cảnh Dục hơi suy nghĩ. /Thành Phố Khởi Nguyên/? Ở nơi cô nhóc kia sống sao?

-Được!

Hạ Cảnh Dục dứt khoát nói một câu, làm Tiêu La Khải sợ đến ngây người. Gì thế? Đột nhiên đồng ý dễ dàng vậy?

Hạ Cảnh Dục đáp xuống một bên lề đường của /Khu Bầu Trời/, đi thẳng vào trong biệt thự. Tiêu La Khải liền điều khiển ván lướt không chạy theo.

Vào trong, Hạ Cảnh Dục đem xe bỏ qua một bên rồi vào nhà. Phong cách của hắn vẫn thế, hơi u tối. Hắn đưa tay xác nhận dấu vân tay rồi lấy chìa khóa mở cửa. Tiêu La Khải ngạc nhiên.

-Gi thế Cảnh Dục? Cậu mà cũng dùng loại khóa này sao? Con bà nó loạn hết rồi.

Hạ Cảnh Dục mở khóa xong, đưa mắt liếc nhìn thẳng bạn không chịu im lặng với ánh mắt bất đắc dĩ. Tiêu La Khải giật chiếc chìa khóa từ tay hắn.

-Gi đây? Móc chìa khóa? Thật không khoa học! Cậu lại dùng thứ đồ này? Còn là loại đáng yêu thế này? Thật chẳng hợp với cậu tí nào! Ha, nhìn xem, cũng thú vị đấy. Cái mặt liệt của cậu cũng được làm cho thành dễ thương thế này? Hắc, cái gì đây? Tên? Còn thêu sai? Đây, cậu rút cuộc mua ở đâu thế?

Hạ Cảnh Dục giật lại chiếc chìa khóa, mở cửa vào trong, miệng quảng lại một câu:

-Của cô ấy.

Tiêu La Khải chạy vào nhà.

-Gi? Đừng nói với tôi cậu lắp khóa là để cái móc đó có chỗ dùng đấy! Kiểu này là tuyên bố hẹn hò luôn rồi hay sao? Hai người đi lúc nào đấy? Con bé đó cũng lằng mằng phết, tự tay làm cho cậu đứng không? Có tặng hoa cho cô ta không?

Tiêu La Khải lẻo đẻo theo sau Hạ Cảnh Dục, hỏi đủ thứ chuyện.

-Cậu nhiều lời quá.

-Đây, Cảnh Dục, cậu đừng khinh thường tôi. Mau nói...

*tg: sách, mau đoán xem chap sau sẽ thế nào? Hắc hắc ta đi, lâu lắm mới đợi được tới giây phút này. Cao trào cao trào cao trào! (mặc xác ta tự kỉ đi). Hắc hắc ta đang vui quá chừng í.

*p/s: Éc éc ta lại quên rồi. Nhớ tiếp tục vote nha. Ta đợi mãi chả thấy ai vote, thiệt đau cmm lòng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Học sinh mới

Dạ Sở Kỳ lăn lộn trên chiếm thảm bông, tay ôm con thỏ bông to đùng. Dạ Sở Hiền ngồi cách đó khá xa nhìn em gái, ảo não. Đó là khu chơi đùa của cô đây, đều làm bằng bông.

-Thật sự là không sao đấy chứ? -Tà Y Y lo lắng hỏi.

Dạ Sở Kỳ hai tay hai chân đẩy con thỏ bông lên trời, cô lăn một vòng đưa ra bộ mặt chán chường. Dạ Sở Hiền cuối cùng không nhìn nổi nữa.

-Em thật sự không có ý kiến gì sao?

Con thỏ bông rơi xuống đầu Dạ Sở Kỳ. Cô lại ôm lấy nó lần lần.

-Em còn có ý kiến gì sao?

-... -Anh đang hỏi cô cơ mà.

Dạ Sở Kỳ ngồi lại đàng hoàng, ôm con thỏ bông to lớn.

-Nhưng thật sự phải nghĩ học sao?

Dạ Sở Hiền gật đầu.

-KM đã nói khảo nghiệm kết thúc. Sau khi ra mắt sản phẩm trên toàn công ty, sau đó sẽ công khai em ra toàn thế giới. Lúc đó em không thể đến trường được nữa.

Dạ Sở Kỳ gật đầu, sau đó cười.

-Em chỉ hơi tiếc thôi, không có việc gì.

Dạ Sờ Hiên thở dài. Thật sự là chỉ "hơi" thôi sao? Sao cô không phản ứng gay gắt hơn? Sao cô không khó chịu? Sao cô lại chỉ đơn giản đồng ý như thế? Tại sao?

-Sau khi ra mắt sản phẩm, em vẫn còn vài ngày.

Dạ Sờ Kỳ sụp mắt, không biết đang nghĩ gì. Dạ Sờ Hiên thở dài một lần nữa.

-Đợi đến khi đã ổn thỏa cả rồi, anh sẽ tìm cách hủy hợp đồng với KM.

Dạ Sờ Kỳ từ chối cho ý kiến. Cô bỏ con thỏ bông qua một bên, đứng dậy vuốt phẳng quần áo.

-Em có hẹn với Anh Anh rồi, em đi nha.

Nói xong cô với tay lấy ván lướt không đi luôn.

Dạ Sờ Hiên nhìn theo Dạ Sờ Kỳ, tâm tình phức tạp. Cuộc sống thế này thật không tốt, anh phải nghĩ ra cách chu toàn hơn nữa. Hủy hợp đồng với KM là việc sớm muộn, anh biết. Bây giờ phải làm, chính là chuẩn bị thủ tục trước tòa. DP-002 có thể sánh ngang một luật sư, anh không sợ mình yếu thế, nhưng muốn hủy hợp đồng không dễ chút nào.

-Sờ Hiên, anh thật sự không công khai sao? Ở trong thân phận AL-003 tiểu Kỳ chỉ có thể sống ở bốn phía căn nhà này. -Tà Y Y lo lắng hỏi.

-Anh biết. -Dạ Sờ Hiên xoa trán -Nhưng bây giờ không phải lúc. Nếu tin này truyền ra sẽ gây rắc rối. Phải biết con người luôn muốn hồi sinh người chết, nhưng đi ngược với tự nhiên sẽ gây hỗn loạn. Huống hồ gì tiểu Kỳ không phải người chết, con bé trước giờ chưa từng chết. Chuyện này truyền ra ngoài, nó sẽ phải chịu nhiều đả kích dư luận.

Tà Y Y im lặng không nói.

Tiết đầu tiên, Dạ Sờ Kỳ ngồi chăm ngoan nghe Lục Hà Di giảng bài. Thực tế mà nói, trước mắt cô game đã kịch tính đến độ không thể rời mắt rồi.

Winner!!!

Mới 15 phút đã chơi xong làm Dạ Sờ Kỳ suy nghĩ hết lên. Còn may, cô quen kim chế rồi nên chưa làm gì đại đột. Trong lớp mà, lỡ làm gì thì có mà lên phòng giám thị.

Dạ Sờ Kỳ phá xong đảo game, bắt đầu đảo mắt khắp nơi trong khi mò game mới. Mắt cô dừng lại ở một người đang lấp ló ngoài cửa.

Không nghe thấy tiếng giảng bài nữa. Lục Hà Di đã phát hiện có người đứng ngoài cửa. Các học sinh cũng tò mò nhìn qua.

Dạ Sờ Kỳ cười thích thú. Lúc mới vào lớp cô cũng đứng nấp trước cửa như thế.

Không biết hai người nói gì, Lục Hà Di dẫn người kia vào lớp. Dạ Sờ Kỳ lúc này đã bắt đầu 1 minigame nên không chú ý. (tg: bôi bác hết sức.)

-Xin chào mọi người, tôi tên là Hy Mã Kỳ, học sinh mới. Hi vọng mọi người giúp đỡ trong thời gian tới.

Dạ Sờ Kỳ gật gù cho có lệ, sau đó trước mắt liền có thông báo game over.

Gi? Hy Mã Kỳ? Cô có nghe nhầm không?

Dạ Sờ Kỳ ló đầu khỏi khu vực bàn học bị che chắn của mình, nhìn lên trên nơi học sinh mới đang đứng. Vừa mới nhìn một cái cô liền bị người trùng với tên kiếp trước của mình dọa cho ngẩn ra luôn.

Người trên kia có biểu cảm chẳng khác tí nào.

Dựa vào! Sao lại giống đến thế?

-Tại sao cậu lại giống tôi như vậy? -Cả hai người đồng thanh.

Cả lớp cũng ngạc nhiên. Hai người thật sự rất giống, cùng mặc đồng phục lại càng giống hơn nữa. Nhìn bọn họ, nói không có quan hệ gì cũng thật khó tin.

Lục Hà Di tỏ ra ngạc nhiên, nhưng rất nhanh bình tĩnh lại. Cô vỗ tay.

-Được rồi, phía sau còn chỗ, em về chỗ đi. Chúng ta tiếp tục bài học nào. Theo định lý này thì nguyên tử Dioren kết hợp với nguyên tử...

Hai người giống đến khó tin, vẫn còn nhìn chăm chăm nhau. Vũ Anh Anh ngồi ăn ở giữa, nhìn hai người.

-Giống thật đấy. -Dạ Sở Kỳ nói.

-Ừ, bọn mình giống nhau quá. -Hy Mã Kỳ gật đầu.

-Nhưng vẫn có khác biệt này.

-Ừ, tóc cậu dài hơn.

-Mắt cậu màu nâu nữa. -Dạ Sở Kỳ bổ sung.

-Ừ, còn mắt cậu màu bạc. Là thật đó.

-Đúng không?

-Nhìn rất đẹp!

-Mắt cậu cũng đẹp nữa.

-Cậu xinh thật đấy.

-Cậu nữa. Kiểu tóc rất hợp với khuôn mặt.

-...

Vũ Anh Anh ngán ngẩm. Mèo khen mèo dài đuôi cả thôi. Giống đến thế thì khen đối phương chẳng phải đang khen mình à? Mắt Vũ Anh Anh dờn đi, dừng lại ở bóng dáng Hạ Cảnh Dực đang đi tới, cười thích thú. Chẳng biết thấy cảnh này thì biểu cảm hần thể nào nhỉ?

Hạ Cảnh Dực đang cực kì vui vẻ. Thời gian này Dạ Sở Kỳ không chống đối hần nữa, hành động cũng đã bắt đầu tiếp nhận hần. Coi như hần theo đuổi cô không tốn công rồi. Hần thật sự vui đấy, mọi chuyện phát triển đều rất tốt. Cô còn cho hần gọi cô là tiểu Kỳ cơ mà.

-Tiểu Kỳ.

Ba đôi mắt lập tức nhìn lên. Trong nhất thời hai giọng nói vui vẻ vang lên cùng lúc:

-Hạ Cảnh Dực!

-Anh Dực!

Nói xong hai người nhìn nhau.

-Cậu biết anh ta?

-Cậu biết anh ấy?

Vũ Anh Anh ngạc nhiên, vừa nhìn Dạ Sở Kỳ lại nhìn Hy Mã Kỳ. Sau đó cô nhìn lên Hạ Cảnh Dực. Sắc mặt hần lúc này cùng trời sập cùng một dạng, so với hai người kia còn khoa trương hơn nhiều.

-Mình tất nhiên biết anh ấy. -Hy Mã Kỳ trả lời trước. -Cậu cũng vậy?

-Quen biết. -Dạ Sở Kỳ trả lời qua loa -Còn cậu?

Hy Mã Kỳ khẽ cười, bộ dạng thiếu nữ trong tình yêu.

-Anh ấy là bạn trai mình.

*tg: Éc éc cuối cùng ta cũng đợi được tới chap này. Hắc hắc, thế nào? Đủ kịch tính không? Ha ha ta có âm mưu cả đấy. Các nàng nhớ vote tiếp để ta viết tiếp chap tiếp nha.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Người thứ ba?

Anh ấy là bạn trai mình.

Nghe được lời này, Dạ Sở Kỳ dường như cảm nhận được tiếng nứt vỡ. Khuôn mặt cô hơi đỏ nhưng rất nhanh về như cũ. Cô chẳng biết cảm giác này là thế nào, nhưng rất khó chịu.

Cô cố nuốt xuống thứ gì đó nghẹn ở cổ họng, cười.

-Cậu là cô gái được ngưỡng mộ nhất rồi.

Hy Mã Kỳ cười hạnh phúc.

Vũ Anh Anh nghe lời này, trong mắt một khoảng u tối. Cô tức giận đứng dậy kéo Dạ Sở Kỳ đi.

Dạ Sở Kỳ đột nhiên bị kéo đi, ngạc nhiên vội đi theo, suýt chút vấp ngã. Vũ Anh Anh kéo cô đi đến tận sân sau trường, sau một đám cây lớn.

-Gi vậy Anh Anh? -Dạ Sở Kỳ xoa cổ tay, kỳ quái nhìn Vũ Anh Anh.

Vũ Anh Anh tức giận.

-Điều bộ không có gì đó của cậu là sao? Hắn ta đã có bạn gái! Còn theo đuổi cậu!

Dạ Sở Kỳ lặng đi. Một lát sau lại cười.

-Có sao đâu. Thì anh ta có bạn gái rồi sẽ không làm phiền mình nữa. Nếu hắn còn dám thì mình sẽ mách với Hy Mã Kỳ. Không phải rất tốt sao? -Dạ Sở Kỳ thấy hơi kỳ lạ khi dùng tên mình để nói về người khác.

Vũ Anh Anh lúc này đã tức đến đỏ cả mặt. Cô nắm chặt vai Dạ Sở Kỳ.

-Chẳng lẽ cậu không tức giận chút nào sao?

-Có gì mà tức giận chứ? Anh ta có làm gì mình đâu? -Dạ Sở Kỳ tựa như không tìm không phổi cười một cách vô tư, khó hiểu nhìn Vũ Anh Anh. -Cậu sao vậy hả?

Vũ Anh Anh nhìn về mặt như không có gì kia, một cổ máu nóng bốc lên đầu. Cô hít vào lồng ngực một hơi khí dài, cố bình ổn tâm tình. Cô buông tay khỏi vai Dạ Sở Kỳ, dùng giọng nhỏ nhẹ:

-Sở Kỳ à, cậu không nghĩ tới người khác sẽ nói gì sao? Cậu sẽ bị đánh đồng giống Ninh Diễm Kiều đó!

Dạ Sở Kỳ cười hiền.

-Mình chẳng làm gì cả, cứ để họ nói. Với lại mình sắp nghỉ học rồi, cũng chẳng muốn quan tâm.

-Nghỉ học? Chuyển trường?

-Ừ thì đại loại là thế. -Dạ Sở Kỳ trả lời qua loa. -Nên mình chẳng quan tâm.

Vũ Anh Anh gật đầu mấy cái, bộ dạng hết chịu đựng nổi.

-Được rồi, cậu nói thế cũng được. Bây giờ cậu có dám nhìn thẳng vào mắt mình mà nói cậu không có chút tình cảm nào với hắn không? Sao có thể bình tĩnh thế?

Dạ Sở Kỳ hơi ngẩn ra, rồi im lặng không nói. Vũ Anh Anh tỏ vẻ hiểu rồi, bộ mặt hiếm có sắp phát điên.

-Cậu nhìn xem người tốt tính như mình cũng sắp phát điên rồi này! Có thể bình tĩnh thế? Rốt cuộc cậu đang nghĩ gì? Chẳng lẽ cậu tưởng mình không biết cậu cũng thích anh ta?

Dạ Sở Kỳ không nhìn Vũ Anh Anh.

-Mình cũng không biết mình nghĩ gì nữa. Mình...

Dạ Sở Kỳ chưa nói hết đã có một vòng tay ôm chặt cô vào lòng. Bên vai cô nước mắt thấm qua vải.

-Đồ ngốc, đừng có thể nữa biết chưa? Nói hết không phải thoải mái hơn sao?

Cánh tay Dạ Sở Kỳ khẽ động, muốn ôm Vũ Anh Anh nhưng lại thôi. Sóng mũi cô cay cay. Cô cười nhạt một tiếng, tiếng cười mang theo u uất nhưng thân nhiên đến lạ.

-Chẳng có gì để nói cả.

Vũ Anh Anh buông Dạ Sở Kỳ ra, lại nhìn cô, một hồi bực tức bỏ đi.

Nhìn theo Vũ Anh Anh, Dạ Sở Kỳ cười. Tiếng cười lớn dần, âm thanh nghe đau lòng đến lạ kì. Rồi một giọt nước mắt rơi xuống, Dạ Sở Kỳ tựa lưng vào gốc cây, tiếng cười hóa thành tiếng nấc nghẹn trong cổ họng. Cả người cô trượt trên thân cây rơi xuống đất. Cô ngồi khóc nức nở.

Cô có thể không khó chịu sao? Có thể không tức giận sao? Có thể không đau lòng sao?

Không thể!!!

Nhưng mà có đau lòng, có tức giận, có khó chịu thì làm được gì? Cô căn bản chính là người thứ ba. Có lẽ bây giờ Hạ Cảnh Dục còn cảm thấy có lỗi với cô, nhưng đợi tới khi Robot Android The And AL-003 được công bố ra toàn thế giới, hẳn sẽ là người đầu tiên ghét cô. Hẳn ghét robot mà, trong khi cô lại là robot.

Phũ phàng thật đấy, nhưng sự thật là thế.

Dạ Sở Kỳ đi quen bị cô lập, những điều bất ngờ mang theo đau khổ đến với cô thường xuyên lắm. Vì thế lúc xuyên không, trước mặt Lăng Tự Tiên và tin mình đã chết cô vẫn rất bình tĩnh. Cô biết đã thế buồn sẽ không thay đổi được gì.

Nhưng mà đáng lẽ cô đã quen rồi chứ, tại sao lại thấy đau lòng như vậy? Tại sao lại không thể cảm được nước mắt...?

Tại sao cô lại không thể tiếp tục thờ ơ với sự thật này?

Tại sao...?

Tại sao tìm lại đau như vậy...?

Hạ Cảnh Dục vẫn đứng yên nhìn theo hướng mà Vũ Anh Anh kéo Dạ Sở Kỳ đi.

Hắn đã sai chỗ nào rồi? Mọi chuyện là sao?

Chính hắn cũng cảm thấy bối rối.

-Anh Dục, -Hy Mã Kỳ vui vẻ -em về rồi này. Anh thời gian này thế nào?

Hạ Cảnh Dục như tỉnh lại từ trong suy nghĩ. Hắn ngồi xuống cạnh Hy Mã Kỳ, chăm chú nhìn cô.

-Anh ồ, em thì sao? Lúc đó...

Hạ Cảnh Dục không nói tiếp.

-Em được cứu, không trách anh đâu. Em được nhận nuôi, sống rất tốt. Sau khi phục hồi hoàn toàn em liền đi tìm anh đây này.

-Ừ.

Hạ Cảnh Dục cũng ngạc nhiên vì bản thân mình lại lạnh nhạt như vậy. Hắn đã đợi cô, giờ cô về thì lại..

Hắn đã đem cô áp đặt lên thành một người khác, bản thân hắn đúng là một tên khốn nạn. Hắn.. đã gây ra nhiều rắc rối cho cô gái nhỏ kia...

Có phải vì vậy mà bây giờ ngồi cạnh cô nhưng trong đầu hắn lúc nào cũng là cô gái đó...?

Tại sao hắn lại thấy hụt hẫng...?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Một năm trước

Tôi không thể chấp nhận được!

Vũ Anh Anh vừa nói xong đã đập bàn một cái rồ mạnh. Dạ Sở Kỳ rụt cổ không nói gì, tiếp tục ăn mà mắt lén nhìn qua. Sắc mặt Sử Ngao Kim, Ninh Diễm Kiều và Tiêu La Khải trông cực kì khó coi.

-Trở về rồi? Là chị(*) ấy? -Giọng Ninh Diễm Kiều có vẻ đầy nghi ngờ.

-Chị cái gì? -Tiêu La Khải khó chịu -Tôi nói chuyện này nhất định có ẩn tình! Tại sao cô ta đột nhiên biến mất rồi xuất hiện như không có gì như vậy được? Còn nói với Cảnh Dục là bọn họ có thời gian để bù đắp tình cảm? Vô lý!

Sử Ngao Kim trầm ngâm.

-Nhưng cái quan trọng là cô ấy chính là vậy ngược của anh ấy, không thể đứng vào. Mặc dù cô ấy đột nhiên trở về rất kỳ lạ, nhưng có lẽ còn có nhiều khúc mắc. Dù sao trong nửa năm này anh ấy cũng đã tìm hết khắp nơi nhưng không tìm thấy.

-Vì thế tôi mới bảo là kỳ lạ! -Tiêu La Khải nhăn mặt.

Vũ Anh Anh mạnh tay vỗ bàn một lần nữa.

-Đừng có nói nữa, bọn này vẫn không hiểu gì đây.

Lúc này ba người kia mới nhận ra rằng còn có hai người nữa. Ninh Diễm Kiều ái ngại nhìn qua Dạ Sở Kỳ ngồi trên ghế đang chăm chú ăn phần bữa trưa của mình và có vẻ không chú ý.

-Hy Mã Kỳ là người yêu của anh Dục, bọn họ quen nhau bốn năm trước.

Lời nói của Ninh Diễm Kiều làm Dạ Sở Kỳ hơi khựng lại, nhưng cô lại tiếp tục ăn như chẳng có gì ngay sau đó. Ninh Diễm Kiều tiếp tục:

-Họ gặp nhau ở /Thị Trấn Xanh/, dưới gốc anh đào. Hy Mã Kỳ là một cô bé mồ côi sống ở đó. Quan hệ giữa họ rất tốt, thậm chí anh Dục còn muốn cầu hôn với Hy Mã Kỳ nữa. Họ ở bên nhau ba năm.

Ninh Diễm Kiều hơi dừng lại.

-Đó là một bi kịch.

Rồi cô không nói gì nữa, mắt đầy tưởng niệm. Sử Ngao Kim thở dài, tiếp lời:

-Hàn gia là địch thủ của Hạ gia, hai bên trong tối ngoài sáng đều đối chọi rất gay gắt. Ở cả hai bên đều có người chết trong tay đối phương, hận này là hận máu. Lần đó Hàn gia cho người tới tìm anh ấy.

Tiêu La Khải gõ tay lên mặt bàn.

-Chuyện đó tôi là người biết rõ ràng nhất. Lúc đó Cảnh Dục đi cùng Hy Mã Kỳ, hai người ở tại /Thị Trấn Xanh/ còn có Bạch Ngân dạo chơi, một cặp tình nhân nhỏ bồi đắp tình cảm. Tôi muốn chụp lên vài tấm hình, liền len lút đi theo họ. Lúc đó Hàn gia cho người tới.

-Hạ Cảnh Dục tất nhiên không sợ người, vì cậu ấy đánh nhau chưa từng thua qua. Nhưng Hàn gia lại mang theo một quân đoàn robot.

Nghe tới đây Dạ Sở Kỳ nuốt nước bọt. Đây có lẽ là lí do hán ghét robot.

-Hạ Cảnh Dục không cách nào đánh bại đám robot lập trình sẵn đó, thua là điều không tránh khỏi. Nhưng không chỉ thế, chúng còn nhắm cả vào Hy Mã Kỳ.

-Tôi lập tức gọi cứu viện và xông ra giúp, nhưng căn bản không thể phá được vòng vây đó. Đợi khi người của Hạ gia tới, Cảnh Dục đã gần chết. Sau đó nửa năm cậu ta mới hồi phục được, lập tức tìm kiếm người con gái kia.

Không gian đọng lại. Dạ Sở Kỳ vẫn tiếp tục ăn, vừa lắng nghe mà trong lòng khó chịu.

-Còn cô gái Hy Mã Kỳ đó? -Vũ Anh Anh căng thẳng hỏi.

Tiêu La Khải hồi tưởng. Sử Ngao Kim một tay đỡ lấy đầu tiếp tục câu chuyện:

-Cô ta cứu anh Cảnh Dục một mạng, lúc người Hạ gia tìm tới đã gần như không thể cứu chữa được nữa, chỉ còn có thể kéo chút hơi tàn nhưng không nắm chắc được mạng sống. Coi như cảm ơn cô ấy, cậu tôi đã quyết định xem cô ấy như con gái mà đứng ra tổ chức đám tang sau khi cô ấy yên nghỉ. Tuy nhiên, sau đó cô ấy đột nhiên biến mất không dấu tích. Hạ gia trên dưới cho người tìm kiếm vẫn không tìm ra.

-Sau đó Cảnh Dực tỉnh dậy, -Tiêu La Khải nói tiếp -nửa năm này không ngừng tìm kiếm cô gái đó.

Lời vừa dứt Dạ Sở Kỳ đã ăn xong. Cô ngồi thừ ra đó.

Cô hiểu rồi... Hiểu cả rồi...

Lần đầu tiên gặp cô, hấn gọi cô là Hy Mã Kỳ. Đó là bởi vì hấn nhầm cô với cô ấy. Cô đến giờ vẫn không nhận ra.

Hấn dẫn cô đến gốc anh đào, bởi vì đó là nơi hấn gặp cô ấy.

Hấn theo đuổi cô, làm nhiều thứ vì cô, chỉ là vì hấn cho rằng cô là cô ấy.

Hấn như Bạch Ngân, như Ninh Diễm Kiều từng nói, chỉ vì cô giống cô ấy nên mới tiếp cận cô.

Hấn đem cô biến thành một kẻ khác. Bây giờ những hình ảnh đó không còn nữa, hấn sẽ không thấy cô nữa. Thế nhưng..

Đến bây giờ cô nhận ra, là cô thích hấn mất rồi...

Cô thích cái tên ngày nào cũng đặt trong tủ đồ của cô một bông hoa.

Cô thích cái tên hay xoa đầu trấn an cô như thể cô là con nít.

Cô thích cái tên suốt ngày đi theo bảo rằng cô là đồ ngốc.

Cô thích cái tên luôn thích đem Bạch Ngân ra làm cái cớ để lại gần cô.

Cô thích cái tên còn ghen với cả một con thỏ trắng nhỏ.

Cô thích cái tên đã mua cho cô thật nhiều thứ đồ chỉ vì cô thích.

Cô thích cái tên ngao mạn đem cô biến thành quả bom nổ chậm.

Nhưng mà người hấn thích không phải cô. Người hấn thích, là một người giống hệt như cô...

Cô chỉ là người thứ ba mà thôi...

Và một thời gian nữa, khi biết cô là robot, trong hấn sẽ không bao giờ còn có cô nữa, sẽ không bao giờ còn vì cô mà lo lắng nữa. Hấn sẽ quên cô, thậm chí ghét cô.

Mọi thứ sẽ kết thúc.

Dạ Sở Kỳ trong tâm tự cười nhạo mình. Con người luôn thế, không biết giữ lấy thứ bên cạnh, để tận khi mất rồi mới biết nó quan trọng bao nhiêu.

Cô từ bỏ rồi, có lẽ cô xuất hiện chỉ là một chút thử thách cho họ mà thôi. Cô không thể xen vào giữa họ, cũng không muốn. Cứ coi như cô chưa từng xuất hiện cũng được, chỉ cần hấn đừng thù ghét cô.

Dạ Sở Kỳ nắm chặt tay không nói một lời. Cô không khóc, vì bản thân cô không có tư cách khóc. Cô đã không biết giữ, mất đi là do cô, khóc làm gì?

*tg: Éc éc, chap này hơi bị u tối í. E hèm, các nàng tiếp tục vote, ta chưa dừng đâu nha.

(*) Hy Mã Kỳ ngang tuổi với Ninh Diễm Kiều nha, vì kiểu như là chắc chắn sau này cô ấy sẽ cưới con rể ta nên Ninh Diễm Kiều gọi bằng chị.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Buổi ra mắt sản phẩm

Dạ Sở Kỳ cảm vẩn lứt không của mình ra công trường. Như thường lệ, sân trường chẳng còn được mấy người.

-Sở Kỳ!

Nghe tiếng gọi, Dạ Sở Kỳ dừng lại, có điều lại không quay đầu. Cô rất muốn làm như không nghe thấy, nhưng chân lại không thể bước tiếp.

Hắn gọi cô là Sở Kỳ...

Cũng phải, "tiểu Kỳ" là cái tên dành riêng cho cô ấy...

-Em... về sao?

Dạ Sở Kỳ quay lại nhìn Hạ Cảnh Dục, vẫn ánh mắt cũ mọi lần.

-Ừ, anh muốn bám theo à? Mau về với Mã Kỳ đi.

Hạ Cảnh Dục tỏ vẻ áy náy muốn nói gì. Hắn đứng thật lâu, nhưng chẳng nói được một lời. Cô tỏ vẻ hắn đang làm cô mất thời gian, bữu môi quay lưng đi. Hắn kéo tay cô lại.

-Anh xin lỗi...

Dạ Sở Kỳ ngạc nhiên, cười bốn cợt.

-Gi? Xin lỗi gì cơ? Anh tưởng thật đấy à? Tôi nghĩ anh chỉ đùa thôi? -Rồi cô tỏ vẻ thông cảm vỗ vai hắn -Tôi sớm biết anh đùa rồi, không cần lo. Nhìn xem anh là ai, tôi nào dám mơ cao.

Nói rồi Dạ Sở Kỳ cười, giờ tay chào.

-Vậy thôi nhé!? Chiều nay tôi có lịch chơi game online rồi, đi trước đây. Hôm nào anh có thời gian, tôi tới tìm chơi với Bạch Ngân. Nếu như không có... cũng không sao. Tôi có thể thông cảm...

Sau đó cô cười một tiếng rồi liền quay lưng, đợi câu trả lời của hắn. Hắn im lặng, một lát mới sau mới mở miệng.

-Ừ.

Nhìn theo cô bước đi, trong lòng hắn như gào thét. Không phải thế, hắn muốn nói nhiều lắm. Thế nhưng hắn phải nói gì đây? Tại sao phản ứng của cô lại bình thản như thế? Đùa giỡn? Hắn...

Hắn... có thật là đùa giỡn không?

Hắn...

Dạ Sở Kỳ tròn mắt nhìn mình trong gương.

Robot sao?

Mất bạc, kết hợp một bộ đồ bạc, nói cô là robot, vậy bộ đồ này cũng hợp lắm ấy.

Một bộ đồ đậm chất tương lai, kết cấu vô cùng đẹp mắt, cứng nhắc nhưng không kém phần mềm mại. Một bộ đồ lấy màu bạc làm chủ đạo, hoa văn xanh đỏ đan xen xuất sắc làm nổi bật điểm nhấn tương lai.

DP-002 thì khá, cũng không phải quá sức cứng, chứ NR-001 thì... (bộ trang phục "NR-001" thắng tiến nha các nàng)

-Đội hình hơi bị cao cấp ấy...

Dạ Sở Kỳ nhìn NR-001 chăm chú, mặt đắm chìm.

-Đây không phải trò đùa đâu tiểu Kỳ.

-Nhưng việc gì anh phải mang theo DP-002 và NR-001?

-Đề phòng thôi, em không cần bận tâm.

-Ồ...

Dạ Sở Kỳ nhìn ra ngoài, khẩn trương. Gì chứ chút nữa cô phải ra ngoài rồi, cô sợ đám đông lắm ấy...

Tuy gọi là ra mắt sản phẩm, nhưng vẫn không công bố ra bên ngoài. Đây xem như là buổi thị sát, bởi tập hợp tất cả các đại diện của các chi nhánh KM để xem xét sản phẩm mới. Thường thì không có người ngoài ở những buổi ra mắt sản phẩm này, nhưng lượng người đã đủ dọa chết Dạ Sở Kỳ rồi.

Chẳng biết bên ngoài kia nói gì, Dạ Sờ Kỳ ngồi trong phòng gấp rút không thôi. Đám người Dạ Sờ Hiền đã ra đó rồi, chỉ còn một mình cô ở đây thôi. Tưởng tượng lát nữa hơn trăm đôi mắt nhìn chăm chăm cô, rồi cuộc cô phải làm sao?

Cô sắp gấp đến ngất luôn rồi!

Một lát sau có tiếng vỗ tay, sau đó liền im lặng. Cửa hé mở, Dạ Sờ Kỳ tò mò nhìn ra. Cũng không giống như cô tưởng tượng, vì có nhiều sản phẩm nên cô cũng không phải là quá mức được chú ý.

Dạ Sờ Kỳ bước ra ngoài, bắt đầu đi lung tung.

Các sản phẩm bình thường đều tắt nguồn và bỏ ở một chỗ, nhưng Dạ Sờ Kỳ lại là sản phẩm đặc biệt nên không tắt nguồn. Cô phải tự mò đường đến chỗ của mình ấy...

Bao một con mù đường như cô đi mò đường... Quá đáng!

Dạ Sờ Kỳ đang mắng trong lòng thì thấy chiếc bệ có chiếc bảng ghi Robot Android The And AL-003 ở một khu, có vài người ở đó. Cô vội chạy tới.

-Xin lỗi ạ, cháu bị lạc đường.

Một đồng ánh mắt nhìn qua Dạ Sờ Kỳ. Mấy người nhìn nhau, bàn tán gì đó. Một người đàn ông nhìn qua cô.

-Cô bé, cháu... đi với ai?

Dạ Sờ Kỳ gượng cười.

-Cháu là AL-003.

Mấy người kinh ngạc, bàn tán huyên náo. Có lẽ quen với việc là một robot, Dạ Sờ Kỳ lại không khó chịu về việc này. Người đàn ông kia nghi ngờ nhìn cô.

-Sản phẩm được kí hợp đồng từ một năm trước? Có khi nào là tìm một con người đóng giả không?

Một người phụ nữ rút ra trong túi một tấm thẻ, tiến tới trước mặt cô.

-Kiểm tra cũng dễ mà. -Bà đưa chiếc thẻ tới trước mặt cô. -Cô bé, quét mã thẻ đi.

Dạ Sờ Kỳ nhìn chăm chăm chiếc thẻ. Trong mắt cô, trên chiếc thẻ xuất hiện nhiều đường truyền phức tạp.

-Thẻ có mã số 1349567, giám đốc chi nhánh ở khu vực số 27 /Thành Phố Khôi Nguyên/. Truy cập được hệ thống trung tâm của mạng lưới KM nếu được cho phép. -Dạ Sờ Kỳ đọc theo những gì hiện lên.

Nhiều tiếng kinh hô vang lên. Dạ Sờ Kỳ chớp chớp mắt, xóa đi những dòng chữ trên màn hình. Cô đứng nép vào trong bệ giới thiệu sản phẩm.

Nhiều người tiến lên bắt chuyện, Dạ Sờ Kỳ cũng vui vẻ nói chuyện với họ. Thì ra cũng không khó như cô tưởng, bọn họ cũng rất thân thiện. Có vẻ như do là người kinh doanh, thái độ của họ rất lịch sự.

Một lát sau người cũng tản bớt. Dạ Sờ Kỳ thảnh thơi nhìn quanh.

-Cảnh Dục, ở đó là robot AL-003 đấy.

Nghe được lời này, sống lưng Dạ Sờ Kỳ cứng đờ. Cô máy móc quay lại, sau đó liền đụng phải hình ảnh của Hạ Cảnh Dục và Tiêu La Khải.

Hóa ra, cái nơi mà Tiêu La Khải lôi Hạ Cảnh Dục đi trong vòng một tuần, chính là chỗ này...

Ý nghĩ bỏ đi lóe lên trong đầu, sau đó lập tức bị Dạ Sờ Kỳ đè xuống. Cô trốn cái gì? Sớm muộn gì hắn cũng sẽ biết, giờ người yêu của hắn cũng đã trở lại rồi, cô có phải robot hay không chẳng còn quan trọng nữa. Bây giờ thì hắn biết hay không cũng chẳng khác gì, cô cũng chẳng muốn bản thân phải trốn tránh. Cứ để hắn biết, mọi chuyện kết thúc ở đây được rồi.

-Sờ Kỳ?

*tg: chap này ta không ưng ý lắm, nhưng viết tạm vậy đi, ta cũng chẳng muốn nghĩ nhiều. Ta hết muốn nhắc các nàng vote nữa rồi, các nàng cứ đọc tiếp đi... để ta tự chém.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Sự thật không thể che giấu

Giờ ăn trưa, khi Dạ Sở Kỳ tới chỗ đám người Vũ Anh Anh thì đụng mặt Hạ Cảnh Dục. Cô nhìn hắn một cái, đi lướt qua. Hắn nắm tay cô kéo lại.

-Sở Kỳ, hôm qua...

-Chính là như những gì anh nhìn thấy.

Cắt đứt lời hắn và lạnh lùng ném ra một câu, cô giật tay lại tiếp tục đi. Hắn quay lại nhìn theo.

-Tại sao em không phủ nhận?

Dạ Sở Kỳ mở miệng, như muốn nói ra những lời giải thích ngay lập tức, nhưng lại thôi. Cô sắp xếp lại lời nói.

-Tại sao phải phủ nhận?

Bàn tay siết chặt của Hạ Cảnh Dục buông lỏng. Đúng vậy, cô tại sao phải phủ nhận...?

Dạ Sở Kỳ như không tìm không phổi bước tiếp, nhưng từng bước chân của cô nặng nề, tựa như tâm tình của cô lúc này vậy.

Hạ Cảnh Dục nhìn theo cô, chân muốn đi tới hỏi cô rõ ràng, nhưng lại cố dè xướng.

Có gì để hỏi? Bọn họ có quan hệ gì sao?

Dạ Sở Kỳ đi thẳng tới chỗ mọi người hẹn mỗi bữa trưa. Cô đặt phần ăn trưa của mình xuống bàn, ngồi xuống chống hai tay lên bàn đỡ lấy mặt.

(Hình ảnh chỉ mang tính chất minh họa)

Không có tiếng khóc, cô chỉ ngồi thế thôi.

Không khí im lặng một lúc lâu, cuối cùng Tiêu La Khải mới phá tan sự im lặng này:

-Sở Kỳ, hôm qua cô em ở đâu thế?

Dạ Sở Kỳ nghe thấy, nhưng một lát sau mới phản ứng. Cô vuốt lại tóc, có vẻ đã bình tĩnh lại.

-Chính là như những gì anh thấy, tôi không có gì để ngụy biện cả.

Phải, hôm qua Tiêu La Khải và Hạ Cảnh Dục đã nhìn thấy cô. Hắn kích động tới hỏi, nhưng chỉ một lời cô đã thừa nhận. Hắn như muốn điên lên, nhưng Tiêu La Khải đã vội vàng kéo hắn đi. Và hắn vẫn chưa kịp nói gì tiếp với cô cả.

Dạ Sở Kỳ bắt đầu ăn bữa trưa. Vừa ăn cô vừa nói:

-Ngày mai mình sẽ nghỉ học.

Vũ Anh Anh giật mình.

-Cái gì? Tại sao?

Tại sao?

Cô vốn muốn ở lại lâu hơn, nhưng không thể đối mặt với hắn. Cô nên đi khỏi thế giới của hắn sớm nhất có thể, vì cả hai.

-Chẳng tại sao cả.

Thức ăn cô nuốt xuống chẳng có vị gì cả, khô khốc đến khó chịu. Nhưng cô vẫn cứ ăn, bởi vì nếu ngồi không, cô sẽ phát điên mất.

Vũ Anh Anh nắm tay Dạ Sở Kỳ ngăn lại hành động của cô.

-Đừng ăn nữa, cậu giải thích đi. Đột nhiên lại nghỉ học? Vì tên đó phải không? Mình đi tìm anh ta nói chuyện!

Nói rồi Vũ Anh Anh lập tức đứng dậy. Dạ Sở Kỳ không có hàng động gì, nhưng lời nói của cô nhẹ nhàng vang lên liền làm hành động của Vũ Anh Anh dừng lại:

-Robot Android The And AL-003, mã số: AF6FJL69FA5FHF7H58GHCF42MKGH.

-Gì thế? - Vũ Anh Anh sững lại.

Dạ Sở Kỳ ngẩng đầu nhìn lên.

-Cậu biết dòng sản phẩm Robot Android đúng không?

Vũ Anh Anh mơ mơ hồ hồ gật đầu.

-Minh là phiên bản mới nhất của dòng sản phẩm này, là Robot Android The And AL-003 mang trí tuệ nhân tạo độc lập. -Dạ Sở Kỳ bình tĩnh nói, lời nói không một gợn sóng -Vì một số thí nghiệm về vấn đề trí tuệ nhân tạo độc lập nên mình được học ở đây, bây giờ kiểm nghiệm kết thúc, mình tất nhiên sẽ nghỉ học.

Vũ Anh Anh đưa ra vẻ mặt bàng hoàng, cô ngồi xuống kéo tay Dạ Sở Kỳ.

-Sở Kỳ, cậu đùa đúng không?

Ninh Diễm Kiều và Sử Ngao Kim kinh ngạc, thậm chí Tiêu La Khải đã nắm chắc vẫn nhìn về phía cô. Cô nuốt nước bọt, cảm giác như đứng giữa sống chết.

-Không, mình nói thật.

Vũ Anh Anh sững lại nhìn chằm chằm Dạ Sở Kỳ, thật lâu sau đó lại như đã nghĩ thấu, đánh cô một cái.

-Cậu là robot cũng chẳng liên quan gì cả. Hắn ta làm bạn mình buồn, mình phải trừng trị hắn!

Dạ Sở Kỳ nhìn Vũ Anh Anh. Hóa ra có bạn thật là tốt, dù mình là ai cũng có thể bên vực mình...

-Nhưng mà mình chẳng có quyền gì cả.

Đúng vậy, cô là robot mà, quyền công dân cũng không có. Robot yêu? Phim khoa học viễn tưởng sao? Buồn cười!

Đây chính là trò cười lớn nhất thế gian!

Vũ Anh Anh coi như bình tĩnh lại. Cô vỗ vai Dạ Sở Kỳ.

-Đừng buồn, dù mình thật sự bất ngờ, nhưng dù cậu là ai mình cũng đều là bạn của cậu.

-Anh Anh...

-Sở Kỳ, cậu đừng tự ti. -Sử Ngao Kim cũng lên tiếng. -Dù anh họ không thích cậu, mình cũng không ghét cậu.

-Ngao Kim...

-Làm bạn với robot hả? Trải nghiệm thú vị đấy chứ! -Ninh Diễm Kiều cười một tiếng, chống cằm nhìn Dạ Sở Kỳ.

-Diễm Kiều...

Mọi người đều thật tốt!

Tiêu La Khải nhìn Dạ Sở Kỳ, mắt đầy phức tạp. Cậu cảm thấy, chuyện này không đơn giản như vậy...

Hạ Cảnh Dực vò đầu, tâm trí rối như tơ vò. Hắn nhìn qua phần ăn của mình, chợt nhớ tới nhiều thứ...

Cô nhóc kia đặc biệt thích đồ ngọt...

Nhưng Hy Mã Kỳ lại không thích...

Hắn nhớ một cô nhóc nào đó hay ăn kem, cười với hắn bảo hắn là đồ ngốc không biết thưởng thức...

Hạ Cảnh Dực tự mình đánh mặt mình. Tại sao hắn đi với cô, lại nhớ tới một người con gái khác?

-Anh Dục, anh sao thế?

Hạ Cảnh Dục nhìn cô gái hấn cho rằng là người mình yêu nhất. Thế nhưng lúc này hình ảnh cô nhóc kia lại chồng lên cô ấy. Đôi mắt nâu sâu sắc kia như hóa thành đôi mắt bạc ngây ngô.

Đôi mắt bạc... Đó là vì nó không phải mắt thường, nó là một chiếc máy ghi hình mà thôi..

Hạ Cảnh Dục như điên lên được. Hấn dòi mắt khỏi Hy Mã Kỳ, quay đi.

-Anh có việc bận, đi trước. Em cứ ăn đi.

Nói rồi hấn đi mất. Hy Mã Kỳ nhìn theo hấn, gương mặt đầy khó hiểu buồn bã. Hình ảnh của hấn dần biến mất qua cánh cửa của nhà ăn.

Bên tai Hy Mã Kỳ rung lên, ánh mắt của cô trở nên lạnh nhạt. Cô đưa tay bấm nút trả lời của chiếc tai nghe bên tai.

-Ba.

-...

-Đã gặp được, nhưng xem ra tình cảm của anh ta bắt đầu thay đổi.

-...

Như nghe một câu chuyện cười, Hy Mã Kỳ cười nhạt một cách trào phúng.

-Làm sao có thể? Dù vậy, con cũng có thể lôi kéo tình cảm của anh ta.

-...

-Con biết mà. Ba không cần lo, con tự tin có thể làm được.

-...

-Con bé đó sao? Không biết sao nhưng đã bị ghét rồi. Có điều để an toàn, con nghĩ con nên trừ khử nó.

-...

-Con sẽ không làm ba thất vọng, nhưng việc kia vẫn phải đáp ứng con.

-...

Hy Mã Kỳ không đáp lời, cười lạnh một tiếng rồi tắt máy. Cô về cầm.

-Cái cô kia, hình như gọi là Diệp Thường Lạc...

*

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Cãi vã

Diệp Thường Lạc, -Hy Mã Kỳ liếc mắt nâu sắc bén -đứng không?

Diệp Thường Lạc nhìn chăm chăm cô gái đứng tựa lưng vào tường kia.

-Cô... Dạ Sở Kỳ?

-Không. -Hy Mã Kỳ ngấm ngĩa ngón tay của mình -Tôi là Hy Mã Kỳ. Tôi mới là bạn gái của anh Dục.

-Thật? -Vẻ mặt Diệp Thường Lạc đầy nghi ngờ.

Không dễ để tin vào việc này trong khi chỉ hơn một tháng trước Hạ Cảnh Dực thẳng tay quét sạch fangclub của chính hắn vì bọn họ bắt Dạ Sở Kỳ. Đúng hơn, có vẻ như việc này chẳng thể tin được.

Hy Mã Kỳ liếc mắt nhìn Diệp Thường Lạc.

-Nói với tôi mọi thứ cô biết khi tôi không có mặt bên cạnh anh ấy. Cô phải biết rằng, tôi sẽ rất không vui nếu những gì cô nói là không có thật. Tin chắc cô đủ thông minh để hiểu?

Người con gái này rất nguy hiểm, Diệp Thường Lạc biết. Cô nghĩ mình không nên nói dối. Dù sao thì mọi việc cũng không có gì để giấu.

-Mọi việc bắt đầu lúc anh ấy vào nhập học...

30 phút sau...

-Tôi hiểu rồi. -Hy Mã Kỳ về cầm -Anh ấy có vẻ đã thích cô nàng kia.

-Đúng là vậy đấy. -Diệp Thường Lạc không mấy hứng khởi trả lời.

-Yên tâm đi, bởi vì cô ta chỉ là một bản thay thế của tôi mà thôi. -Hy Mã Kỳ nhún vai -Nhưng để đảm bảo, tôi vẫn muốn giải quyết cô ta.

-Bằng cách nào? -Diệp Thường Lạc nghi ngờ.

Hy Mã Kỳ khinh thường nhếch mép cười. Và khuôn mặt cô trông khá tinh ranh.

-Dùng não đi, cô gái. Không phải tôi tới tìm cô sao? Tất nhiên là cô sẽ làm.

Diệp Thường Lạc giật mình, và tức giận. Tại sao cô sẽ làm? Nghĩ cô ngu sao?

-Không bao giờ! Tôi không muốn vướng vào đồng rắc rối này. Cô phải biết bây giờ tôi gặp nhiều khó khăn lắm đấy. Và bên cạnh cô ta còn có Ninh Diễm Kiều cùng Sử Ngao Kim. Vũ Anh Anh cũng không phải kẻ bình thường, huống hồ Tiêu La Khải không có vẻ là không liên quan tới cô ta. Tôi không muốn mình vướng vào đồng hồ lớn đó.

Hy Mã Kỳ lắc đầu đầy thương hại.

-Cô nghĩ tôi ở đây, và cô có thể từ chối sao? Ngây thơ quá đấy. Nhưng yên tâm, tôi có thể đảm bảo an toàn cho cô, ít nhất là về vấn đề mạng sống. Thôi nào, đừng bắt tôi phải đe dọa cô chứ! Mọi thứ cô cần làm là nghe lời của tôi, sẽ tốt đẹp cả thôi. Được rồi, tôi cần một nhóm người nhỏ. Không có quy mô lớn như cái fangclub vớ vẩn kia, khoảng 10 người là đủ. Vậy đi.

Nói rồi Hy Mã Kỳ đi luôn, còn không quên làm một cái vẫy tay chào tạm biệt.

Diệp Thường Lạc nhìn theo Hy Mã Kỳ. Xem ra người này không đơn giản. Nhưng cũng được, bộ dáng đau khổ chật vật của Dạ Sở Kỳ cô rất muốn thấy...

Dạ Sở Kỳ ôm theo ván lướt không đi cùng Vũ Anh Anh ra ngoài cổng trường. Cô luyến tiếc nhìn lại. Dù sao, cũng là ngày cuối cùng rồi...

-Sở Kỳ à... -Vũ Anh Anh cụp mắt.

Vũ Anh Anh rất hiếm khi buồn. Cô luôn năng động và thích đùa giỡn, thân thiện với tất cả mọi người. Việc có thể làm cô buồn, thật sự rất hiếm.

-Anh Anh này! -Dạ Sở Kỳ quay lại nhìn Vũ Anh, bước tiếp. -Sau này cậu tới thăm mình được không? Có thời gian thì tới nhiều một chút. Mình ở nhà cũng không có việc gì làm...

Còn phải xa bạn bè, cảm giác rất khó chịu. Nhưng mà chẳng thể làm gì khác...

-Sở Kỳ!

Dạ Sở Kỳ quay lại. Đang chạy tới là Hy Mã Kỳ. Dạ Sở Kỳ cũng không đáp. Tự nhiên lại đi gọi tên mình, cô thấy không quen.

-À... Chào cậu...

Hy Mã Kỳ vui vẻ.

-Cậu về muộn nhĩ?

-Ừm

-Mà, tụi mình giống nhau thật đấy. Làm bạn không?

-Bạn?

-Ừ.

Dạ Sở Kỳ cup mắt. Bạn? Cô có còn đến đây nữa đâu...

Dạ Sở Kỳ không trả lời, đặt ván lướt không xuống và đi lên.

-Được không? -Hy Mã Kỳ long lanh mắt, nắm tay Dạ Sở Kỳ.

Dạ Sở Kỳ phân vân không biết phải làm sao.

-Tiểu Kỳ!

Tiếng gọi làm cho Dạ Sở Kỳ và cả Hy Mã Kỳ đầu quay lại. Hạ Cảnh Dục đi tới, giật tay Hy Mã Kỳ ra.

-Sao em còn chưa về?

Dạ Sở Kỳ bất ngờ, vì bị Hạ Cảnh Dục giật đi tay của Hy Mã Kỳ ra suýt ngã. Về mặt Hy Mã Kỳ đầy bất đắc dĩ vội đưa tay đỡ Dạ Sở Kỳ nhưng Dạ Sở Kỳ đã tự đứng vững. Cô nhìn qua Hạ Cảnh Dục.

-Em có chút việc với thầy hiệu trưởng. Vừa vặn lúc về gặp Sở Kỳ nên đến làm quen. Anh nhìn xem, cô ấy giống em đến kỳ lạ. -Hy Mã Kỳ vui vẻ nói.

Về mặt Hạ Cảnh Dục lạnh đi.

-Chỉ là một bộ máy, diện mạo muốn sao mà chẳng được!? -Điều bộ hấn đầy khinh thường.

Dạ Sở Kỳ cup mắt không nói gì, muốn im lặng bỏ đi. Vũ Anh Anh giật tay giữ Dạ Sở Kỳ lại, một bước tiến tới. Cô giờ tay tát mạnh vào mặt Hạ Cảnh Dục.

-Dù là máy cũng có tình người hơn anh! Đừng tưởng anh là người thừa kế Hạ gia thì tôi sẽ nể mặt anh. Nói cho anh biết, nếu đã muốn dứt bỏ, vậy đừng dây dưa nữa. Cứ xem như không quen biết, nếu không, chỉ cần anh làm cậu ấy đau lòng, có tin tôi liều mạng với anh không?

Dạ Sở Kỳ bất ngờ, còn chưa kịp phản ứng. Nghe lời của Vũ Anh Anh, trong tim cô chảy qua một dòng nước ấm. Thì ra còn có người quan tâm cô như thế...

Hạ Cảnh Dục hung dữ trừng mắt với Vũ Anh Anh. Vũ Anh Anh cũng trừng mắt nhìn hấn. Hy Mã Kỳ kéo tay hấn lo lắng. Dạ Sở Kỳ nhìn qua khuôn mặt hấn bị tát đỏ, trong lòng có chút khó chịu, nhưng cũng không nói gì. Cô kéo tay Vũ Anh Anh.

Hạ Cảnh Dục nhìn qua Dạ Sở Kỳ, không biết nghĩ gì "Hừ!" một tiếng, quay mặt đi. Vũ Anh Anh quay lưng, đem Dạ Sở Kỳ đẩy lên ván lướt không kéo đi mà không cho cô nói lời nào.

Hy Mã Kỳ nhìn theo hai người, sau đó lo lắng nhìn qua Hạ Cảnh Dục. Cô sờ bên má hấn.

-Anh không sao chứ?

Hấn nắm tay cô, mặt có vẻ không tốt.

-Không sao.

-Anh không đúng rồi. -Hy Mã Kỳ nghiêm mặt -Sao anh có thể nói với Sở Kỳ như vậy?

Hạ Cảnh Dục không đáp.

-Lần này cậu thật sự sai đấy, Cảnh Dục. Cô ấy không có tội gì cả.

Hạ Cảnh Dục nhìn qua Tiểu La Khải không biết xuất hiện cạnh mình lúc nào.

-Cậu thì biết cái gì? -Hấn nóng nảy.

-Đủ để biết cậu sai. -Tiểu La Khải lại hiếm có mang sắc mặt nghiêm túc. -Mai cô ấy đã nghỉ học rồi, cậu không cần thiết phải làm tổn thương cô ấy.

Hy Mã Kỳ tròn mắt.

-Nghỉ học?

Tiêu La Khải liếc qua, gật đầu. Hy Mã Kỳ tỏ vẻ hối hận.

-Vậy mà em còn muốn làm quen cậu ấy. Cậu ấy chắc sẽ buồn lắm... Em đi thăm cậu ấy được không nhỉ?

Tiêu La Khải nhìn chằm chằm Hy Mã Kỳ, đáy mắt che giấu sự nghi ngờ. Cậu cười giễu cợt.

-Tôi cũng không phải cô ấy, làm sao biết được!?

Nói rồi đem ván lướt không đặt xuống đất, đi thẳng. Hạ Cảnh Dục siết chặt tay, kéo Hy Mã Kỳ lại gần mình để cố bình ổn.

-Anh đưa em về.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Khách

Mặc dù bây giờ Dạ Sở Kỳ không còn bơ vơ một mình như kiếp trước, nhưng bạn bè cũng không có nhiều. Quan hệ của cô với những người xung quanh hay bạn bè trong lớp khá tốt, nhưng chưa đủ thân thiết đến độ sau khi cô nghỉ học còn có người tới thăm. Vì thế hai tuần này tôi chơi với cô thường xuyên chỉ có Vũ Anh Anh và Ninh Diễm Kiều. Hôm nay đặc biệt còn có Sử Ngao Kim và Tiêu La Khải.

-Kiều Kiều, cậu lại đánh nhau?

Dạ Sở Kỳ hỏi khi đưa cho Ninh Diễm Kiều miếng bánh. Ninh Diễm Kiều ăn bánh và bày ra vẻ mặt khó chịu.

-Con ả đó chỉ được cái to mồm. Nói cho cậu biết, một mình tôi đánh hơn 20 người của ả, ả còn cười được. Tôi khi tôi bắt được ả khuôn mặt chẳng khác nào trời sắp sập. Tiện nhân!

Dạ Sở Kỳ cười cười, từ chối cho ý kiến. Vũ Anh Anh búng tay.

-Hôm nào đánh nữa rù tôi đi với. Nói cho cậu biết, các mối quan hệ của tôi rộng rãi lắm, nói không chừng sẽ rù được rất nhiều người đi giúp cậu.

Ninh Diễm Kiều bĩu môi. Sử Ngao Kim liếc mắt qua.

-Không được đánh nhau.

-Ồ... -Vũ Anh Anh một lời cũng không dám cãi.

Vũ Anh Anh gia thế bình thường, nhưng lại rất không tầm thường. Cô có chút quan hệ với hắc đạo, ba mẹ cô cũng từng sinh sống ở Khu số 15 của /Lục Địa Đen/. (Khu số 15 /Lục Địa Đen/: trung tâm khu vực hắc đạo, đọc phần chém gió để biết thêm chi tiết)

Phải nói là tiểu sử của Vũ Anh Anh cực kì "huy hoàng". Cô quen toàn bộ người trong trường, nhớ hết tên rồi mọi đặc điểm hay tật xấu hoặc những điều nổi bật của họ. Quan hệ với bất kì ai của cô cũng đều cực kỳ tốt. Đã vậy, cô còn làm quen ra bên ngoài, người của hắc đạo còn thân thiết tới mấy chục người. Cô có một tính rất đặc biệt, đó là đi gạ gẫm con gái. Hễ thân thiết hay quen biết với cô thế nào cũng bị dụ đi chơi, bị cô ôm suốt ngày, rồi cạ lên cạ xuống... Nói chung cô đi với con gái thì luôn có mấy cái hành động hơi ám muội một chút. Lúc trước cô còn bảo với Vũ Anh Anh "Ai nói tính hướng của tôi không có vấn đề?" cơ mà.

Dạ Sở Kỳ cười hi hi vì sự nghe lời hiếm thấy của Vũ Anh Anh. Vũ Anh Anh ép sát Ninh Diễm Kiều, thì thầm gì đó. Ninh Diễm Kiều gật đầu, Vũ Anh Anh liền ôm luôn lấy cô dụi dụi. Hai người ngã xuống đất mà Vũ Anh Anh cũng không chịu buông Ninh Diễm Kiều ra. Dạ Sở Kỳ không nhìn được cũng nhào tới.

-Mình cũng muốn cạ cạ~~~~

Dạ Sở Kỳ đã bị Vũ Anh Anh dạy thành thói quen, nhìn hai người ôm nhau nhìn không được. Đây là còn chưa kể Vũ Anh Anh và Ninh Diễm Kiều đều có làn da rất mịn, sờ rất thoải mái.

Tiêu La Khải nhắm nháp ly trà màu tím xanh, cười cười. Liếc qua một cái rồi lơ đãng nhìn qua hướng khác.

-Trông cũng đáng yêu đấy chứ.

Sử Ngao Kim từ chối cho ý kiến. Mắt Tiêu La Khải quét qua mấy ly nước chanh trên bàn.

- Vẫn không ai đụng tới sao?

Sử Ngao Kim đưa mắt nhìn ba cục bột trắng trắng ôm nhau cọ tới cọ lui, nhũn mảy một cái mắt cũng không ở lại lâu. Cậu cất giọng nhàn nhạt:

- Của Sở Kỳ làm, anh sẽ không muốn uống đâu.

Tiêu La Khải đã nghe qua về tay nghề này của Dạ Sở Kỳ từ miệng Hạ Cảnh Dực. Cậu lập tức tránh xa khỏi ly nước nguy hiểm kia. Sử Ngao Kim nhàm chán chuyển mắt đi.

Ba người kia đùa giỡn một lại nằm dài dưới đất.

- Ba người cứ như trẻ con. - Tiêu La Khải nhận xét.

Ninh Diễm Kiều lười đáp, ngồi thờ nhìn hai cô gái kia vẫn còn có thể nằm mà chọc qua chọc lại. Cô chịu thua đấy. Đi đánh nhau còn dễ hơn cùng mấy người này đùa giỡn.

Có tiếng chuông cửa.

- NR-001, mở cửa hộ tôi. - Dạ Sở Kỳ nằm dài đưa mắt, tỏ vẻ không đứng dậy nổi mà phải nghỉ một lát.

NR-001 gật đầu, trước khi đi xem xét camera trước cửa. Nó máy móc nghiên đầu, sau đó báo cáo:

- AL-003, người lạ tới.

- Há?

Dạ Sở Kỳ ngồi bật dậy. Cô lắc đầu mấy cái, rồi truy cập vào hệ thống camera xem xét. Do không hiểu biết nhiều lắm về cái này, cô mất khá nhiều thời gian.

- Cô nàng này cũng xinh thật. Sở Kỳ, tôi vẫn không hiểu được vì sao con robot NR-001 này và robot DP-002 lại có giới tính nữ. - Tiêu La Khải nhìn chăm chăm NR-001. - Chẳng lẽ cái nhóm nghiên cứu này biến thái sao? Tôi biết được họ đều là nam mà.

Dạ Sở Kỳ chăm chú làm việc, khinh thường bĩu môi trả lời:

- Ngu ngốc! Anh đã gặp qua chưa mà biết?

Tiêu La Khải mở mồm lắc đầu. Bản thân cậu cũng chưa từng gặp qua nhóm người thần bí này.

- Trong nhóm có 1 người là nữ, chị ấy yêu cầu giới tính của 2 robot là nữ.

Tiêu La Khải tỏ vẻ đã hiểu. Vẫn là phụ nữ lợi hại.

- A, tôi từng gặp anh của Sở Kỳ. Mấy người nói xem có phải đó là người dẫn đầu nhóm nghiên cứu không vậy?

- Cái này cậu phải hỏi Sở Kỳ rồi. - Sử Ngao Kim đăm bạc nói.

Vũ Anh Anh nhìn qua Dạ Sở Kỳ. Dạ Sở Kỳ mặt mày nhăn nhó.

- Mọi người im lặng một chút được không?

- Ồ...

Dạ Sở Kỳ đầu óc chạy một vòng quanh các camera trong nhà, cuối cùng dừng lại ở camera trước cổng lớn. Cô nhìn thấy, từ góc độ của camera, là một cô gái nhỏ nhắn. Cô ta có mái tóc dài ngang lưng, trang phục tương lai phổ biến.

Dạ Sở Kỳ tỏ vẻ tò mò, điều khiển camera rời khỏi vị trí định sẵn bay tới gần cô gái kia. Camera bay một vòng quan sát xung quanh, xiêu vẹo một hồi mới đi tới trước mặt cô gái kia. Dạ Sở Kỳ vừa nhìn thấy mặt liền giật mình cắt đứt luôn liên hệ với camera.

- NR-001.... giúp tôi cất lại cái camera... Tôi... mới làm rồi rồi...

NR-001 gật đầu, nhanh chóng thực thi. Dạ Sở Kỳ mặt mày mừng rỡ.

- Hy Mã Kỳ tới...

- Há? Hy Mã Kỳ?

- Cô ta tới làm gì? - Vũ Anh Anh khó chịu.

Thật ra mà nói, Vũ Anh Anh cũng không phải đều thân thiết hay ưa thích tất cả mọi người. Tỹ như lúc trước cô có chút không thích Ninh Diễm Kiều vậy. Giờ cô không thích Hy Mã Kỳ.

-Cậu mở cửa sao? -Vũ Anh Anh hỏi.

-Chẳng lẽ lại không? -Dạ Sở Kỳ bắt đắ dĩ đắ. -NR-001, mở cửa, chúng ta ra đón khách.

-Tôi biết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Thư viện

-...

-...

-...

-...

-...

-...

Tại sao lại im lặng? Thật ra tác giả cũng chả biết. Từ lúc Hy Mã Kỳ vào là im luôn.

-Tại sao chúng ta lại im lặng? -Vũ Anh Anh khó chịu hỏi.

-Không có chuyện gì để nói? -Dạ Sở Kỳ trả lời bằng một câu hỏi mang ý thăm dò.

-...

Im tiếp.

-Được rồi đó! -Vũ Anh Anh là người không bao giờ chịu đựng được im lặng -Hy Mã Kỳ, cậu đến đây làm gì?

-Thì... Cậu biết đó, mình cùng lớp mà... Mặc dù gặp nhau có mấy lần thôi, mình cũng muốn làm bạn với cậu...

-Hết rồi? -Vũ Anh Anh nhướn một bên mày, mắt đầy nghi ngờ.

-Ừm... Thì bởi vì trông giống nhau nên mình rất tò mò...

Dạ Sở Kỳ đầu hơi nghiêng. Cô bật cười rồi đứng dậy.

-Có gì lạ đâu. Thật ra tôi là robot, về ngoài trùng hợp giống cậu thôi.

Thật ra bản thân cô rất ngạc nhiên đấy. Nhưng làm gì có chuyện cô sẽ lờ việc ký chủ từng là người ra. Cô cũng quen bỏ qua quá khứ và chấp nhận hiện thực rồi.

-Robot? -Hy Mã Kỳ kinh ngạc.

-Ừ. Nếu không có gì làm, tôi dẫn các cậu tới chỗ tôi thích nhất.

-Hà?

Nói xong Dạ Sở Kỳ đi trước. Đám 4 người nhìn nhau đi theo. Hy Mã Kỳ ngẩn một hồi mới chạy sau.

Sáu người đi tới tầng trên, một căn phòng có vẻ rất lớn. Dạ Sở Kỳ đẩy cửa.

-... -Ninh Diễm Kiều câm nín.

-Chúa ơi... -Vũ Anh Anh ngẩn lòn.

-Cậu thật sự là một con mọt sách... -Sử Ngao Kim than thở.

-Sở Kỳ, cô em thú vị thật... -Tiêu La Khải cảm thán.

Phải rồi, một cái thư viện cực! Kỳ! Lớn!

-Trời ơi, thư viện!

Hy Mã Kỳ kích động nhảy cẫng lên. Dạ Sở Kỳ nhìn qua.

-Sở Kỳ, cậu không biết mình thích đọc sách thế nào đâu. Quá nhiều... Sao... Ôi...

-Bọn mình giống nhau thật! -Dạ Sở Kỳ cười, giấu đi câu nói "thảo nào Cảnh Dục biến tôi thành cậu" đã ra tận miệng.

-Ừm

Bốn người kia đứng phía sau, nhún vai.

-Một cách nghiêm túc, tôi thật sự thấy 2 người này quá giống. -Ninh Diễm Kiều buột miệng.

-Sở Kỳ nhà tôi đáng yêu hơn. -Vũ Anh Anh nhăn nhó.

Sử Ngao Kim từ chối cho ý kiến, đi vào trong thư viện rộng lớn. Tiêu La Khải nhún mày cũng đi theo.

-Ôi trời, gì đây? "Lịch sử Trái Đất" quyền thứ ba mươi! Ba! Mươi! Đây! Ôi Sở Kỳ, quyền này đúng đoạn hay đấy! Chỉ có năm quyền toàn thế giới! Ôi đây nữa, "Nghìn lẻ một loài hoa biển"?! Nó đã biến mất hơn ba năm trước rồi đấy! Nhiều sách quá, sao mình có thể đọc hết đây?

Dạ Sở Kỳ bị sự yêu thích đến điên cuồng của Hy Mã Kỳ lây quá, cũng trở nên hết sức kích động. Cô chạy tới đó.

-Mình cũng chưa đọc hết. Cậu đọc "Hương mùa hạ" chưa?

-Có cả quyền này luôn sao? -Mắt Hy Mã Kỳ sáng như đèn xe.

-Có. Nhìn này, đây là quyền mình thích nhất tính đến hiện tại.

-Ôi, "Mắt hoa"! Cậu cũng thích nó sao?

-...

-...

(tg: tên sách là tên bìa đỏ nha mấy chế)

Bốn người đứng bên bàn đọc sách, nhàm chán nâng sách hay đùa với vài thứ trên bàn.

-Tôi biết là ở đây có 1 thư viện nhưng không biết là nó lớn đến vậy. -Vũ Anh Anh nói -Biết sao không? Sở Kỳ bảo anh cô ấy cũng thích đọc sách giống cô ấy, nên là sưu tập rất nhiều sách. Nhưng tôi không ngờ nhiều vậy luôn đó. Ý tôi là, chừng này sách đọc mấy năm cũng không hết.

Vũ Anh Anh nói không sai, bởi diện tích thư viện này tính bằng đơn vị km vuông luôn. Thực chất, cái nhà này cũng rất lớn rồi, trong khi cái thư viện và phòng nghiên cứu chiếm tới hơn nửa ngôi nhà. Đi quanh nhà này là việc mà, nói thật đấy, không ai muốn làm đâu. Đó là trừ khi không đi bằng chân. Đầu đầu một cái là cấu trúc lộn xộn cực kỳ đặc sắc lại khiến ngôi nhà như mê cung. Ai biết được thư viện cạnh phòng tắm, và có vài phòng ngủ trên ban công không? Ngôi nhà này thú vị lắm đấy.

(tg: đừng bảo ta chém quá. Dân số khá ít, đất dư nhiều cũng chẳng có gì lạ. Huống hồ ngoài đất bọn người này còn có phần lớn ở trên trời:v)

-Anh Anh, cậu phải biết rằng sách là nguồn tài nguyên tri thức vô tận.

Dạ Sở Kỳ mang theo sách cùng Hy Mã Kỳ tới bàn đọc. Hy Mã Kỳ gật đầu tán thành.

-Vâng, vô hạn. Nhưng giờ ai còn dùng giấy thế này? Không chỉ lãng phí tài nguyên gỗ, còn phí diện tích làm thư viện. Giờ chỉ cần 1 quyền sách điện tử lớn cỡ ngón út là cậu có thể đọc được một quyển sách 1000 trang rồi. -Ninh Diễm Kiều biu môi.

-Đọc sách là thói quen tốt. -Dạ Sở Kỳ tỏ vẻ không bận tâm, lật sách ra đọc -Đọc sách là thú vui thú vị nhất mọi thế kỉ!

-Đúng vậy!

Dạ Sớ Kỳ và Hy Mã Kỳ đập tay với nhau. Sử Ngao Kim tùy tiện cầm một trong số các quyển sách mà Dạ Sớ Kỳ mang tới, tỏ vẻ có chút hứng thú.

-Ý kiến không tệ. Tiếc là ngoại trừ ở /Thị Trấn Xanh/ thì rất khó tìm thấy thư viện. Dù sao, ngoài những thư viện ở /Thị Trấn Xanh/ thì chỉ có 3 cái thư viện.

Dạ Sớ Kỳ cười khúc khích.

-Đó là vì cậu không biết còn tồn tại với cái thư viện giống thế này.

-Cậu đứng. -Vũ Anh Anh chỉ ngón tay. -Mình thấy cái thư viện này thì rất bất ngờ đấy.

-Đọc không? -Dạ Sớ Kỳ đưa cho Vũ Anh Anh 1 quyển sách.

-Có thể không sao? -Vũ Anh Anh ngán ngẩm cầm lấy.

-Không thể! -Dạ Sớ Kỳ kiên quyết làm Vũ Anh Anh như một quả bóng xì hơi.

Hy Mã Kỳ cười khúc khích, đẩy mắt xẹt qua một vết đen...

*tg: Xin lỗi vì chap này ít quá. Ta đã ráng viết để các nàng không quên ta rồi đó. Đừng hỏi tại sao ta lâu ra. Lúc trước mỗi ngày đều ra 1 chap cũng chả thấy ai nói gì, ta đứng buồn đó. Dù sao con người ta có áp lực mới có động cơ làm mà.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Bị lôi đi mất

-Trễ quá rồi ha? -Vũ Anh Anh quay quyển sách, mắt nhìn đồng hồ.

-Ở lại ăn tối không? -Dạ Sớ Kỳ hỏi mọi người.

Hy Mã Kỳ nhìn đồng hồ. Cô tỏ vẻ tiếc nuối.

-Giờ mình phải về rồi. Ba nuôi không thích mình về muộn.

-Hai con búp bê hai người giống nhau ghê. -Vũ Anh Anh bĩu môi.

Dạ Sớ Kỳ và Hy Mã Kỳ cười cười. Ninh Diễm Kiều, Sử Ngao Kim và Tiêu La Khải đứng dậy.

-Thôi, chúng tôi về đây.

-Ừm.

Hy Mã Kỳ có chút luyến tiếc. Dạ Sớ Kỳ tinh ý phát hiện.

-Hôm sau lại ghé qua đọc sách với mình nha?

Mắt Hy Mã Kỳ sáng lên.

-Mình có thể tới?

Dạ Sớ Kỳ gật đầu. Hy Mã Kỳ vui vẻ nắm tay cô. Mắt Tiêu La Khải hơi nheo lại, nhúm mày một cái.

Dạ Sớ Kỳ dẫn năm người đi ra ngoài. Vừa tới phòng khách liền gặp nhóm Dạ Sớ Hiền mới về. Tà Y Y cởi áo khoác.

-Bạn em tới chơi? Giờ về sao?

-Vâng ạ.

Dạ Sớ Hiền đảo mắt qua một lượt, dừng lại chỗ Hy Mã Kỳ nhiều hơn vài giây rồi quay về phía Dạ Sớ Kỳ sau đó vào nhà mà không nói gì. Tà Y Y cười cười.

-Hôm nay anh ấy gặp chút rắc rối nên hơi khó chịu.

Dạ Sờ Kỳ gật đầu.

-Em đưa các bạn về đây ạ.

-Ừ, các em đi đường cẩn thận.

Đám người vào trong, rồi đám người ra ngoài. Hy Mã Kỳ cảm thán khi bước lên ván lát không:

-Có gia đình thật tốt.

-Giờ cậu cũng có gia đình mà. -Dạ Sờ Kỳ cười bất đắc dĩ.

-Ừ nhỉ.

-Tạm biệt! -Ninh Diễm Kiều vẫy tay.

-Tạm biệt!

-Mai lại ghé qua chơi với cậu! -Vũ Anh Anh vẫy tay rồi đi mất.

Dạ Sờ Kỳ quay ngược vào nhà.

Dạ Sờ Hiền ngồi trên ghế trầm tư. Đối diện với anh, Tà Y Y thỉnh thoảng lén lút nhìn. Lã Phi Diễm và La Từ Ân đã đi đâu, còn lại Khâu Thiết Hàn và Lưu Giai Từ đang ngồi thì thăm gì đó.

-Anh Hai, anh sao thế?

Dạ Sờ Hiền nhìn qua em gái. Một lúc lâu anh mới lên tiếng:

-Cô gái giống hệt em kia, là bạn của em?

Dạ Sờ Kỳ gật đầu. Dạ Sờ Hiền nhủ mảy.

-Tránh xa cô ta ra một chút. Em không cần xa lánh, nhưng đừng thân thiết quá.

Dạ Sờ Kỳ tròn mắt.

-Tại sao ạ?

-Em chỉ cần biết vậy thôi.

-Ồ... Đúng rồi, hôm nay anh có mua kem không?

-Anh đã bảo mùa lạnh không được ăn kem! -Dạ Sờ Hiền nghiêm khắc.

-Em biết rồi...

Dạ Sờ Kỳ bĩu môi, cô buồn chán đi mất. Dạ Sờ Hiền nhìn theo cô.

-Anh biết cô bé đó?

Giọng của Tà Y Y thành công lôi kéo sự chú ý của Dạ Sờ Hiền. Anh thở dài.

-Biết.

Sau đó Dạ Sờ Hiền cũng không nói gì thêm nữa.

Mới sáng sớm ngày cuối tuần mà Vũ Anh Anh đã chạy tới nhà Dạ Sờ Kỳ. Không chỉ dựng dậy NR-001 và DP-002 ra mở cửa, mà còn trực tiếp lôi Dạ Sờ Kỳ ra khỏi giường cùng nháo cho thức dậy cả nhóm nghiên cứu. Thực chất thì Dạ Sờ Kỳ không có ngủ, mà là tạm tắt nguồn. Đây là giấc ngủ giả lập, đã được đặt giờ trước là đúng giờ sẽ mở nguồn. Vì thế Vũ Anh Anh không thể gọi dậy được Dạ Sờ Kỳ. Còn may Dạ Sờ Hiền thực không nhìn nổi cách cô bạn này của em gái gọi người khác dậy, nên đã dùng hệ điều hành ra lệnh thức giấc. Đây cũng là lần đầu tiên anh dùng hệ điều hành ra lệnh cho cô.

Dạ Sờ Kỳ hoàn toàn có thể kháng lệnh, nhưng ở trạng thái tắt nguồn lại là chuyện khác. Ở trạng thái tắt nguồn, toàn bộ lệnh gửi tới đều sẽ được bộ máy

xử lý. Bộ máy chính nằm ở vi mạch điện tử được cấy vào não cô. Nó sẽ dựa trên các chỉ số tính toán phong cách làm việc của cô theo xác suất 50% là chính xác và quyết định chấp nhận theo cài đặt nếu như không gây nguy hiểm gì đến xung quanh hay bản thân. Bởi vì lúc tắt nguồn Dạ Sờ Kỳ hoàn toàn không có ý thức để tự quyết định nên đều phụ thuộc vào vi mạch này. Tuy nhiên, vi mạch này cũng giống như não của Dạ Sờ Kỳ, đi vào nghỉ ngơi nên xác suất hoạt động của nó sẽ có sai sót và nhiều lúc sẽ hoạt động không chính xác. Nếu ra những lệnh phức tạp khi đang tắt nguồn, có thể vi mạch này sẽ chấp nhận, nhưng nhiều lúc sẽ nhập sai dữ liệu của lệnh yêu cầu.

Lệnh thức dậy may mắn được chấp nhận và thực hiện một cách chính xác không vắn vẹo.

Vũ Anh Anh thời gian này nghiêm nhiên trở thành một nhân vật rất có trọng lượng trong mắt NR-001 và DP-002. Bởi vì cô hay tới chơi với Dạ Sờ Kỳ, lại thêm cái bản chất cực kì giỏi làm thân với người khác, chẳng bao lâu liền được công nhận rồi. Không chỉ có 2 robot, ngay cả tính cách sở thích nhóm nghiên cứu cô cũng đã thu vào tay. Phải nói cô nàng này đúng là tài giỏi.

Vì thế việc Vũ Anh Anh tự nhiên ngồi vào bàn cùng ăn sáng và hàn huyên cũng chẳng có gì lạ. Lúc ăn cô còn không ngừng nói chuyện, chẳng biết nói gì mà nhiều thế. Vừa ăn xong lập tức mang theo Dạ Sờ Kỳ chạy biến. Cô nàng này chẳng bao giờ ngồi yên chút nào.

Dạ Sờ Kỳ thấy Vũ Anh Anh lôi Dạ Sờ Kỳ đi thì lúc nào cũng chỉ cười nói có một câu:

-Khổ sở cho tiểu Kỳ rồi.

Dạ Sờ Kỳ mới ngủ dậy, mơ mơ màng màng vừa vệ sinh cá nhân xong liền bị Vũ Anh Anh nhin không được lao vào nhà tắm rồi lôi xuống nhà ăn sáng. Chưa ăn xong thì cô nàng đã dúi vào tay cô một cái bánh mì và một đồng trái cây sau đó kéo đi. Còn chẳng đợi cô chuẩn bị ván lướt không liền trực tiếp cầm lấy ván lướt không của mình rồi kéo cô lướt bộ đi khoảng 300 mét rồi dừng lại. Cô còn chưa kịp hiểu gì, vừa mới cầm đồng đồ xong liền bị kéo đi. Luống cuống chạy theo để không bị ngã, cô ăn vội đồng đồ trong tay. Chưa kịp định thần thì đã dừng lại làm cô suýt ngã.

Dạ Sờ Kỳ bị giầy vò đến giờ coi như đã tỉnh táo, lúc này mới u uất nhìn Vũ Anh Anh. Vũ Anh Anh cười hi, tỏ vẻ vô tội. Dạ Sờ Kỳ hóa bị phản thành sức ăn, ăn hết đồng đồ mang theo mới đằng hoàng đánh Vũ Anh Anh một cái.

-Mới có 6 giờ sáng, mặt trời còn chưa mọc mà cậu lôi mình đi đâu thế hả?

Mặt trời thật chưa mọc, chỉ mới để lộ ra ánh dương buổi sớm thôi. Vũ Anh Anh gãi đầu cười trừ.

-Thì dẫn cậu đi chơi.

-Giờ này thì đi đâu? Mình còn chưa có dậy nữa đó, phải 7 giờ mới dậy mà mới 5 giờ 30 đã bị cậu dựng dậy. Giờ mình còn phải xử lý lỗi hệ thống ngủ giả lập...

Dạ Sờ Kỳ lăm bằm sau đó nhìn ra xung quanh. Đây là khu đợi xe buýt lên /Khu Bầu Trời/, có khá nhiều chỗ ngồi và ngoài cô cùng Vũ Anh Anh cũng chẳng có ai khác. Cô tùy tiện ngồi xuống, nhắm mắt lại đi sửa lỗi về giấc ngủ giả lập của mình.

Cô thề là cô không thích bị lôi đi mất thế này đâu!

Vũ Anh Anh nhìn cô bạn hiếm khi tức giận của mình, cười hi hi như đồ ngốc.

*tg: Nhô các nàng. Eh... Hiện tại ta đã thống nhất được bộ truyện này có khoảng 3 hay 4 quyển. Ta sẽ không cắt ra mà viết luôn đấy, khỏi phải tìm. Đây chắc là bộ dài nhất của ta luôn rồi. Sau khi full màu bộ Ải Hoang Phê ta mới này ra ý định này và giờ mới thực hiện. Thật sự cảm thấy tới quyển 2 mới thú vị, nhưng quyển 1 thật sự đợi quá lâu mới hết. Ta thực nản chết..... Niềm tin nay còn đâu..... T.T

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.